Romani - Comentarii W. McDonald

Pavel se prezintă ca unul care a fost cumpărat (idee desprinsă din denumirea pe care şi-o atribuie de rob al lui Isus Cristos), chemat (pe drumul către Damasc el a fost chemat să fie apostol sau „emisar special al Mântuitorului") şi pus deoparte ca să ducă Evanghelia la Neamuri (vezi Fapte 9:15;13:2). Şi noi am fost cumpăraţi cu sângele scump al lui Cristos, am fost chemaţi să fim martori ai puterii Sale mântuitoare şi puşi deoparte ca să le aducem oamenilor, oriunde vom merge, vestea cea bună.

Pentru ca nu cumva cititorii evrei ai scrisorii lui Pavel să înţeleagă că Evanghelia ar fi cu totul şi cu totul nouă sau lipsită de vreo legătură cu moştenirea lor spirituală apostolul precizează că profeţii din Vechiul Testament au promis-o, atât în cadrul unor afirmaţii clare (Deuteronom 18:15;Isaia 7:14;Habacuc 2:4), cât şi în tipuri şi simboluri (de exemplu, arca lui Noe, şarpele de aramă şi sistemul de jertfe).

Evanghelia este vestea bună privitoare la Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos Domnul nostru, care este descendent al lui David după trup (adică în ce priveşte umanitatea Sa). Sintagma după trup presupune că Domnul nostru este mai mult decât un om. Cuvintele înseamnă: „cât priveşte umanitatea Lui." Dacă Cristos nu ar fi decât un om, ar fi util să se scoată în evidenţă această trăsătură a fiinţei Sale, întrucât nu ar mai fi altul. Dar El este mai mult decât un om, aşa cum reiese din versetul următor.

Domnul Isus se remarcă în primul rând prin faptul că este Fiul lui Dumnezeu cu putere. Duhul Sfânt, numit aici Duhul sfinţeniei, (unii comentatori consideră că sintagma „Duhul sfinţeniei" se referă la propria fiinţă sfântă a lui Cristos, adică la duhul Său uman) L-a demarcat pe Isus la botezul Său şi de-a lungul întregii Sale misiuni de săvârşire a miracolelor. Miracolele măreţe săvârşite de Mântuitorul în puterea Duhului Sfânt, au adus mărturie faptului că El este Fiul lui Dumnezeu. Când citim că El a fost declarat a fi Fiul lui Dumnezeu cu putere... prin învierea din morţi, e normal să ne gândim la propria Sa înviere. Dar textual versetul spune aici: „prin învierea morţilor", ceea ce înseamnă că apostolul s-a gândit probabil şi la învierea de către Cristos a fiicei lui Iair, a fiului văduvei din Nain şi a lui Lazăr. Cu toate acestea, nu există nici o îndoială că sensul principal pe care îl are în vedere versetul este acela al propriei învieri a Domnului.

Când spunem că Isus este Fiul lui Dumnezeu ne referim la faptul că El este un Fiu ca nimeni altul. Dumnezeu are mulţi fii. Toţi credincioşii sunt fiii Săi (Galateni 4:5-7). Chiar şi îngerii sunt numiţi fii (Iov 1:6;2:1). Dar Isus este Fiul lui Dumnezeu în sens unic. Când Dumnezeu L-a numit pe Dumnezeu Tatăl Său, iudeii au priceput îndată sensul corect al afirmaţiei, anume că Domnul Isus afirma egalitatea Sa cu Dumnezeu (Ioan 5:18).

Prin Isus Cristos Domnul nostru a primit Pavel har (favoarea nemeritată care l-a mântuit) şi apostolatul. Când afirmă Pavel: (noi) am primit har şi apostolat, este aproape cert că recurge la un procedeu stilistic, folosind persoana întâi plural în manieră editorială, de fapt el referindu-se doar la el însuşi. Legătura pe care o stabileşte el între apostolat şi Neamuri se referă la el, şi nu la ceilalţi apostoli. Lui Pavel i s-a încredinţat împuternicirea de a chema oameni din toate naţiunile la ascultarea de credinţă - adică să asculte mesajul Evangheliei, pocăindu-se şi crezând în Domnul Isus Cristos (Fapte 20:21). Ţelul acestei propovăduiţi pe toate meridianele a mesajului Evangheliei este în onoarea Numelui Său, pentru a-I fi pe plac şi a-I aduce slavă.

Printre cei care au răspuns la mesajul Evangheliei au fost cei înnobilaţi de Pavel cu titlul de cei chemaţi ai lui Isus Cristos, subliniind faptul că lui Dumnezeu îi aparţine iniţiativa mântuirii lor.

Scrisoarea este adresată tuturor credincioşilor de la Roma, şi nu (cum este cazul altor epistole) unei singure biserici. Capitolul final al scrisorii indică faptul că existau mai multe grupuri de credincioşi care se strângeau laolaltă în oraş şi că acest salut îi cuprinde pe toţi.

Preaiubiţi de Dumnezeu, chemaţi să fie sfinţi. Aceste două denumiri minunate sunt valabile în cazul tuturor celor care au fost răscumpăraţi prin sângele scump al lui Cristos. Aceştia, peste care se odihneşte bunăvoinţa lui Dumnezeu, sunt obiectele iubirii divine în mod deosebit, ei fiind chemaţi să fie puşi deoparte pentru Dumnezeu, şi despărţiţi de lume - căci acesta este sensul termenului sfinţi.

Salutul caracteristic al lui Pavel combină harul şi pacea. Harul (charis) constituie o subliniere în limba greacă iar pacea (şalom) este salutul tradiţional ebraic. Unirea celor două elemente este deosebit de adecvată, deoarece mesajul lui Pavel constă în faptul că atât Neamurile credincioase, cât şi iudeii care cred sunt una în Cristos, un singur om.

Harul menţionat aici nu este harul care mântuieşte (cititorii scrisorii lui Pavel erau deja mântuiţi), ci harul care îi dotează şi îi umple de putere pentru a putea trăi viaţa creştină şi a putea sluji.

Pacea nu este atât de mult pacea cu Dumnezeu (căci sfinţii au deja acea pace, întrucât au fost îndreptăţiţi prin credinţă), ci pacea lui Dumnezeu, care domnea în inimile lor, pe când ei trăiau în mijlocul unei societăţi tulburate.

Harul şi pacea au venit de la Dumnezeu Tatăl nostru şi Domnul Isus Cristos, apostolul subliniind prin aceasta egalitatea Fiului cu Tatăl. Dacă nu ar fi decât un om, ar fi cât se poate de absurd să fie pus alături de Tatăl, ca unul care dăruieşte har şi pace. Ar fi ca şi cum am spune: „Har şi pace de la Dumnezeu Tatăl şi de la Abraham Lincoln."

Ori de câte ori a fost posibil, apostolul şi-a început scrisorile exprimându-şi aprecierea pentru orice aspect lăudabil la cititorii săi. (Un exemplu bun, demn de a fi urmat şi de noi!) Aici el îi mulţumeşte lui Dumnezeu prin Isus Cristos, mediatorul, pentru faptul că credinţa creştinilor romani se vestea în toată lumea. Mărturia lor de creştini era subiect de conversaţie pe tot cuprinsul imperiului roman, care constituia pe vremea aceea întreaga lume, din perspectiva celor ce trăiau în zona Mării Mediterane.

Întrucât creştinii romani au lăsat ca lumina lor să strălucească înaintea oamenilor, Pavel a fost constrâns să se roage pentru ei fără încetare. El Îl ia pe Dumnezeu ca martor al faptului că se roagă neîncetat, întrucât nimeni altul nu putea şti acest lucru. Dar Dumnezeu ştie - Dumnezeul pe care Îl slujea apostolul, cu duhul lui în evanghelia Fiului Său. Slujirea lui Pavel se făcea cu duhul lui. Nu era vorba de un exerciţiu religios, monoton, de o simplă recitare a unor rugăciuni sau rostire pe de rost a unor liturghi, ci o slujire scăldată în rugăciuni fierbinţi, pline de credinţă. Era o slujire de bunăvoie, devotată şi neobosită, aprinsă de un duh care îl iubea pe Domnul la modul suprem. Era o pasiune înflăcărată de a vesti vestea bună despre Fiul lui Dumnezeu.

Mulţumirile lui Pavel către Dumnezeu pentru sfinţii romani au fost însoţite de rugăciunea sa, ca să-i poată vizita în viitorul nu prea îndepărtat. Şi, ca în toate celelalte lucruri din viaţa sa, Pavel dorea ca această călătorie să fie după voia lui Dumnezeu.

Dorinţa fierbinte a apostolului era de a putea să-i ajute pe sfinţi pe plan spiritual, pentru ca ei să fie statorniciţi în continuare în credinţă. Nu se pune aici nici o problemă în sensul ca Pavel să le confere o „a doua binecuvântare", după cum el nu a intenţionat să le împărtăşească vreun dar spiritual, prin punerea mâinilor (deşi a făcut lucrul acesta în cazul lui Timotei, la 2Timotei 1:6). Mai degrabă, era vorba să-i ajute să crească duhovniceşte prin lucrarea cuvântului.

El explică apoi în continuare că asta ar constitui o binecuvântare reciprocă. Apostolul ar fi încurajat de credinţa lor iar ei ar fi îmbărbătaţi de credinţa lui. În orice societate edificatoare, există o înnobilare spirituală. „După cum fierul ascute fierul, tot aşa un om ascute înfăţişarea prietenului său" (Proverbe 27:17). Observaţi smerenia lui Pavel şi delicateţea sa - prin faptul că nu se consideră prea mare pentru a se lăsa ajutat de alţi sfinţi.

El plănuise adesea să viziteze Roma, dar fusese împiedicat, poate de unele nevoi presante în alte domenii, sau poate datorită restricţiilor impuse asupra sa direct de Duhul Sfânt, sau poate de opoziţia Satanei. El a dorit să aibă roade printre neamurile de la Roma, aşa cum avusese printre celelalte neamuri. Aici el se referă la roadă Evangheliei, după cum reiese din următoarele două versete. În versetele 11 şi 12 scopul său a fost să-i vadă pe creştinii de la Roma întăriţi în credinţa lor. Aici el a dorit să vadă sufletele lor câştigate la Cristos în capitala imperiului roman.

Oricine îl are pe Cristos are răspunsul la nevoia cea mai profunda a lumii. El posedă vindecarea de boala păcatului, calea de scăpare de toate ororile iadului şi garanţia fericirii veşnice cu Dumnezeu. Asta îi conferă însă obligaţia solemnă de a împărtăşi vestea bună cu oameni din toate culturile - barbari - şi cu oameni din toate categoriile de pregătire intelectuală - înţelepţi şi neînţelepţi. Pavel a resimţit profund această obligaţie. El a spus: „Eu sunt dator".

Pentru a se achita de această datorie, el a fost gata de a predica evanghelia celor din Roma, cu toată puterea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Negreşit predicarea nu s-a făcut credincioşilor din Roma, cum s-ar putea deduce din acest verset, căci aceştia deja răspunseseră la vestea bună. Mai degrabă, el era gata să predice Neamurilor neconvertite din marea metropolă.

Lui Pavel nu i-a fost ruşine să ducă vestea bună a lui Dumnezeu la sofisticata Romă, chiar dacă mesajul se dovedise a fi o piatră de poticnire pentru iudei şi o nebunie pentru greci, căci el ştia că ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire - adică, faptul că evanghelia ne spune cum Dumnezeu, prin puterea Sa, îi mântuieşte pe toţi cei ce cred în Fiul Lui. Puterea aceasta este extinsă în mod egal iudeilor, şi grecilor.

Ordinea: pentru iudeu mai întâi şi de asemenea şi pentru grec s-a împlinit aidoma în istorie, în perioada Faptelor Apostolilor. Deşi, într-o privinţă, suntem profund îndatoraţi faţă de străvechiul popor al lui Dumnezeu, evreii, nu ni se cere să-i evanghelizăm pe ei mai întâi, înainte de a le vesti evanghelia Neamurilor. Astăzi Dumnezeu se ocupă de evrei şi de Neamuri de pe aceeaşi bază iar mesajul şi timpul sunt egale şi pentru unii, şi pentru alţii.

Întrucât cuvântul neprihănire apare pentru prima oară în această scrisoare, ne vom opri asupra lui, căutând să-i pătrundem sensul. Termenul este folosit în diverse moduri în Noul Testament, dar noi îi vom lua în considerare trei sensuri principale

Mai întâi, termenul descrie acel atribut al lui Dumnezeu prin care El face întotdeauna ceea ce este drept şi bine, just şi consecvent cu toate celelalte atribute ale Sale. Când spunem că Dumnezeu este neprihănit (drept), prin asta înţelegem că nu este nici un lucru greşit, necinstit sau nedrept în El.

În al doilea rând, neprihănirea lui Dumnezeu se referă la metoda prin care El îi îndreptăţeşte pe păcătoşii despărţiţi de Dumnezeu. El poate face acest lucru, rămânând mai departe neprihănit, întrucât Isus, ca înlocuitorul fără păcat, a satisfăcut toate pretenţiile justiţiei divine.

Şi, în fine, neprihănirea lui Dumnezeu se referă la poziţia desăvârşită pe care o oferă Dumnezeu celor care cred în Fiul Lui (2Corinteni 5:21). Cei care nu sunt în ei înşişi neprihăniţi sunt trataţi ca şi când ar fi neprihăniţi, întrucât Dumnezeu îi vede în toată perfecţiunea lui Cristos. Neprihănirea este trecută în contul acestora.

Care este sensul versetului 17? Deşi ar putea fi oricare din cele trei expuse mai sus, neprihănirea lui Dumnezeu pare să se refere în special la modul prin care El îi îndreptăţeşte pe credincioşi prin credinţă.

Neprihănirea lui Dumnezeu este descoperită în evanghelie. Mai întâi, evanghelia ne spune că neprihănirea lui Dumnezeu reclamă pedepsirea păcatelor, or pedeapsa pentru acestea este moartea veşnică. Dar apoi aflăm că dragostea lui Dumnezeu a furnizat exact ceea ce era necesar pentru a împlini condiţiile neprihănirii lui Dumnezeu. El Şi-a trimis Fiul să moară în locul păcătoşilor, plătind întreaga plată ce se cuvenea. Acum, întrucât au fost satisfăcute deplin pretenţiile neprihănirii Lui, Dumnezeu poate, în mod neprihănit, să-i salveze pe toţi cei care se folosesc de lucrarea lui Cristos.

Neprihănirea lui Dumnezeu este revelată din credinţă în credinţă. Expresia din credinţă în credinţă poate însemna:

(1) din plinătatea lui Dumnezeu spre credinţa noastră;

(2) de la un grad de credinţă la altul; sau

(3) prin credinţă, de la început până la sfârşit.

Probabil răspunsul corect îl găsim în a treia variantă. Neprihănirea lui Dumnezeu nu se acordă pe baza faptelor, după cum ea nu este pusă la dispoziţia celor care caută s-o obţină prin muncă sau să se facă vrednici de ea. Asta e în perfect acord cu decretul divin de la Habacuc 2:4, unde se spune: „Cel drept va trăi prin credinţă," care ar putea fi interpretat şi în felul următor: „Cei îndreptăţiţi prin credinţă vor trăi."

În primele şaptesprezece versete din Romani, Pavel şi-a introdus subiectul şi şi-a conturat câteva puncte principale. Acum el se ocupă de a treia întrebare majoră: „De ce au oamenii nevoie de evanghelie?" Răspunsul, redat pe scurt, este că au nevoie de evanghelie întrucât fără ea sunt pierduţi.

Dar acest răspuns dă naştere la alte patru întrebări:

(1) Păgânii, care nu au auzit niciodată evanghelia, sunt pierduţi? (Romani 1:18-32);

(2) Dar oamenii cu o conduită morală proprie - evrei sau ne-evrei - sunt oare pierduţi? (Romani 2:1-16);

(3) Dar evreii - străvechiul popor al lui Dumnezeu pe acest pământ - sunt ei oare pierduţi? (Romani 2:17-3:8);

(4) Sunt toţi oamenii pierduţi? (Romani 3:9-20).

Aici găsim răspunsul la întrebarea „De ce au oamenii nevoie de evanghelie?" Răspunsul este că fără ea sunt pierduţi şi că mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva răutăţii oamenilor care suprimă adevărul în mod nelegiuit şi prin viaţa lor nelegiuită. Dar cum se descoperă mânia lui Dumnezeu? Un răspuns îl găsim chiar în contextul versetului. Dumnezeu îi lasă pe oameni pradă necurăţiei (Romani 1:24), afecţiunilor josnice (Romani 1:26) şi unei minţi stricate (Romani 1:28), sau „reprobată, lepădată, care nu a trecut testul"; sau, potrivit altei versiuni: „lipsită de discernământ". Dar tot atât de adevărat este că uneori Dumnezeu intervine în istoria omenirii, pentru a-Şi arăta extrema Sa nemulţumire faţă de păcatul omului - cum s-a întâmplat cu ocazia potopului (Geneza 7); distrugerea Sodomei şi Gomorei (Geneza 19); pedepsirea lui Core, Datan şi Abiram (Numeri 16:32).

„Sunt oare păgânii, care nu au auzit niciodată evanghelia, pierduţi?" Pavel arată că sunt - nu pentru cunoştinţa pe care nu o posedă, ci din cauza luminii pe care o au, dar pe care o resping! Acele lucruri care se pot cunoaşte despre Dumnezeu din cadrul creaţiei le-au fost descoperite. Dumnezeu nu i-a lăsat fără o revelaţie cu privire la El.

Chiar de la creaţia lumii, două atribute nevăzute ale lui Dumnezeu au fost etalate pentru ca toţi să le vadă: puterea Sa eternă şi divinitatea sau Dumnezeirea Sa. Termenul întrebuinţat de Pavel aici înseamnă divinitate sau Dumnezeire şi sugerează caracterul lui Dumnezeu, mai degrabă decât fiinţa Sa esenţială; glorioasele Sale atribute, mai degrabă decât Dumnezeirea Sa inerentă. Dumnezeirea Sa este percepută de la sine.

Argumentul lui Pavel este cât se poate de limpede: Creaţia implică în mod obligatoriu un Creator! Existenţa proiectului reclamă neapărat existenţa Proiectantului! Privind soarele, luna şi stelele, oricine poate şti că există Dumnezeu.

Răspunsul la întrebarea: „Dar care este situaţia păgânilor?" este următorul: ei sunt fără scuză. Dumnezeu li S-a revelat în cadrul creaţiei, dar ei nu au răspuns la revelaţia aceasta. Astfel, oamenii nu sunt condamnaţi pentru că au respins un Mântuitor de care n-au auzit niciodată, ci pentru că au fost necredincioşi faţă de ce puteau şti despre Dumnezeu.

Deşi L-au cunoscut pe Dumnezeu prin faptele Sale, ei nu L-au glorificat ca Dumnezeu şi nu i-au mulţumit pentru ceea ce a făcut. Mai degrabă, s-au dedat la filosofii şi speculaţii deşarte cu privire la alţi zei şi, prin urmare, şi-au pierdut capacitatea de a gândi limpede. „Cine respinge lumina nu mai primeşte lumină" - sună un binecunoscut adagiu. Cei care nu vor să vadă pierd în cele din urmă capacitatea de a vedea.

Pe măsură ce oamenii au ajuns să fie tot mai îngâmfaţi, din pricina cunoştinţelor croite pe placul lor, ei s-au cufundat tot mai adânc în ignoranţă şi nonsens - acestea fiind întotdeauna cele două aspecte care îi caracterizează pe cei ce resping cunoştinţa despre Dumnezeu: ei devin insuportabil de îngâmfaţi şi, în acelaşi timp, abisal de ignoranţi!

Departe de a fi evoluat de la forme inferioare de viaţă, „omul timpuriu" a fost dominat de o înaltă factură morală. Dar refuzând să-L recunoască pe Dumnezeul nepieritor, nemărginit şi adevărat, omul a evoluat la starea de stupiditate şi depravare ce însoţeşte închinarea la idoli. Întreg pasajul acesta arată fără echivoc cât de sfruntată este minciuna teoriei evoluţiei!

Omul e în mod instinctiv o fiinţă religioasă. El trebuie să aibă un obiect spre care să se îndrepte închinarea lui. Când omul a refuzat să se închine Dumnezeului Celui viu, atunci şi-a confecţionat proprii săi zei de lemn şi de piatră - reprezentări de om, păsări, animale şi târâtoare sau reptile. Observaţi regresul, coborârea vertiginoasă pe scara valorilor: om, păsări, animale, târâtoare. Şi nu uitaţi că omul devine obiectul închinării sale. Pe măsură ce degenerează conceptul său despre divinitate, degenerează şi morala lui. Dacă zeul lui este o reptilă, atunci el se consideră liber să trăiască exact aşa cum îi place. Nu uitaţi nici faptul că un închinător se consideră, de obicei, inferior obiectului închinării sale. Creat în chipul şi după asemănarea lui Dumnezeu, omul ocupă aici un loc chiar inferior şerpilor! Când omul se închină idolilor, de fapt el se închină demonilor. Pavel afirmă clar că lucrurile pe care le aduc neamurile jertfă idolilor le jertfesc, în fapt, demonilor, şi nu lui Dumnezeu (1Corinteni 10:20).

De trei ori se afirmă că Dumnezeu l-a lăsat pe om pradă necurăţiei (Romani 1:24), patimilor josnice (Romani 1:26) şi unei minţi reprobate (Romani 1:28). Cu alte cuvinte, mânia lui Dumnezeu a fost îndreptată împotriva întregii personalităţi a omului.

Ca răspuns la poftele rele din inimile lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia necurăţiilor comise de heterosexuali - adulter, preacurvie, lascivitate, prostituţie, curvie, etc. Viaţa a devenit pentru ei un şir neîntrerupt de orgii sexuale, în care ei îşi necinstesc trupurile între ei.

Această lepădare a lor de către Dumnezeu s-a datorat faptului că ei înşişi au lepădat mai întâi adevărul despre El, îmbrăţişând, în schimb, minciuna idolatriei. Un idol este o minciună, o reprezentare falsă a lui Dumnezeu. Un idolatru se închină chipului creaturii, insultând astfel şi necinstindu-L pe Creator, care este în veci vrednic de onoare şi glorie, nu de insultă.

Din acelaşi motiv, Dumnezeu i-a lăsat pe oameni pradă activităţilor erotice săvârşite cu membrii de acelaşi sex. Femeile au devenit lesbiene, practicând relaţii sexuale nefireşti, fără să le fie ruşine de acest lucru.

Bărbaţii au devenit sodomiţi, pervertindu-şi în întregime funcţiile lor naturale. Părăsind relaţia de căsnicie rânduită de Dumnezeu, ei ardeau, dominaţi de pofte pentru alţi bărbaţi şi practicând homosexualitatea. Dar păcatul lor şi-a lăsat din plin amprenta în trupurile şi-n sufletele lor. Boala, sentimentul de vinovăţie şi tot felul de deformări ale personalităţii i-au lovit cum loveşte o scorpie. Prin acest verset se infirmă teoria potrivit căreia cineva poate păcătui, fără să-i pese de consecinţe şi fără să aibă parte de acestea.

Unii din vremea noastră propagă ideea potrivit căreia homosexualitatea ar fi o maladie, în timp ce alţii susţin că ar fi doar un alt stil de viaţă, deosebit de al celorlalţi. Creştinii trebuie să fie atenţi să nu accepte valorile morale ale lumii, ci să se lase călăuziţi numai de Cuvântul lui Dumnezeu, în Vechiul Testament acest păcat era pedepsit cu moartea (Levitic 18:29;20:13) iar aici în Noul Testament se spune despre cei

care practică acest păcat că sunt vrednici de moarte (Romani 1:32). Biblia numeşte homosexualitatea un păcat foarte grav, aşa cum se poate vedea şi din faptul că Dumnezeu a şters de pe faţa pământului Sodoma şi Gomora, unde homosexualii „militanţi" ai vremii făceau mare vogă (Geneza 19:4-25).

Evanghelia oferă iertare şi absolvire homosexualilor, în acelaşi mod în care le oferă iertare tuturor păcătoşilor care se pocăiesc şi cred în Domnul Isus Cristos. Creştinii care au căzut în acest păcat abominabil pot găsi iertare şi restauraţie mărturisindu-l şi lăsându-se de el. Există posibilitatea deplină a izbăvirii complete de homosexualitate pentru toţi cei ce sunt dispuşi să asculte de cuvântul lui Dumnezeu. În cele mai multe cazuri, se cere asistenţa necontenită a unui consilier în această problemă.

Este adevărat că unii oameni par să aibă înclinaţia naturală spre homosexualitate. Dar asta n-ar trebui să ne surprindă, având în vedere faptul că natura căzută a omului este capabilă de orice fel de fărădelege şi perversiune. Esenţa acestui păcat grosolan nu constă în înclinaţia cuiva spre el, ci în actul de cedare în faţa acestui păcat şi de practicare a sa. Duhul Sfânt dăruieşte puterea ca cineva să se poată împotrivi ispitei şi de a avea biruinţă trainică (1Corinteni 10:13). Unii din creştinii de la Corint erau o dovadă vie a faptului că homosexualii pot fi smulşi din acest „stil de viaţă" şi că nu sunt condamnaţi să-i fie robi toată viaţa (1Corinteni 6:9-11).

Datorită refuzului omului de a-L reţine pe Dumnezeu în cunoştinţa sa, fie în calitate de Creator, Susţinător sau Izbăvitor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minţii lor depravate, ca să comită o sumedenie de alte forme de răutate. Versetul acesta ne oferă posibilitatea extraordinară de a sonda motivul pentru care teoria evoluţiei a făcut priză atât de bună la oamenii fireşti. Motivul pentru care au îmbrăţişat evoluţia nu trebuie căutat în intelectul, ci în voinţa lor, căci ei nu vor să-L reţină pe Dumnezeu în cunoştinţa lor. Nu se pune aici problema că dovezile în sprijinul evoluţiei ar fi atât de copleşitoare încât ei sunt obligaţi s-o accepte, ci, mai degrabă, ei au căutat o explicaţie a originii omului şi lumii din care Dumnezeu să lipsească cu desăvârşire. Asta pentru că ei ştiu că dacă există Dumnezeu, atunci sunt responsabili din punct de vedere moral în faţa Lui.

Iată, aşadar, sordida listă de păcate suplimentare care-l caracterizează pe om în înstrăinarea sa faţă de Dumnezeu! Observaţi că omul este plin de ele, nu doar ocazional tributar acestor păcate. El este exersat în păcate care nu se cuvin fiinţei umane: nedreptatea (injustiţia); imoralitatea sexuală (preacurvia, adulterul şi toate celelalte forme neîngăduite de activităţi sexuale - e lesne de înţeles de ce unele manuscrise au omis, din greşeală, imoralitatea sexuală, întrucât în greacă termenul porneia seamănă foarte mult cu poneria (adică „rău"); răutatea (forme active de manifestare a răului); lăcomia (pofta nestăpânită de a avea tot mai mult); maliţiozitatea (dorinţa de a face rău altora; ura plină de venin); plini de invidie (gelozie manifestată faţă de alţii); plini de ucidere (omorârea cu premeditare şi ilegală a altei fiinţei umane, fie din mânie, fie în timpul săvârşirii altei infracţiuni); plini de ceartă (sfadă, neînţelegeri, discordii, dezbinări); plini de înşelăciune (trişare, perfidie, intrigi); plini de porniri răutăcioase (intenţii duşmănoase, vrajbă, ciudă, ostilitate, amărăciune); şoptitori (bârfitori în ascuns; palavragii);

Bârfitori (calomniatori pe faţă, cei care îi vorbesc pe alţii de rău); urători de Dumnezeu (sau plini de ură faţă de Dumnezeu); violenţi (sfidători, insultători); mândri (aroganţi, îngâmfaţi); lăudăroşi (plini de ei înşişi, care-şi dau aere); născocitori de lucruri rele (cei care pun la cale intrigi şi concep noi forme de răutate); neascultători de părinţi (răzvrătiţi faţă de autoritatea părinţilor);

Fără pricepere (lipsiţi de discernământ moral şi spiritual, neavând conştiinţă); nedemni de încredere (care îşi calcă promisiunile făcute, tratatele, acordurile şi contractele încheiate, ori de câte ori asta este în interesul lor); fără dragoste (purtându-se cu o lipsă totală de respect, nesocotind relaţiile naturale şi obligaţiile care însoţesc aceste raporturi); neiertători (ireconciliabili sau neînduplecaţi- NU omite neiertător (aspondous), care seamănă foarte mult cu ne-iubitor (astorgous); fără milă (plini de cruzime, răzbunători, necruţători).

Versetul 31 conţine cinci cuvinte negative, care încep cu un „alfa-privativ" (de exemplu: „a-teu", adică „nici un Dumnezeu"), similare cuvintelor compuse ce încep cu prefixul negativ: „ne...."

Cei care abuzează de sex (Romani 1:24), care pervertesc sexul (Romani 1:26, 27) şi practică celelalte păcate enumerate (Romani 1:29-31) au înăuntrul lor conştiinţa înnăscută nu numai a faptului că lucrurile acestea sunt greşite, ci şi a faptului că ei înşişi sunt vrednici de moarte. Ei ştiu că acesta este verdictul rostit de Dumnezeu - indiferent cât de mult ar încerca ei pe din afară să raţionalizeze sau să legitimeze aceste păcate! Dar asta nu-i descurajează de a se opri din practicarea acestor forme de necinstire a lui Dumnezeu. Dimpotrivă, ei se unesc cu alţii, în promovarea acestor păcate, resimţind un spirit de camaraderie cu cei ce le-au dat mâna în săvârşirea acestor păcate.

A doua categorie este alcătuită din cei care privesc păgânii de sus, considerându-se pe ei înşişi mai civilizaţi, mai educaţi şi mai rafinaţi. Ei îi condamnă pe păgâni, pentru comportarea lor grosolană, dar şi ei sunt la fel de vinovaţi - chiar dacă sunt mai sofisticaţi decât păgânii. Omul căzut întotdeauna va vedea greşelile altora mai uşor decât pe ale lui. Lucruri ascunse şi respingătoare din viaţa altora par cu totul respectabile la ei înşişi. Dar faptul că el poate judeca păcatele la alţii arată că ştie să facă deosebire între bine şi rău. Dacă ştie că e greşit ca cineva să fure nevasta altuia, atunci ştie şi faptul că tot atât de greşit este şi pentru el să fure nevasta altuia. Prin urmare, când cineva săvârşeşte chiar păcatele pe care le condamnă la alţii, el însuşi nu mai are nici o scuză.

Păcatele oamenilor cultivaţi sunt, în esenţă, identice cu cele ale păgânilor. Deşi un moralist va argumenta că el nu a săvârşit toate păcatele de pe listă, el nu trebuie să uite următoarele fapte:

1. Este capabil să le săvârşească pe toate.

2. Călcând doar o singură poruncă, el s-a făcut vinovat de călcarea tuturor (Iacov 2:10).

3. El a săvârşit păcate ce ţin de gândire, pe care poate că niciodată nu le-a săvârşit în fapt, dar şi acestea sunt interzise de cuvântul lui Dumnezeu. De pildă, Isus ne spune că privirea plină de pofte este echivalentă cu adulterul (Matei 5:28).

Trufaşul moralist are nevoie să i se dea o lecţie cu privire la judecata lui Dumnezeu. Apostolul dă această lecţie în versetele 2-16. Primul punct este că judecata lui Dumnezeu se face potrivit cu adevărul. Nu se bazează pe probe incomplete, inexacte sau indirecte, „de circumstanţă". Mai degrabă, ea se întemeiază pe adevăr, pe întregul adevăr şi numai pe adevăr.

În al doilea rând, de judecata lui Dumnezeu nu pot scăpa cei ce îi condamnă pe alţii pentru însăşi păcatele pe care le practică chiar ei. Capacitatea lor de a-i judeca pe alţii nu-i absolvă de vinovăţie, ci, dimpotrivă, sporeşte condamnarea lor.

Judecata lui Dumnezeu este inevitabilă, dacă nu ne pocăim şi nu suntem iertaţi.

Apoi aflăm că, judecata lui Dumnezeu este uneori amânată. Această amânare este o dovadă a bunătăţii Sale, a îngăduinţei şi îndelungii Sale răbdări. Bunătatea Lui înseamnă că El este binevoitor faţă de păcătoşi, deşi nu şi faţă de păcatele lor. Îngăduinţa Lui se referă la faptul că îşi opreşte pedeapsa pe care o merită răutatea şi răzvrătirea omului. Îndelunga Sa răbdare este extraordinara Sa reţinere, în pofida provocărilor permanente din partea omului.

Bunătatea lui Dumnezeu, aşa cum se vede în providenţa Sa, în faptul că ne ocroteşte şi ne ţine în viaţă, are drept scop să-i conducă pe oameni la pocăinţă. El doreşte ca nimeni să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă" (2Petru 3:9).

Pocăinţa înseamnă o întoarcere de o sută optzeci de grade de pe drumul pe care mergeai şi pornirea în direcţia opusă. „Este o schimbare a minţii, care produce o schimbare a atitudinii şi rezultă într-o schimbare a acţiunii. Ea semnifică faptul că omul a trecut de partea lui Dumnezeu, împotriva lui însuşi şi a păcatelor sale. Este mai mult decât o afirmare cu intelectul a faptului că este păcătos. Presupune participarea conştiinţei omului, după cum s-a exprimat John Newton: „Conştiinţa mea a simţit şi a recunoscut vinovăţia mea."

Al patrulea lucru pe care-l aflăm despre judecata lui Dumnezeu este faptul că este gradată, în funcţie de acumularea vinovăţiei. Pavel îi înfăţişează pe păcătoşii împietriţi şi nepocăiţi ca adunându-şi judecată pentru ei înşişi, ca şi când ar strânge aur şi argint. Dar ce comoară va fi asta în acea zi când mânia lui Dumnezeu se va descoperi, în fine, la judecata Marelui Tron Alb (Apocalipsa 20:11-15)! În ziua aceea, judecata lui Dumnezeu va fi văzută ca fiind absolut dreaptă, fără prejudecată sau nedreptate de vreun fel.

În următoarele cinci versete Pavel ne aminteşte că judecata lui Dumnezeu va fi potrivit cu faptele cuiva. Un om se poate lăuda cu bunătatea lui personală. El se poate bizui mult pe originea lui rasială sau naţională. El poate aduce în sprijinul argumentului său faptul că strămoşii lui au fost oameni mari ai lui Dumnezeu. Dar el va fi judecat după propria lui conduită, şi nu după toate celelalte lucruri. Faptele lui vor constitui factorul determinant.

Dacă am lua versetele 6-11 izolat de restul textului, ar fi uşor să conchidem că ele propagă ideea mântuirii prin fapte. Căci într-adevăr ele par să spună că cei ce fac fapte bune vor câştiga viaţa veşnică.

Dar trebuie precizat că pasajul de faţă nu poate să însemne lucrul acesta, pentru că atunci ar contrazice flagrant mărturia restului Scripturii, care spune că mântuirea este prin credinţă, fără fapte. Chafer scoate în evidenţă că circa 150 de pasaje din Noul Testament condiţionează mântuirea doar de credinţa cuiva. Nici un pasaj, atunci când este înţeles cum se cuvine, nu poate contrazice o mărturie atât de copleşitoare.

Atunci cum vom înţelege pasajul respectiv? Mai întâi, trebuie să înţelegem că faptele bune nu încep decât după ce o persoană a fost născută din nou. Când oamenii L-au întrebat pe Isus: „Ce să facem ca să putem săvârşi faptele lui Dumnezeu?", El le-a răspuns: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca voi să credeţi în El şi în Cel pe care L-a trimis El" (Ioan 6:28,29). Deci prima faptă bună pe care o poate face cineva este să creadă în Domnul Isus Cristos, şi nu trebuie să uităm niciodată că credinţa nu este o faptă meritorie prin care cineva poate câştiga mântuirea. Deci dacă cei nemântuiţi sunt judecaţi după faptele lor, se va vedea că nu au nici un lucru de valoare pe care să-l aducă ca probă. Se va vedea că toată neprihănirea lor presupusă nu este decât o grămadă de cârpe murdare (Isaia 64:6). Păcatul care-i va condamna este faptul că nu au crezut în Isus ca Domn {Ioan 3:18). Dincolo de asta, faptele lor vor stabili gradul de pedeapsă ce li se va aplica (Luca 12:47,48).

Dacă credincioşii sunt judecaţi după faptele lor, care va fi rezultatul? Evident, ei nu vor putea să se prezinte cu fapte bune, prin care să merite sau să-şi câştige mântuirea. Toate faptele făcute de ei înainte de mântuire-au fost păcătoase. Dar sângele lui Cristos a şters trecutul. Acum Dumnezeu însuşi nu poate găsi nici o acuză împotriva lor, pentru care să-i condamne la pedeapsa iadului. Odată ce au fost mântuiţi, ei încep să practice faptele bune - fapte care nu vor fi, întotdeauna, considerate bune în ochii lumii, dar vor fi privite ca fapte bune de Dumnezeu. Faptele lor bune constituie rezultatul mântuirii, nu cauza pentru care au fost mântuiţi. La Scaunul de Judecată al lui Cristos, faptele lor vor fi trecute în revistă şi ei vor fi răsplătiţi pentru toată slujirea lor credincioasă.

Trebuie însă să avem mereu în minte faptul că pasajul acesta nu se ocupă de credincioşi, ci de necredincioşi.

Explicând că judecata se va face după fapte, Pavel spune că Dumnezeu va da viaţă veşnică celor care prin stăruinţă în bine caută slavă, cinste şi nemurire. După cum am arătat, asta nu înseamnă că oamenii aceştia sunt mântuiţi prin stăruinţa lor în bine. Căci asta ar însemna că există o altă evanghelie. Nimeni nu ar putea trăi prin firea veche o astfel de viaţă, nimeni nu ar putea să trăiască astfel fără puterea divină. Orice persoană care se încadrează la această descriere a fost mântuit deja prin har, prin credinţă. Faptul că acea persoană caută slavă, cinste şi nemurire demonstrează că deja a fost născută din nou. Întreaga orientare a vieţii sale arată că persoana respectivă a fost deja convertită.

Omul acela caută slava cerului; cinstea care provine doar de la Dumnezeu (Ioan 5:44); nemurirea care caracterizează trupul învierii (1Corinteni 15:53,54); moştenirea cerească, nepieritoare, neîntinată şi care nu se veştejeşte (1Petru 1:4).

Dumnezeu va dărui viaţă veşnică tuturor celor care exemplifică în viaţa lor aceste dovezi ale experienţei convertirii. Viaţa veşnică este descrisă în mai multe feluri în Noul Testament. Este o posesiune actuală, pe care o primim în clipa în care suntem convertiţi (Ioan 5:24). Este o posesiune viitoare, de care vom avea parte când vom primi trupurile noastre glorificate (aici şi la Romani 6:22). Deşi este un dar care se primeşte prin credinţă, uneori este pus alături de răsplăţile primite pentru o viaţă de credincioşie (Marcu 10:30). Toţi credincioşii au viaţă veşnică, dar unii vor avea o capacitate mai mare de a se bucura de ea decât alţii. Această viaţă veşnică înseamnă mai mult decât existenţă rară de sfârşit; este o calitate a vieţii, acea viaţă mai abundentă pe care a promis-o Mântuitorul la Ioan 10:10. Este însăşi viaţa lui Cristos însuşi (Coloseni 1:27).

Celor care fac dezbinări şi nu ascultă de adevăr, ci de fărădelege, li se vor da indignare şi mânie. Căci ei nu ascultă de adevăr şi niciodată nu au răspuns la chemarea evangheliei. Mai degrabă, ei au ales să asculte de fărădelege, tăcând din nedreptate stăpânul lor. Viaţa lor este caracterizată de certuri, lupte şi neascultare

- dovadă certă că nu au fost niciodată mântuiţi.

Acum apostolul repetă verdictul lui Dumnezeu cu privire la cele două feluri de lucrători şi faptele făcute de aceştia, numai că de data aceasta o face în ordine inversă.

Verdictul va fi: necaz şi strâmtorare pentru toţi cei care fac răul. Din nou trebuie să subliniem aici că aceste fapte rele trădează inima rea a necredinţei. Faptele sunt expresia exterioară a atitudinii unei persoane faţă de Domnul.

Expresia întâi peste iudeu, apoi peste grec arată că judecata lui Dumnezeu se va face în funcţie de privilegiul sau lumina pe care a primit-o cineva. Iudeii au fost primii în privinţa privilegiilor acordate, de popor ales al lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, ei vor fi primii în ce priveşte responsabilitatea. Acest aspect al judecăţii lui Dumnezeu va fi dezvoltat în continuare în versetele 12-16.

Verdictul va fi însă slavă, cinste şi pace pentru oricine - iudeu sau ne-iudeu - care face ce este bine. Şi să nu uităm că nimeni nu poate face binele, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, decât dacă şi-a pus mai întâi încrederea şi credinţa în Domnul Isus Cristos.

Expresia mai întâi iudeului şi apoi şi grecului nu poate fi considerată un indiciu al favoritismului, întrucât versetul următor arată că judecata lui Dumnezeu este imparţială. Prin urmare, expresia indică ordinea istorică în care s-a răspândit evanghelia, ca în Romani 1:16. Ea a fost mai întâi vestită iudeilor, după cum primii credincioşii au fost de asemenea iudei.

Un alt adevăr privitor la judecata lui Dumnezeu este faptul că ea se face fără să se ţină seama de faţa omului. În instanţele judecătoreşti ale oamenilor, se acordă preferinţă celor plăcuţi la înfăţişare, celor bogaţi şi influenţi. Dar Dumnezeu este total imparţial. Nu se ţine seama de rasă, de locul de unde provine cineva sau de faţa lui. Nici unul din aceste elemente nu-L va influenţa pe Dumnezeu.

După cum s-a arătat mai sus, versetele 12-16 sunt o extensie a faptului că judecata lui Dumnezeu se va face în funcţie de lumina primită. Se are în vedere existenţa a două categorii: cei care nu au legea (Neamurile) şi cei care se află sub lege (iudeii). Aceste două categorii îi cuprind pe toţi oamenii, în afara celor care aparţin bisericii lui Dumnezeu (vezi 1Corinteni 10:32, unde omenirea este împărţită în aceste trei categorii).

Cei care au păcătuit fără lege vor pieri fără lege. Nu se spune că „vor fi judecaţi fără lege", ci că vor pieri fără lege. Ei vor fi judecaţi în funcţie de revelaţia pe care le-a dăruit-o Domnul şi, întrucât nu au trăit pe măsura acelei revelaţii, ei vor pieri.

Cei care au păcătuit sub lege vor fi judecaţi după lege şi, dacă nu au ascultat de ea, vor pieri şi ei. Legea reclamă ascultare totală.

Simpla posedare a legii nu este suficientă. Legea reclamă o ascultare desăvârşită şi continuă. Nimeni nu este socotit neprihănit doar pentru faptul că ştie ce spune legea. Singurul mod în care se poate obţine justificarea (îndreptăţirea) sub lege ar fi dacă cineva ar putea s-o respecte în toate privinţele. Dar întrucât toţi oamenii sunt păcătoşi, le este cu neputinţă să facă acest lucru. Aşadar, versetul acesta prezintă mai degrabă o condiţie ideală, decât un lucru realizabil prin forţele proprii ale omului.

Noul Testament ne spune în mod răspicat că omului îi este cu neputinţă să fie îndreptăţit prin ţinerea legii (vezi Fapte 13:39;Romani 3:20;Galateni 2:16,21;3:11). Dumnezeu niciodată nu a intenţionat ca cineva să fie mântuit prin lege. Chiar dacă ar putea cineva să respecte legea, de acum înainte, tot nu ar fi îndreptăţit, întrucât Dumnezeu îl va trage la socoteală şi pentru faptele trecute. Prin urmare, când se spune în versetul 13 că împlinitorii legii vor fi îndreptăţiţi, trebuie să înţelegem prin aceasta că legea reclamă ascultare şi că dacă ar putea cineva să dea dovadă de ascultare desăvârşită din ziua în care s-a născut, ar fi îndreptăţit. Dar realitatea sumbră şi dură este că nimeni nu poate da dovadă de asemenea ascultare.

Versetele 14 şi 15 constituie o paranteză, privind în urmă la versetul 12a, unde am aflat că neamurile care păcătuiesc fără lege vor pieri fără lege. Acum Pavel explică faptul că deşi legea nu a fost dată Neamurilor, ele posedă totuşi o cunoaştere înnăscută a binelui şi a răului. Ele ştiu din instinct că este greşit să mintă, să fure, să comiţi adulter şi să ucizi. Singura poruncă pe care nu o cunosc ele din intuiţie este cea privitoare la Sabat - care, oricum, este mai mult o chestiune de ritual, decât una morală.

Prin urmare, rezumatul acestui pasaj îl constituie faptul că Neamurile, care nu au legea... constituie o lege pentru ele însele. Ei îşi formulează propriile coduri de diferenţiere a comportamentului corect faţă de cel greşit prin instinctele lor morale.

Ele arată că lucrarea legii este scrisă în inimile lor. Nu legea însăşi este scrisă în inimile lor, ci lucrarea legii. Lucrarea pe care a avut legea menirea s-o înfăptuiască în vieţile israeliţilor se poate vedea, întrucâtva, în vieţile Neamurilor. De pildă, faptul că ele ştiu că este drept să-ţi respecţi părinţii demonstrează că lucrarea legii este scrisă în inimile lor. Ele mai ştiu că anumite fapte sunt din capul locului greşite. Conştiinţa lor, îndeplinind rolul de moderator, confirmă această cunoaştere instinctivă. Iar gândurile lor se pronunţă în permanenţă asupra corectitudinii sau incorectitudinii acţiunilor lor, acuzând sau scuzând, interzicând sau permiţând un lucru.

Versetul acesta este continuarea gândului din versetul 12, în care ni se spune când vor fi judecaţi cei fără lege şi cei aflaţi sub lege. Şi, procedând astfel, acest verset ne învaţă un adevăr final cu privire la judecata lui Dumnezeu, anume faptul că ea va lua în considerare şi secretele oamenilor, nu numai păcatele lor publice. Păcatul considerat secret la ora actuală va deveni un scandal public la Judecata Marelui Tron Alb. Judecătorul care va prezida această judecată solemnă va fi Isus Cristos, întrucât Tatăl I-a încredinţat Lui toată judecata (Ioan 5:22). Când Pavel adaugă cuvintele: după Evanghelia mea, el vrea să spună prin aceasta: „aşa ne învaţă evanghelia mea." Evanghelia mea înseamnă evanghelia pe care a predicat-o Pavel, adică aceeaşi pe care au predicat-o şi ceilalţi apostoli.

Apostolul mai are o categorie de care trebuie să se ocupe; prin urmare, el pune acum următoarea întrebare: Sunt iudeii, cărora le-a fost dată legea, de asemenea pierduţi? Şi răspunsul la întrebare este: ”Bineînţeles, şi ei sunt pierduţi!"

Nu este nici o îndoială că mulţi iudei s-au considerat imuni de judecata lui Dumnezeu. „Cum ar putea trimite Dumnezeu un iudeu vreodată în iad?!" - spuneau ei. Pe de altă parte, în concepţia lor Neamurile erau numai bune pentru flăcările iadului! Dar Pavel trebuie să distrugă această pretenţie ne-realistă, arătând că, în anumite împrejurări, Neamurile ar putea fi mai aproape de Dumnezeu decât iudeii.

Mai întâi, el trece în revistă acele lucruri pe care iudeul le consideră ca avantajele sale principale, ce-i asigură o poziţie privilegiată în faţa lui Dumnezeu. El poartă numele de iudeu, deci de membru al poporului ales de Dumnezeu să-i fie al Lui pe acest pământ. Apoi iudeul se odihneşte în lege, care nu a fost însă niciodată concepută să-i ofere omului odihnă, ci, dimpotrivă, să-i trezească conştiinţa la realitatea păcătoşeniei sale. Iudeul se bucură în Dumnezeu, în singurul Dumnezeu adevărat, care a intrat într-o relaţie unică de legământ cu naţiunea Israel.

El ştie care este voia lui Dumnezeu, întrucât Scriptura îi prezintă acea voie în linii mari. El aprobă lucrurile care sunt excelente, întrucât legea îl învaţă cum să discernă valorile morale.

El se laudă că este o călăuză pentru cei orbi din punct de vedere moral şi spiritual, o lumină pentru cei care zac în întunericul ignoranţei.

El se consideră calificat să-i corecteze pe cei fără minte sau ne-învăţaţi şi să-i înveţe pe cei care sunt copii, întrucât legea îi oferă lui, iudeului, o privire de ansamblu a cunoaşterii şi adevărului.

Dar aceste lucruri cu care se mândreşte iudeul nu i-au schimbat lui niciodată viaţa. Ele nu constituie decât o chestiune de orgoliu, bazată pe apartenenţa la o anumită rasă, religie şi cunoaştere, fără ca această conştiinţă să se transpună în planul vieţii practice printr-o trăire morală. Iudeul îi învaţă pe alţii, dar nu se alipeşte el însuşi de aceste învăţături în inima lui. El predică împotriva furtului, dar nu practică el însuşi ceea ce a predicat.

Când el interzice adulterul, el aderă la principiul: „Fă cum îţi spun, nu cum fac eu." Când s-a întâmplat să deteste idolii, el nu s-a dat totuşi în lături de a jefui temple, prădând poate altarele păgâne.

El s-a făcut cu faptul că posedă legea, dar L-a dezonorat pe Dumnezeul care a dat această lege, călcând-ui preceptele sacre.

Această combinaţie nefastă de cuvinte foarte înălţătoare, în paralel cu o purtare foarte josnică le-a făcut pe Neamuri să hulească numele lui Dumnezeu. Ele L-au judecat pe Domnul, cum fac oamenii întotdeauna, prin prisma celor care au pretins că sunt urmaşii Lui. Aşa a fost pe vremea lui Isaia (Isaia 52:5) şi aşa este şi astăzi. Fiecare dintre noi trebuie să-şi pună întrebarea:

Dacă oamenii nu ar putea cunoaşte despre Cristos decât ceea ce văd despre persoana şi caracterul Lui în purtarea ta (inserează aici numele tău), oare ce ar vedea ei?

Pe lângă lege, iudeul se mai laudă cu ritualul circumciziei - acea operaţie chirurgicală minoră de tăiere împrejur a prepuţului oricărui iudeu de parte bărbătească. Ritualul a fost instituit de Dumnezeu ca semn al legământului încheiat de El cu Avraam (Geneza 17:9-14), exprimând separarea unui popor faţă de lume şi alipirea de Dumnezeu. După un timp, iudeul a ajuns să se laude atât de mult cu faptul că a fost tăiat împrejur încât i-au numit pe ceilalţi oameni, pe ne-evrei, „ne-tăierea împrejur".

Aici Pavel stabileşte o legătură între circumcizie şi Legea lui Moise, arătând că aceasta era valabilă doar ca semn, când era combinată cu trăirea unei vieţi de ascultare. Dumnezeu nu este un aderent strict la ritualuri lipsite de viaţă. El nu Se mulţumeşte cu ceremoniile exterioare, dacă acestea nu sunt însoţite de o sfinţenie lăuntrică. Prin urmare, un evreu circumcis, care calcă legea, nu se deosebeşte prea mult de un ne-tăiat împrejur.

Când apostolul se referă la păzitorii sau împlinitorii legii, în acest pasaj, noi nu trebuie să luăm aceste cuvinte în sens absolut.

Astfel, dacă un ne-evreu se conformează moralităţii prescrise de lege, chiar dacă el însuşi nu se află sub lege, ne-circumcizia lui este mai acceptabilă decât circumcizia iudeului, care calcă însă legea. În acest caz, inima acelui ne-evreu este tăiată împrejur şi acest lucru contează!

Comportamentul superior al ne-evreului îl condamnă pe evreu, care, deşi posedă litera legii şi circumcizia, nu păzeşte legea şi nu trăieşte o viaţă circumcisă, adică o viaţă de despărţire de ce este lumesc şi o viaţă de sfinţenie.

În modul lui Dumnezeu de a judeca lucrurile, un iudeu adevărat nu este doar cel în ale cărui vene curge sângele lui Avraam sau care poartă în trupul său semnul circumciziei. O persoană poate avea ambele elemente, şi totuşi să fie o persoană foarte decăzută pe plan moral. Domnul nu este impresionat de considerentele externe, de rasă sau religie. El doreşte să vadă la noi sinceritatea şi curăţia care izvorăsc din lăuntrul inimii.

Un iudeu adevărat este cel care, pe lângă faptul că este un descendent al lui Avraam, în plus va da dovadă de trăirea unei vieţi evlavioase. Pasajul acesta nu ne învaţă că toţi credincioşii sunt iudei sau că biserica este Israelul lui Dumnezeu. Pavel se referă aici la cei care se nasc din părinţi evrei, dar subliniază că simpla apartenenţă la acest popor, prin naştere, şi purtarea semnului circumciziei nu sunt de ajuns, ci trebuie să existe în plus o realitate lăuntrică.

Adevărata circumcizie este o chestiune care ţine de inimă - nu doar de tăierea fizică a unui organ al trupului, ci realitatea spirituală a îndepărtării chirurgicale a firii vechi, ne-născute din nou.

Cei care combină astfel semnul exterior cu harul interior vor avea parte de laudă din partea lui Dumnezeu, chiar dacă nu şi din partea oamenilor.

În acest ultim verset avem de a face cu un joc de cuvinte - chiar dacă acest lucru e evident doar în textul original. Termenul „iudeu" provine din „Iuda" şi înseamnă laudă. Un iudeu adevărat este cel al cărui caracter este de aşa natură încât să primească laudă din partea lui Dumnezeu.

Pavel continuă să dezbată tema vinovăţiei iudeilor, în primele opt versete din acest capitol. În acest punct al dezbaterii, apare iudeul contestatar, care începe să-l chestioneze pe apostol, după cum urmează:

CONTESTATARUL: Dacă tot ce ai spus tu, Pavel, în versetele 2:17-29 este adevărat, atunci care mai este avantajul de a fi un iudeu şi care este folosul circumciziei?

PAVEL: Iudeii au avut parte de multe privilegii speciale. Cel mai important este faptul că lor li s-au încredinţat oracolele (cuvintele) lui Dumnezeu. Partea din Scriptură care conţine Vechiul Testament a fost dată iudeilor s-o redacteze şi s-o păstreze, dar cum a răspuns Israelul la acest extraordinar privilegiu? În cea mai mare parte, ei au dat dovadă de o îngrozitoare lipsă de credinţă.

CONTESTATARUL: Da, e drept că nu toţi iudeii au crezut, dar poate să însemne asta oare că Dumnezeu nu îşi va respecta promisiunile? Oare nu El l-a ales pe Israel să-I fie poporul Său? Oare nu a încheiat El legăminte speciale cu israeliţii? Poate necredinţa unora dintre ei să-L determine pe Dumnezeu să-Şi calce cuvântul?

PAVEL: Răspunsul este categoric nu! Ori de câte ori se ridică întrebarea dacă Dumnezeu sau omul are dreptate, porneşte întotdeauna de la premisa că Dumnezeu are dreptate şi că orice om este un mincinos. Asta a şi spus, de altfel, David în Psalmul 51:4: „Justeţea deplină a tuturor spuselor Tale trebuie apărată. Tu trebuie să fii îndreptăţit, ori de câte ori omul păcătos încearcă să Te conteste" (n.tr.: parafrazare). Păcatele noastre nu fac altceva decât să confirme justeţea şi veridicitatea cuvintelor lui Dumnezeu.

CONTESTATARUL: Dacă aşa stau lucrurile, de ce ne mai condamnă Dumnezeu? Dacă nedreptatea noastră face ca dreptatea (neprihănirea) lui Dumnezeu să strălucească şi mai glorios, cum mai poate Dumnezeu să-Şi reverse mânia peste noi? (Pavel precizează aici că în citarea acestor cuvinte el recurge la modul de argumentare al oamenilor)

PAVEL: Acest mod de argumentare nu este vrednic de a fi luat în considerare, dacă ar exista posibilitatea ca Dumnezeu să fie nedrept, atunci cum ar mai putea fi El calificat să judece lumea? Dar noi toţi recunoaştem că El va judeca lumea.

CONTESTATARUL: Dar dacă păcatul meu îi aduce slavă lui Dumnezeu, dacă minciunea mea confirmă adevărul Lui, dacă El face ca mânia omului să-I aducă laudă Lui, atunci cum mai poate El să-mi bage mereu de vină, păcătosului de mine?

De ce nu ar fi logic să spunem:

PAVEL: Dă-mi voie să te întrerup, pentru a-ţi spune că unii oameni chiar ne acuză pe noi creştinii că am recurge la acest argument, dar eu te asigur că această acuzaţie nu este adevărată!

CONTESTATARUL: De ce nu ar fi logic să spunem: „Să facem răul, ca să vină binele"?

PAVEL: Tot ce pot spune e că condamnarea unor oameni care vorbesc aşa este binemeritată!

(De fapt, acest ultim argument, oricât ar părea de stupid, este formulat mereu împotriva evangheliei harului lui Dumnezeu. Oamenii spun: „Dacă ai putea fi mântuit prin credinţa în Cristos, atunci ai putea trăi cum vrei, chiar în păcat, pentru că harul lui Dumnezeu copleşeşte păcatul omului. Prin urmare, cu cât păcătuieşti mai mult, cu atât mai mult va abunda harul lui Dumnezeu." Apostolul răspunde acestei obiecţii în capitolul 6.)

CONTESTATARUL: Atunci afirmi tu că noi, iudeii, suntem mai buni decât Neamurile păcătoase? Sau, potrivit altor versiuni, întrebarea ar putea fi formulată cam aşa: „Suntem noi, iudeii, mai răi decât Neamurile?" Răspunsul în ambele cazuri este că iudeii nu sunt nici mai buni, nici mai răi. Toţi sunt păcătoşi.

Asta ne conduce la următoarea întrebare din expunerea lui Pavel, constituind o paralelă la aceasta. Pavel a arătat că păgânii sunt pierduţi. Moraliştii, care cred că posedă neprihănirea lor proprie - fie că aceştia sunt iudei, fie Neamuri - sunt cu toţii pierduţi. Iudeii sunt şi ei pierduţi. Întrebarea care se pune, atunci, este aceasta: Sunt oare toţi oamenii pierduţi?

Răspunsul este: „Da, am dovedit deja că toţi oamenii se află sub puterea păcatului." Asta înseamnă că iudeii nu se deosebesc de Neamuri în această privinţă.

Dacă mai este nevoie de vreo dovadă, aceasta o găsim în Vechiul Testament. Mai întâi, vedem că păcatul a afectat orice fiinţă omenească născută din alte fiinţe omeneşti (Romani 3:10-12) şi apoi vedem că păcatul a afectat orice parte din om (Romani 3:13-18). Am putea parafraza această afirmaţie cam aşa: „Nu există nici o singură persoană neprihănită (dreaptă)" (Psalmul 14:1).

„Nu există nici unul care să posede o înţelegere corectă despre Dumnezeu. Nu este nici unul care să-L caute pe Dumnezeu" (Psalmul 14:2). Dacă ar fi lăsat de capul lui, omul căzut niciodată nu L-ar căuta pe Dumnezeu. Întreaga omenire s-a stricat. Nu este nici unul care să trăiască o viaţă bună, nici măcar unul!" (Psalmul 14:3).

„Gâtlejurile oamenilor sunt ca un mormânt deschis. Vorbirea lor este mereu plină de vicleşug" (Psalmul 5:9). „Cuvintele rostite de ei ies de pe buze pline de otravă" (Psalmul 140:3).

„Gurile lor sunt pline de blesteme şi de ură" (Psalmul 10:7).

„Picioarele lor se grăbesc să-i poarte la misiuni de ucidere" (Isaia 59:7).

„Ei lasă în urma lor numai ruinare şi mizerie" (Isaia 59:7).

„Ei niciodată nu au ştiut cum să facă pace" (Isaia 59:8).

„Ei nu au nici un respect pentru Dumnezeu" (Psalmul 36:1).

Prin urmare, aşa arată radiograma pe care o face Dumnezeu omenirii. Din ea rezultă nedreptatea universală (Romani 3:10); ignoranţa şi independenţa faţă de Dumnezeu (Romani 3:11); încăpăţânarea, netrebnicia şi lipsa oricărei bunătăţi (Romani 3:12). Gâtlejul omului este plin de putreziciune, limba lui este înşelătoare iar buzele sale sunt pline de venin (Romani 3:13); picioarele lui sunt îndreptate numai către ucidere (Romani 3:15); el lasă în urma lui necaz şi nimicire (Romani 3:16); el nu ştie să facă pacea (Romani 3:17); şi nu are nici o consideraţie pentru Dumnezeu (Romani 3:18). Găsim aici întreaga depravare a omului, prin care înţelegem că păcatul a afectat întreaga omenire, afectând în acelaşi timp şi orice parte a fiinţei omului. Evident, nu toţi oamenii au. comis toate păcatele care există, dar fiecare om are natura capabilă de a le comite pe toate.

Dacă Pavel ar fi dorit să prezinte un catalog mai complet al păcatelor, ar fi inclus în această listă păcatele sexuale: adulterul, homosexualitatea, lesbianismul, perversiunile, bestialitatea, prostituţia, violul, lascivitatea, pornografia şi toată murdăria sexuală. Apoi el ar fi putut aminti păcatele asociate cu războiul: distrugerea celor nevinovaţi, comiterea de atrocităţi, camerele de gazare, cuptoarele în care au fost arşi oamenii, lagărele de concentrare, toate mijloacele de tortură şi sadismul. El ar fi putut aminti apoi păcatele comise în familie: infidelitatea, divorţul, baterea soţiei, atitudinea de cruzime psihică şi abuzurile comise împotriva copiilor. Adăugaţi la acestea crimele de omucidere, asasinare, mutilare, hoţie, pătrundere prin efracţie la domiciliul cuiva, delapidările de bani, vandalismul, darea şi luarea de mită şi corupţia. Apoi urmează păcatele comise cu vorba: limbajul murdar (înjurăturile), glumele cu substrat licenţios, limbajul senzual, blestemele,

blasfemia, minciunile, vorbirea de rău, „pe din spate", bârfa, asasinarea caracterului cuiva, bombănelile şi văicăreala. Alte păcate personale sunt: beţia, dependenţa de droguri, mândria (orgoliul), lăcomia, ingratitudinea, persistarea în gânduri murare, ura şi amărăciunea. Lista ar putea continua la nesfârşit: poluarea, aruncarea hârtiilor şi a deşeurilor în locuri publice, rasismul, exploatarea, înşelăciunea, trădarea, călcarea promisiunilor şi aşa mai departe. De ce altă dovadă mai avem nevoie, pentru a ne convinge de depravarea omenirii?

Când Dumnezeu a dat Israelului legea, El S-a folosit de Israel ca de o mostră reprezentativă a întregii omeniri. El a constatat că Israelul este un eşec şi apoi a aplicat constatarea făcută întregii omeniri. Este exact aşa cum un inspector de la Sanepid ar lua într-o eprubetă un eşantion din apa unei fântâni şi, după ce ar verifica-o şi ar constata că este poluată, ar declara că întreaga fântână este poluată.

Tot aşa şi Pavel explică că atunci când vorbeşte legea, ea le vorbeşte celor care sunt sub lege - adică israeliţilor - pentru ca orice gură, şi a iudeilor, şi a Neamurilor, să fie astupată şi toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.

Nimeni nu poate fi îndreptăţit prin respectarea legii. Legea nu a fost dată pentru a-i îndreptăţi pe oameni, ci pentru a produce cunoştinţa despre păcat - nu conştiinţa mântuirii, ci conştiinţa păcatului.

Niciodată n-am şti cum arată o linie frântă (strâmbă), dacă nu am poseda o linie dreaptă, cu care s-o comparăm. Or, legea este tocmai această linie dreaptă. Când oamenii se măsoară în funcţie de ea, văd cât sunt de strâmbi.

Desigur, prin intermediul oglinzii putem vedea că faţa ne este murdară, dar rolul oglinzii nu este de a ne spăla faţa murdară. Un termometru îi arată cuiva că are temperatură ridicată, dar persoana respectivă nu se vindecă, dacă va înghiţi acel termometru.

Legea este bună când este folosită pentru a produce în noi convingerea şi mustrarea cu privire la păcat, dar nu are nici o putere de a-l salva pe om de păcat. După cum s-a exprimat Luther: funcţia ei nu este de a îndreptăţi, ci de a îngrozi.

Am ajuns acum la focarul scrisorii lui Pavel către Romani, în care el răspunde la întrebarea: Potrivit evangheliei, cum pot păcătoşii ne-evlavioşi să fie îndreptăţi de un Dumnezeu sfânt?

Pavel îşi începe răspunsul, afirmând că neprihănirea (dreptatea) lui Dumnezeu a fost revelată fără lege. Asta înseamnă că ne-a fost dezvăluit un plan sau un program, prin intermediul căruia Dumnezeu îi poate mântui pe păcătoşii nedrepţi, fără ca prin aceasta să calce dreptatea Sa. Şi acest plan nu constă în obligativitatea oamenilor de a păzi legea. Întrucât Dumnezeu este sfânt, El nu poate tolera păcatul, nu-l poate ignora şi nu Se poate preface că nu-l vede, ci trebuie să-l pedepsească. Iar pedeapsa păcatului este moartea. Dar Dumnezeu îl iubeşte pe păcătos şi doreşte să-l mântuiască. Prin urmare, aici intervine dilema: neprihănirea lui Dumnezeu reclamă moartea păcătosului, dar, în dragostea Lui, Dumnezeu doreşte fericirea veşnică a păcătosului. Evanghelia ne descoperă cum îi poate mântui Dumnezeu pe păcătoşi, fără ca prin aceasta să-Şi compromită dreptatea Sa.

Planul drept este mărturisit de lege şi de profeţi. El a fost prezis în tipurile şi simbolurile prezente în întregul sistem al jertfelor, conform căruia, pentru ca să poată avea loc ispăşirea, este nevoie de vărsare de sânge. Planul acesta a fost însă vestit şi prin intermediul unor profeţii directe (vezi, de pildă, Isaia 51:5,6,8;56:1;Daniel 9:24).

Versetul 21 ne-a spus că această mântuire dreaptă nu se capătă prin ţinerea legii. Acum apostolul ne spune cum se capătă ea - prin credinţa în Isus Cristos. Credinţa din acest verset înseamnă bizuirea în întregime pe Domnul Isus Cristos, ca singurul Mântuitor al cuiva de păcat şi singura nădejde pe care o are de a ajunge în rai. Ea se bazează pe revelaţia Persoanei şi lucrării lui Cristos, aşa cum o găsim în Biblie.

Credinţa nu este un salt în gol, ci ea reclamă existenţa unor dovezi cât se poate de sigure, pe care le găseşte din plin în cuvântul fără greşală al lui Dumnezeu. Credinţa nu este un lucru lipsit de logică sau de raţiune, căci ce poate fi mai raţional decât să vezi cum creatura se încrede în Creatorul ei?

Credinţa nu este lucrarea meritorie pe care a săvârşit-o cineva, câştigând prin aceasta dreptul la mântuire. Un om nu se poate lăuda că a crezut în Domnul, ci ar fi un nechibzuit dacă nu ar crede în El! Credinţa nu este încercarea de a câştiga mântuirea, ci simpla acceptare a mântuirii pe care Dumnezeu o oferă gratuit, în dar.

Pavel continuă discuţia, arătându-ne că mântuirea este către toţi şi peste toţi care cred. Este către toţi în sensul că este disponibilă tuturor, fiindu-le oferită tuturor şi fiind suficientă pentru toţi. Dar ea este doar asupra celor care cred. Adică, este efectivă doar în viaţa celor care îl primesc pe Domnul Isus printr-un act liber consimţit al credinţei lor. Iertarea este pentru toţi, dar ea devine operantă în viaţa cuiva numai atunci când această persoană o acceptă.

Când Pavel spune că mântuirea este disponibilă tuturor, el cuprinde în această disponibilitate şi Neamurile, şi iudeii, pentru că nu este nici o deosebire. Iudeul nu are nici un privilegiu special iar ne-evreul nu este dezavantajat cu nimic.

Disponibilitatea evangheliei este la fel de universală ca nevoia mântuirii. Iar nevoia este universală pentru că toţi au păcătuit (timpul aorist, nu perfectul) şi nu se ridică la înălţimea slavei lui Dumnezeu. Toţi au păcătuit în Adam; când a păcătuit el, a acţionat ca reprezentant al tuturor celor care aveau să descindă din el. Dar oamenii nu sunt păcătoşi doar prin natura lor, ci sunt păcătoşi în virtutea faptului că practică păcatul. Ei nu se ridică la înălţimea slavei lui Dumnezeu în ei înşişi.

...fiind îndreptăţiţi fără plată, prin harul Său. Evanghelia ne spune cum îi îndreptăţeşte Dumnezeu pe păcătoşi, fără plată, acordându-le o favoare nemeritată. Dar ce înţelegem prin această „îndreptăţire" sau „justificare"?

Verbul a îndreptăţi înseamnă a-l declara sau a-l socoti pe cineva drept. De pildă, Dumnezeu îl pronunţă pe un păcătos drept atunci când acel păcătos crede în Domnul Isus Cristos. Cu această accepţie este întrebuinţat termenul „îndreptăţire" de cele mai multe ori în Noul Testament.

Dar un om Îl poate îndreptăţi pe Dumnezeu (vezi Luca 7:29), atunci când crede şi împlineşte cuvântul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, el declară că Dumnezeu este drept în tot ce spune şi face El.

Şi, desigur, un om se poate îndreptăţi pe el însuşi. Cu alte cuvinte, el poate să-şi susţină propria sa dreptate (vezi Luca 10:29). Dar asta nu e decât o formă de auto-înşelare.

A îndreptăţi nu înseamnă a-l face pe cineva cu adevărat drept. Pe Dumnezeu nu-L putem face drept, întrucât El deja este drept. Dar noi îl putem declara drept (putem afirma că este drept). Dumnezeu nu-l face pe credincios fără păcat sau drept în el însuşi. Mai degrabă, Dumnezeu trece dreptatea în contul credinciosului. După cum s-a exprimat şi A. T. Pierson: „În procesul îndreptăţirii păcătoşilor, Dumnezeu îi numeşte drepţi, când, de fapt, ei nu sunt aşa - căci El nu atribuie păcatul, acolo unde acesta desigur există, atribuind, în schimb, dreptatea, acolo unde aceasta nu există."

O definiţie foarte des întâlnită a „îndreptăţirii" este redată prin sintagma: ca şi când nu aş fi păcătuit niciodată. Dar asta nu merge suficient de adânc în esenţa chestiunii. Când Dumnezeu îl îndreptăţeşte pe păcătosul credincios, El nu numai că îl absolvă de orice culpabilitate, ci îl şi îmbracă cu propria Sa dreptate, făcându-l, astfel, întru totul calificat pentru a merge în rai.

„Îndreptăţirea merge mult mai departe decât simpla absolvire de vinovăţie, atingând nivelul aprobării. Ea depăşeşte faza simplei iertări, trecând la promovarea propriu-zisă."

Absolvirea de culpă înseamnă doar ştergerea acuzaţiei, achitarea persoanei. Dar îndreptăţirea subliniază şi cealaltă latură, pozitivă, în cadrul căreia persoanei îndreptăţite i se atribuie dreptate (neprihănire).

Motivul pentru care Dumnezeu îi poate declara drepţi (neprihăniţi) pe păcătoşii nelegiuiţi este faptul că Domnul Isus Cristos - prin moartea şi învierea Sa - a plătit preţul deplin pe care, îl reclamau păcatele lor. Când păcătoşii îl primesc pe Cristos prin credinţă, ei sunt îndreptăţiţi.

Când citim la Iacov că îndreptăţirea se face prin fapte (Iacov 2:24), asta nu înseamnă că suntem mântuiţi prin fapte bune sau prin formula: „credinţă plus fapte bune", ci, mai degrabă, prin acel gen de credinţă care va avea ca urmare săvârşirea de fapte bune.

Este important să ne dăm seama că îndreptăţirea este un proces de socotire care are loc în mintea lui Dumnezeu, nefiind un lucru pe care îl simte credinciosul. Acesta ştie că a fost îndreptăţit pentru că Biblia îi spune acest lucru, după cum s-a exprimat Scofield:

„Îndreptăţirea este actul lui Dumnezeu, prin care El îi declară drepţi (neprihăniţi) pe toţi cei ce cred în Isus. Este un lucru care se petrece în mintea lui Dumnezeu, nu în sistemul nervos sau în structura emotivă a credinciosului."

Aici la Romani 3:24 apostolul ne spune că suntem îndreptăţiţi fără plată. Cu alte cuvinte, îndreptăţirea nu poate fi câştigată sau cumpărată, ci este un lucra oferit în dar, gratuit.

Apoi aflăm că suntem îndreptăţiţi... prin harul lui Dumnezeu. Asta nu înseamnă altceva decât că îndreptăţirea se efectuează în afara oricărui merit posibil al nostru, că nu se bazează pe nimic din ceea ce posedăm în noi înşine, ci, în ce ne priveşte pe noi, nu meritam, nu am căutat şi nu neam gândit la îndreptăţire.

Pentru e evita unele confuzii ce s-ar putea ivi pe parcurs, cred că se cuvine să ne oprim aici şi să explicam că există şase aspecte diferite ale îndreptăţirii, în Noul Testament. Ni se spune că suntem îndreptăţiţi prin har, prin credinţă, prin sânge, prin putere, prin Dumnezeu şi prin fapte. Cu toate acestea, nu există nici o contradicţie sau neconcordanţă în această afirmaţie.

Suntem îndreptăţiţi prin har - adică nu merităm îndreptăţirea.

Suntem îndreptăţiţi prin credinţă (Romani 5:1) - adică trebuie să primim îndreptăţirea, crezând în Domnul Isus Cristos.

Suntem îndreptăţiţi prin sânge (Romani 5:9) - prin asta înţelegându-se preţul pe care l-a plătit Mântuitorul, pentru ca noi să putem fi îndreptăţiţi.

Suntem îndreptăţiţi prin putere (Romani 4:24, 25) - prin aceeaşi putere care L-a înviat pe Domnul Isus din morţi.

Suntem îndreptăţiţi prin sau de către Dumnezeu - El este Cel care ne socoteşte drepţi (neprihăniţi).

Suntem îndreptăţiţi prin fapte (Iacov 2:24) - neînţelegându-se prin asta că am putea câştiga îndreptăţirea prin fapte bune, ci, mai degrabă, că faptele bune sunt dovada faptului că am fost îndreptăţiţi.

Revenind la 3:24, citim că suntem îndreptăţiţi prin răscumpărarea care este în Cristos Isus.

Răscumpărare înseamnă „cumpărarea înapoi" prin achitarea unui preţ de răscumpărare. Domnul Isus ne-a „cumpărat înapoi" - ne-a răscumpărat - de pe piaţa de sclavi a păcatului - Sângele Lui scump a fost preţul de răscumpărare cu care s-au achitat toate cerinţele de sfinţenie şi dreptate ale lui Dumnezeu. Dacă va întreba cineva: „Dar cui i s-a achitat preţul de răscumpărare?" asta înseamnă că acea persoană nu a înţeles problema. Scriptura nu lasă să se înţeleagă nicăieri că s-ar fi efectuat o plată anumită, fie lui Dumnezeu, fie Satanei. Preţul de răscumpărare nu a fost achitat către nimeni, ci a constituit o tranzacţie abstractă care a asigurat baza de pe care Dumnezeu să-i poată mântui pe cei nelegiuiţi.

Dumnezeu L-a rânduit pe Cristos Isus să fie ispăşire. Termenul ispăşire înseamnă mijlocul prin care se satisfac cerinţele justiţiei, prin care este abătută mânia lui Dumnezeu, putându-se arăta, în schimb, îndurarea, prin intermediul unei jertfe acceptabile în faţa lui Dumnezeu.

De trei ori în Noul Testament se spune despre Cristos că este ispăşire. Aici la Romani 3:25 aflăm că cei care îşi pun încrederea în Cristos capătă îndurare, în virtutea sângelui Său vărsat. La 1Ioan 2:2, Cristos este descris ca ispăşirea pentru păcatele noastre şi pentru cele ale întregii lumi. Lucrarea Lui este suficientă pentru întreaga lume, dar devine operanta doar pentru cei care şi-au pus încrederea în El. În fine, la 1Ioan 4:10, dragostea lui Dumnezeu s-a arătat prin faptul că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să fie ispăşirea pentru păcatele noastre.

Rugăciunea vameşului de la Luca 18:13, redată textual, a sunat în felul următor: „Dumnezeule, fii ispăşitor faţă de mine, păcătosul." El L-a rugat pe Dumnezeu să-Şi arate îndurarea faţă de El în sensul de a nu-i cere să plătească plata (pedeapsa) pentru grava lui vinovăţie.

Termenul ispăşire apare şi la Evrei 2:17: „Prin urmare, în toate lucrurile El a trebuit să fie făcut ca fraţii Lui, pentru ca El să fie un Mare Preot plin de îndurare şi credincios în lucrurile privitoare la Dumnezeu, ca să facă ispăşire pentru păcatele poporului." Aici sintagma „să facă ispăşire" înseamnă „să îndepărteze, prin achitarea costului penalizării".

Echivalentul termenului ispăşire în Vechiul Testament este capacul îndurării - cu alte cuvinte, capacul chivotului. În Ziua Ispăşirii, marele preot stropea capacul îndurării cu sângele animalului jertfit. Prin intermediul acestui act, greşelile marelui preot şi ale poporului erau ispăşite sau acoperite.

Când Cristos a făcut ispăşire pentru păcatele noastre, El a mers mult mai departe. El nu numai că le-a acoperit, ci le-a şi îndepărtat cu desăvârşire.

Acum Pavel ne spune la 3:25 că Dumnezeu L-a rânduit pe Cristos să fie ispăşire prin sângele Lui, prin credinţă. Nu ni se spune să ne punem credinţa în sângele Lui, întrucât Cristos Însuşi este obiectul credinţei noastre. Numai un Cristos înviat şi viu în veci de veci putea să ne mântuiască. El este ispăşirea. Credinţa în El este condiţia prin care noi ne prevalăm de ispăşire. Sângele Lui este preţul care a fost plătit.

Lucrarea isprăvită a lui Cristos declară neprihănirea (dreptatea) lui Dumnezeu pentru iertarea (ştergerea) păcatelor săvârşite în trecut. Asta se referă la păcatele comise înainte de moartea lui Cristos. De la Adam la Cristos, Cristos i-a mântuit pe cei ce şi-au pus încrederea în El, bazându-se pe revelaţia specifică ce l-a încredinţat-o El. De pildă, Avraam L-a crezut pe Dumnezeu şi asta i s-a socotit neprihănire (dreptate) (Geneza 15:6). Dar cum putea Dumnezeu să-l socotească drept, şi să-Şi respecte, în acelaşi timp, standardele dreptăţii Sale? Un înlocuitor fără păcat nu fusese înjunghiat încă. Sângele Jertfei desăvârşite nu fusese vărsat încă. Cu alte cuvinte, Cristos nu murise încă. Datoria nu fusese achitată. Cerinţele dreptăţii lui Dumnezeu nu fuseseră îndeplinite încă. Prin urmare, cum putea Dumnezeu să-i salveze pe păcătoşii credincioşi din perioada Vechiului Testament?

Răspunsul este că deşi Cristos nu murise încă, Dumnezeu ştia că El va muri şi, prin urmare, i-a salvat pe oameni pe baza lucrării ce avea s-o săvârşească Cristos la o dată viitoare. Chiar dacă sfinţii din Vechiul Testament nu ştiau despre Jertfa de pe Calvar, Dumnezeu ştia! Şi El le-a trecut toată valoarea lucrării lui Cristos în contul lor, atunci când L-au crezut pe Dumnezeu, într-un sens foarte real, credincioşii din Vechiul Testament au fost mântuiţi „pe credit". Ei au fost mântuiţi pe baza preţului ce urma să fie plătit la o dată viitoare. Ei priveau înainte spre Calvar, în timp ce noi privim în urmă, la Calvar.

Asta vrea să spună Pavel când afirmă că ispăşirea lui Cristos declară neprihănirea (dreptatea) lui Dumnezeu, prin faptul că El trecuse peste păcatele făptuite mai înainte . El nu se referă aici - cum cred unii, eronat, - la păcatele pe care le-a săvârşit cineva înainte de convertirea sa, întrucât asta ar însemna că lucrarea lui Cristos a operat păcatele comise înainte de naşterea din nou a cuiva, după acest moment persoana respectivă urmând să se descurce singură. Nicidecum! Ci Pavel explică aparenta blândeţe de care dă dovadă Dumnezeu, trecând, după câte se pare, cu vederea peste păcatele comise de cei care au fost mântuiţi înainte de moartea Domnului Isus pe cruce. Conform acestui raţionament, ar însemna că Dumnezeu scuză aceste păcate sau Se face că nu le vede. Nimic mai neadevărat, afirmă Pavel. Domnul ştia că Cristos avea să facă ispăşire deplină şi în virtutea acestei certitudini, El i-a mântuit pe credincioşii din Vechiul Testament pe temeiul acesteia.

Aşadar perioada Vechiului Testament a fost o perioadă marcată de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Timp de cel puţin patru mii de ani El S-a reţinut pe Sine de a judeca păcatul. Apoi, la împlinirea vremii, El L-a trimis pe Fiul Său să fie Purtătorul păcatului. Când Domnul Isus a luat asupra Sa păcatele noastre, Dumnezeu a dezlănţuit toată forţa mâniei Sale drepte şi sfinte asupra Fiului Său Preaiubit.

Acum moartea lui Cristos declară dreptatea (neprihănirea) lui Dumnezeu. Dumnezeu este drept întrucât El a cerut achitarea întregii penalizări a păcatului. Şi El poate să-i îndreptăţească pe oamenii nelegiuiţi, fără ca prin aceasta să le tolereze păcatul sau să-Şi compromită propriile sale norme de dreptate, deoarece un înlocuitor desăvârşit a murit şi a înviat din morţi. Albert Midlane a redat acest gând în rândurile prezentate mai jos, în traducere:

”Neprihănirea desăvârşită, a lui Dumnezeu reiese din sângele Mântuitorului. În crucea lui Cristos vedem dreptatea Lui, dar şi harul Lui minunat. Dumnezeu nu putea trece pe lângă păcătos, căci păcatul acestuia reclama moartea sa. Dar în crucea lui Cristos vedem cum Dumnezeu poate mântui, rămânând mai departe drept.

Păcatul a fost aşezat asupra Mântuitorului şi în sângele Lui a fost achitată plata păcatului. Rigorile justiţiei au fost astfel satisfăcute, îndurarea, putându-se manifesta în voie. Păcătosul care crede este liber, putând afirma: „Mântuitorul a murit pentru mine." El se va referi la sângele ispăşitor, zicând: „Asta a realizat pacea dintre Dumnezeu şi mine."

Unde este deci lauda în acest minunat plan al mântuirii? Este exclusă - înlăturată, interzisă. Prin ce principiu a fost exclusă lauda? Prin principiul faptelor? Nu. Căci dacă mântuirea s-ar realiza prin fapte, asta ar crea teren prielnic unei sumedenii de auto-congratulări. Dar când mântuirea se întemeiază pe principiul credinţei, nu mai este loc pentru lăudăroşenie. Persoana îndreptăţită spune: „Eu am săvârşit toată păcătuirea, dar Isus a săvârşit toată, mântuirea." Credinţa autentică se dezice de orice ajutoare proprii, de orice auto-perfecţionare sau auto-mântuire, privind numai şi numai la Cristos, ca singurul Mântuitor al acelei persoane, cum reiese şi din versurile de mai jos, traduse din engleză:

Nu vin cu nici un dar în mână, Ci mă agăţ doar de crucea Ta.

Gol, la Tine vin Doamne, ca tu să mă îmbraci.

Neajutorat, la Tine privesc să capăt har.

Întinat, la izvorul tău alerg.

Căci de nu m-ai spăla Tu,

Mântuitorule, aş pieri.

Augustus M. Toplady

Ca motiv pentru excluderea laudei, Pavel repetă că omul este îndreptăţit prin credinţă, fără faptele legii.

Cum îl prezintă Evanghelia pe Dumnezeu? Ca pe Dumnezeul exclusiv al iudeilor? Nicidecum, ci El este şi Dumnezeul Neamurilor. Domnul Isus Cristos nu a murit pentru un singur popor din cadrul omenirii, ci pentru întreaga lume de păcătoşi. Iar mântuirea deplină şi gratuită este oferită oricui este dispus s-o primească - fie evreu, fie ne-evreu.

Nu există doi Dumnezei - unul pentru iudei şi altul pentru Neamuri. Nu există decât un singur Dumnezeu şi o singură cale de mântuire pentru întreaga omenire. El îi îndreptăţeşte prin credinţă, pe cei circumcişi, şi tot prin credinţă şi pe cei ne-circumcişi. Chiar dacă s-au folosit două prepoziţii aici (by şi through," doar în engleză, în română folosindu-se aceeaşi prepoziţie, „prin", n.tr.), nu există nici o diferenţă în cazul instrumental al îndreptăţirii, care este credinţa, în ambele cazuri.

Cranfield scoate în evidenţă (în lucrarea Romans) că încercările de a găsi deosebiri subtile de sens între aceste prepoziţii nu sunt convingătoare. Augustin a avut, probabil, dreptate, când a pus folosirea a două prepoziţii cu acelaşi sens pe seama dorinţei de varietate stilistică.

Mai rămâne însă o întrebare importantă căreia trebuie să i se dea răspuns: Când spunem că mântuirea este prin credinţă, şi prin păzirea legii, afirmăm prin aceasta că legea ar fi lipsită de orice valoare, ne-trebuind să se ţină seama de ea? Înlătură oare evanghelia legea, ca şi când aceasta nu ar mai avea nici un loc? Nicidecum! Dimpotrivă evanghelia întăreşte legea, în felul următor:

Legea reclamă ascultare desăvârşită. Pedeapsa pentru călcarea legii trebuie plătită şi acea pedeapsă este MOARTEA. Dacă un călcător al legii va plăti acea pedeapsă, înseamnă că va fi pierdut pe vecie. Evanghelia ne spune cum a murit Cristos, pentru a plăti pedeapsa pentru călcarea legii. El nu a tratat-o ca un lucru ce putea fi ignorat. El a plătit până la capăt întreaga datorie. Acum oricine a călcat legea se poate prevala de faptul că Cristos a plătit pedeapsa, în locul lui. Astfel, evanghelia mântuirii prin credinţă susţine legea, prin faptul că insistă ca toate cerinţele sale să fie respectate şi să se îndeplinească toate condiţiile puse de aceasta.

Pavel îşi demonstrează teza referindu-se la două dintre cele mai mari personaje din istoria Israelului: Avraam şi David. Dumnezeu a încheiat legăminte extraordinare cu fiecare din aceşti bărbaţi. Primul a trăit cu secole înainte de a fi fost dată legea iar al doilea a trăit cu mulţi ani după ce fusese dată legea. Unul a fost justificat înainte de a fi fost circumcis, celălalt după ce fusese circumcis.

Să ne oprim mai întâi asupra lui Avraam, pe care toţi evreii au motive să-l numească strămoşul lor. Care a fost experienţa lui după fire? Ce a găsit el, cu privire la modul în care este îndreptăţit cineva?

Dacă Avram a fost îndreptăţit prin fapte, atunci ar avea motive să se laude. Ar putea să se felicite, pentru că a obţinut o poziţie dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Dar lucrul acesta este absolut imposibil. Nimeni nu va putea să se laude vreodată în faţa lui Dumnezeu (Efeseni 2:9). Nu găsim în Scriptură nici un cuvânt din care să reiasă că Avraam a avut motive să se laude cu faptul că ar fi fost îndreptăţit prin faptele sale.

Dar ar putea spune cineva: „Oare nu afirmă Iacov exact acest lucru, la 2:21, că Avraam a fost îndreptăţit prin fapte?" Da, e adevărat că se afirmă acest lucru, dar sensul e cu totul altul. Avraam a fost îndreptăţit prin credinţă, la Geneza 15:6, atunci când a crezut făgăduinţa pe care i-a făcut-o Dumnezeu cu privire la faptul că urmaşii lui vor fi fără număr. Abia după treizeci de ani a fost el îndreptăţit (justificat) prin fapte, atunci când a purces să-l aducă pe Isaac ca jertfa de ardere de tot lui Dumnezeu (Geneza 22). Actul acesta de ascultare a demonstrat realitatea credinţei sale, constituind o dovadă vizibilă a faptului că fusese cu adevărat îndreptăţit prin credinţă.

Ce spune Scriptura cu privire la îndreptăţirea lui Avraam? Spune că Avraam „L-a crezut pe Domnul şi El i-a socotit lucrul acesta ca dreptate" (Geneza 15:6). Dumnezeu S-a revelat pe Sine lui Avraam şi i-a promis că urmaşii lui vor fi rară număr. Patriarhul L-a crezut pe Domnul şi Dumnezeu i-a trecut în cont neprihănirea. Cu alte cuvinte, Avraam a fost, pur şi simplu, îndreptăţit prin credinţă, fără ca faptele lui să fi jucat vreun rol în asta. În fapt, ele nici nu sunt menţionate.

Toate acestea ne conduc la una din cele mai sublime declaraţii din toată Biblia, cu privire la contrastul dintre fapte şi credinţă, cu referire la planul mântuirii.

Să ilustrăm principiul printr-un exemplu practic: când un om lucrează pentru a-şi câştiga existenţa, primind la sfârşitul săptămânii, la două săptămâni sau la patru săptămâni plata pentru munca prestată, lui i se cuvine salariul respectiv, pe care l-a câştigat prin muncă. El nu trebuie să se aplece sau să se dea bine pe lângă patronul său sau să-i mulţumească acestuia pentru generozitatea de care a dat dovadă, afirmând că nu o merită. Nu va face nici unul din aceste lucruri, ci va băga banii în buzunar şi se va duce acasă, împăcat cu gândul că a fost plătit pentru timpul şi munca prestată.

Dar nu aşa stau lucrurile pe planul îndreptăţirii.

Oricât ar părea de şocant, omul îndreptăţit este cel care, mai întâi de toate, nu lucrează. El renunţă la orice posibilitate de a-şi câştiga mântuirea. El se dezice de orice merit personal sau bunătate proprie. El recunoaşte că toate eforturile sale, chiar cele mai nobile, niciodată nu ar putea împlini cerinţele dreptăţii lui Dumnezeu.

Mai degrabă, el crede în Cel care îi îndreptăţeşte pe păcătoşi. El îşi pune încrederea în Domnul, bizuindu-se numai pe El. El Îl ia pe Dumnezeu pe cuvânt. Cum am văzut, aceasta nu este o acţiune meritorie. Meritul nu constă în credinţa sa, ci în Obiectul credinţei sale.

Observaţi că el crede în Cel care îi îndreptăţeşte pe păcătoşi. El nu vine cu pledoaria că şi-a dat toate străduinţele, că a trăit conform Regulii de aur sau că nu a fost atât de rău ca alţii, ci vine în calitate de păcătos vinovat, agăţându-se de îndurarea lui Dumnezeu.

Şi care este urmarea? Credinţa îi este socotită ca dreptate. Pentru că a venit crezând, mai degrabă decât lucrând, Dumnezeu îi trece în cont dreptatea. Prin meritele Mântuitorului înviat, Dumnezeu îl îmbracă cu dreptate (neprihănire), făcându-l astfel apt pentru cer. De acum încolo Dumnezeu îl vede în Cristos şi îl acceptă de pe această bază.

Rezumând, vom spune că îndreptăţirea este pentru păcătoşi, nu pentru oamenii buni. Este o chestiune de har, nu de datorie. Şi se primeşte prin credinţă, nu prin fapte.

În acest punct Pavel îşi îndreaptă atenţia spre David, pentru a-şi demonstra teza. Cuvintele tot astfel de la începutul versetului arată că experienţa lui David a fost exact ca aceea a lui Avraam. Neîntrecutul cântăreţ al Israelului a afirmat că fericit este păcătosul căruia Dumnezeu îi socoteşte dreptatea fără fapte. Deşi David nu a exprimat acest lucru chiar în cuvintele acestea, apostolul derivă acest adevăr din Psalmul 32, versetele 1 şi 2, pe care le citează în următoarele versete:

Ferice de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate şi ale căror păcate sunt acoperite,

Ferice de omul căruia Domnul nu-i ţine în seamă păcatul.

Ce a văzut Pavel în aceste versete? Mai întâi, el a observat că David nu spune nimic despre fapte; iertarea este o chestiune a harului lui Dumnezeu, nu a eforturilor omului. În al doilea rând, el a văzut că dacă Dumnezeu nu ţine în seamă păcatul unui om, atunci persoana aceea trebuie neapărat să aibă o poziţie dreaptă înaintea lui Dumnezeu În fine, el a văzut că Dumnezeu îi îndreptăţeşte pe cei păcătoşi; David însuşi se făcuse vinovat de adulter şi de omor, dar iată că în aceste versete el gustă dulceaţa deplinei şi gratuitei iertări.

Dar în mintea unor iudei încă mai stăruia gândul că poporul ales se bucură de un privilegiu pe care nu-l au celelalte popoare, cu privire la îndreptăţirea pe care o acordă Dumnezeu - anume că numai cei care sunt circumcişi ar putea fi îndreptăţiţi. Apostolul revine la experienţa lui Avraam, pentru a arăta că nu aşa stau lucrurile. El pune întrebarea: „Este dreptatea atribuită doar iudeilor, sau şi Neamurilor credincioase?" Faptul că s-a recurs doar la pilda lui Avraam ar putea sugera că dreptatea este atribuită doar iudeilor.

Aici Pavel remarcă un fapt istoric, ce ar fi fost trecut cu vederea de cei mai mulţi dintre noi. El arată că Avraam a fost îndreptăţit (Geneza 15:6) înainte de a fi fost circumcis (Geneza 17:24). Dacă părintele poporului evreu a putut fi îndreptăţit pe când era încă necircumcis, atunci se pune întrebarea: „De ce nu pot fi îndreptăţiţi şi alţi oameni necircumcişi?" Într-un sens foarte real, Avraam a fost îndreptăţit pe când era pe terenul Neamurilor şi asta a deschis uşa larg ca şi celelalte persoane dintre Neamuri să poată fi îndreptăţite, cu totul fără circumcizie.

Circumcizia, prin urmare, nu a fost cauza instrumentală a îndreptăţirii lui Avraam, ci doar un semn exterior în carnea sa, al faptului că fusese îndreptăţit prin credinţă. în esenţă, circumcizia a fost semnul exterior al legământului dintre Dumnezeu şi poporul Israel; dar aici şesul ei este lărgit, cuprinzând acum şi dreptatea pe care Dumnezeu a atribuit-o lui Avraam prin credinţă.

Circumcizia a fost nu numai un semn, ci şi o pecete - pecetea dreptăţii credinţei, pe care o avea pe când era încă necircumcis. Un semn indică totdeauna realitatea pe care o semnifică. Un semn autentifică, confirmă, certifică sau garantează veridicitatea realităţii pe care o semnifică. Circumcizia i-a confirmat lui Avraam că era privit şi tratat de Dumnezeu ca neprihănit (drept) prin credinţă.

Circumcizia a fost pecetea neprihănirii (dreptăţii) credinţei lui Avraam. Asta ar putea însemna că credinţa sa a fost dreaptă sau ar putea însemna că el a obţinut dreptatea (neprihănirea) prin credinţă. Aproape sigur sensul corect este acesta din urmă. Circumcizia a fost pecetea neprihănirii care aparţinea credinţei sale sau pe care a obţinut-o pe baza credinţei.

Întrucât Avraam a fost îndreptăţit înainte de a fi circumcis, el poate fi tatăl celor necircumcişi - adică al Neamurilor credincioase. Ele pot fi îndreptăţite în acelaşi mod în care a fost îndreptăţit el: prin credinţă.

Când se spune că Avraam este tatăl tuturor Neamurilor credincioase, bineînţeles, nu se pune deloc problema unei descendenţe fizice, ci doar a faptului că aceşti credincioşi sunt copiii lui prin faptul că imită credinţa lui. Ei nu sunt copiii lui din naştere, ci datorită faptului că păşesc pe urmele sale, prin traseul şi exemplul vieţii lor. Tot aşa, textul de faţă nu afirmă că Neamurile credincioase devin Israelul lui Dumnezeu. Israelul lui Dumnezeu este alcătuit din iudeii care îl acceptă pe Isus, ca Mesia şi ca Domnul şi Mântuitorul lor.

Avraam a primit semnul circumciziei şi pentru alt motiv - anume ca el să poată fi tatăl acelor iudei care nu numai că sunt circumcişi, ci şi merg pe urmele lui, înaintând pe cărarea credinţei de genul celei pe care o avea Avraam pe când era încă necircumcis.

Există o deosebire între a fi descendenţii lui Avraam şi copiii lui Avraam. Isus le-a spus fariseilor: „Ştiu că sunteţi descendenţii lui Avraam" (Ioan 8:37), după care a adăugat însă următoarele cuvinte: „Dacă aţi fi copiii lui Avraam, aţi face faptele lui Avraam" (Ioan 8:39). Prin urmare, aici Pavel insistă că nu circumcizia contează, ci în primul rând trebuie să existe credinţă în Dumnezeul cel viu. Cei ai circumciziei, care cred în Domnul Isus Cristos, sunt adevăratul Israel al lui Dumnezeu.

Rezumând, vom spune că a existat în vremea lui Avraam un timp când el a avut credinţă, pe când era încă necircumcis, şi a mai existat un timp când a avut credinţa, pe când era deja circumcis. Ochiul de vultur al lui Pavel vede în acest fapt că atât Neamurile credincioase, cât şi iudeii credincioşi pot să-l revendice pe Avraam ca tată al lor, putând să se identifice cu el, în calitate de copii ai săi.

„Argumentul continuă fără cruţare, Pavel căutând să-i scoată la iveală pe orice contestatari posibili, cu orice logică şi cu orice verset din Scriptură." Apostolul trebuie să se ocupe acum de obiecţia ridicată de unii că binecuvântarea ar veni prin intermediul legii şi că, prin urmare, Neamurile care nu au cunoscut legea au fost blestemate (vezi Ioan 7:49).

Când Dumnezeu i-a promis lui Avraam şi seminţei sale că el va fi moştenitorul lumii, El nu a condiţionat această promisiune de respectarea unui anumit cod juridic. (Legea însăşi nu a fost dată decât cu 430 de ani mai târziu - Galateni 3:17.) Mai degrabă, a fost o făgăduinţă a harului, ce se primeşte prin credinţă - prin acelaşi fel de credinţă prin care obţinem noi astăzi dreptatea (neprihănirea) lui Dumnezeu.

Sintagma moştenitorul lumii înseamnă că el avea să fie şi tatăl Neamurilor credincioase, şi al iudeilor (Romani 4:11,12), că avea să fie tatăl multor naţiuni (Romani 4:17,18) şi nu doar al poporului evreu. În sensul său cel mai deplin, făgăduinţa va fi împlinită atunci când Domnul Isus, sământa lui Avraam, va lua în mână sceptrul imperiului universal, domnind ca Rege al regilor şi Domn al domnilor.

Dacă cei care caută binecuvântarea lui Dumnezeu, şi în special binecuvântarea îndreptăţirii, ar fi capabili s-o moştenească pe baza păzirii legii, atunci credinţa ar fi anulată iar făgăduinţa nu ar mai avea nici un efect. În acest caz credinţa este dată la o parte, întrucât credinţa este un principiu complet opus legii. Credinţa este o acţiunea de a crede, în timp ce legea este ceva care trebuie făcut? Făgăduinţa ar fi atunci fără nici o valoare, întrucât s-ar baza pe condiţii pe care nimeni nu le poate întruni.

Legea aduce mânia lui Dumnezeu, şi nu binecuvântarea Lui. Ea îi condamnă pe cei care nu reuşesc să păzească poruncile Sale în mod desăvârşit şi permanent. Şi întrucât nimeni nu poate face asta, toţi cei care sunt sub lege sunt condamnaţi la moarte. Este imposibil să fii sub lege fără să fii şi sub blestem.

Dar unde nu este lege nu este nici călcare de lege. Călcarea legii înseamnă violarea unei legi cunoscute. Pavel nu spune că acolo unde nu este lege nu este nici păcat, întrucât o faptă poate să fie inerent greşită, chiar dacă nu există lege care s-o condamne. Dar ea devine călcare de lege (transgresie) atunci când, de pildă, întâlnim un semn de circulaţie, pe care scrie: „Viteza maximă 35 km pe oră" iar noi circulăm cu 40 sau 50.

Iudeii credeau că moşteneau binecuvântarea prin faptul că aveau legea, dar tot ce au moştenit ei a fost călcarea legii. Dumnezeu a dat legea pentru ca păcatul să poată fi văzut ca o călcare a legii sau, ca să ne exprimăm în alt mod, pentru ca păcatul să poată fi văzut în toată păcătoşenia sa. El nu a rânduit niciodată ca legea să constituie calea mântuirii pentru călcătorii păcătoşi ai legii!

Întrucât legea produce mânia lui Dumnezeu, şi nu îndreptăţirea Sa, Dumnezeu a rânduit ca El să-i mântuiască pe oameni prin har prin credinţă, urmând ca El să dăruiască viaţa veşnică sub formă de dar nemeritat, dat păcătoşilor nelegiuiţi, care o primesc printr-un simplu act de credinţă.

În felul acesta făgăduinţa vieţii este sigură pentru toată sămânţa. Trebuie să subliniem două cuvinte din acest text: sigură şi toată. Mai întâi, Dumnezeu vrea ca făgăduinţa să fie sigură. Dacă îndreptăţirea ar depinde, de faptele săvârşite de om după lege, el n-ar mai putea fi niciodată sigur, întrucât niciodată n-ar şti dacă a săvârşit destule fapte bune sau dacă a făcut faptele considerate bune. Nici o persoană care caută să câştige mântuirea nu va putea să se bucure niciodată de asigurare deplină. Dar atunci când mântuirea este dăruită în dar celui care o primeşte prin credinţă, persoana respectivă poate fi sigură că este mântuită pe baza autorităţii cuvântului lui Dumnezeu.

În al doilea rând, Dumnezeu vrea ca făgăduinţa să fie sigură întregii seminţe - nu doar iudeilor, cărora le-a fost dată legea, ci şi Neamurilor, care îşi pun încrederea în Domnul în acelaşi mod în care a procedat şi Avraam. Avraam este tatăl nostru al tuturor - adică, al tuturor celor care cred, fie iudei, fie Neamuri.

Pentru a confirma că Avraam este tatăl tuturor credincioşilor adevăraţi, Pavel adaugă paranteza din Geneza 17:5: „Te-am făcut tatăl multor naţiuni." Faptul că Dumnezeu a ales Israelul, ca membrii acestui popor al Său ales pe acest pământ nu înseamnă că harul şi îndurarea aveau să se limiteze la ei. Apostolul citează cu multă măiestrie o mulţime de versete din Vechiul Testament, pentru a demonstra că Dumnezeu a rânduit din totdeauna că va onora credinţa, ori de câte ori şi oriunde o va întâlni.

Sintagma: În prezenţa Celui în care a crezut continuă gândul de la 4:16: „...Avraam, care este tatăl nostru al tuturor."

Legătura constă în aceasta: Avraam este tatăl nostru al tuturor în faţa Aceluia (Dumnezeu) în care el (Avraam) a crezut, chiar Dumnezeul care dă viaţă morţilor şi rosteşte lucruri care nu există ca şi când ar exista deja. Pentru a înţelege această descriere a lui Dumnezeu, nu trebuie decât să privim la versetele care urmează. Dumnezeu dă viaţă morţilor - adică lui Avraam şi Sarei, căci deşi nu erau încă morţi fizic, ei erau fără copii şi trecuţi de vârsta la care ar mai fi putut avea copii (vezi Romani 4:19). Dumnezeu cheamă cele ce nu sunt ca şi cum ar fi - adică urmaşi fără de număr, în care aveau să fie cuprinse multe naţiuni (vezi Romani 4:18).

În versetele precedente, Pavel a subliniat că făgăduinţa i-a fost dată lui Avraam prin credinţă, şi nu prin lege, pentru ca să fie prin har şi să fie sigură pentru toată sămânţa. Asta ne conduce în mod foarte natural la considerarea credinţei lui Avraam în Dumnezeul învierii. Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam o posteritate fără număr, ca stelele cerului şi ca nisipul. Omeneşte vorbind, şansele împlinirii acestei promisiuni erau ca şi nule. Dar contrar nădejdii speranţelor omeneşti, Avraam a crezut, în speranţa că va deveni tatăl multor naţiuni, după cum îi promisese Dumnezeu la Geneza 15:5: „Aşa vor fi descendenţii tăi."

Când i s-a făcut prima oară lui Avraam promisiunea posterităţii, el avea şaptezeci şi cinci de ani (Geneza 12:2-4). În vremea aceea era capabil, din punct de vedere fizic, să devină tată, întrucât după aceea l-a procreat pe Ismael (Geneza 16:1-11). Dar în versetul acesta Pavel se referă la perioada în care Avraam avea 100 de ani, când a fost reînnoită făgăduinţa (Geneza 17:15-21). Între timp dispăruse posibilitatea procreării - cel puţin, fără intervenţia puterii miraculoase a lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu îi făgăduise lui Avraam un fiu şi Avraam a crezut în făgăduinţa lui Dumnezeu!

Fără să fie slab în credinţă, el nu (deşi unele omit negaţia „nu", sensul nu se schimbă prea mult) s-a uitat la trupul său, care era deja mort, nici la starea moartă a pântecelui Sarei. Omeneşte vorbind, nu mai era nici o speranţă, dar Avraam a avut credinţă.

Aparenta imposibilitatea a împlinirii făgăduinţei nu l-a făcut pe Avraam să se clatine. Dumnezeu a spus, Avraam a crezut şi cu asta problema era de-acum rezolvată. În ce-l privea pe patriarh, nu era decât o singură imposibilitate: ca Dumnezeu să rostească vreodată vreo minciună! Credinţa lui Avraam a fost puternică şi vibrantă. El a dat slavă lui Dumnezeu, onorându-L ca pe Unul pe care el putea conta că îşi va ţine făgăduinţa, în pofida tuturor legilor probabilităţii şi sfidând orice teorie a şanselor.

Avraam nu a ştiut cum îşi va împlini Dumnezeu făgăduinţa, dar asta nu avea importanţă. El îl cunoştea pe Dumnezeu şi avea toată încrederea că Dumnezeu era întru totul capabil să facă ceea ce promisese. Într-o privinţă, a fost vorba de o credinţă minunată, dar, într-alta a fost şi lucrul cel mai raţional pe care-l putea face, întrucât cuvântul lui Dumnezeu este cel mai sigur lucru din univers. Prin urmare, Avraam nu risca în nici un fel, dacă credea în cuvântul lui Dumnezeu!

Lui Dumnezeu I-a făcut şi-I face plăcere întotdeauna să găsească un om care să-L ia pe cuvânt. Şi astfel i-a trecut lui Avraam în cont dreptatea (neprihănirea). Unde mai înainte exista un sold de păcat şi vinovăţie, acum nu mai era decât o poziţie neprihănită (dreaptă) înaintea lui Dumnezeu. Avraam fusese izbăvit de condamnare, fiind îndreptăţit de către un Dumnezeu sfânt, prin credinţă.

Naraţiunea istorică a îndreptăţirii sale prin credinţă nu a fost scrisă numai pentru el. Desigur, într-o privinţă, a fost scrisă pentru el - ca document permanent, consemnând achitarea sa şi poziţia nouă de desăvârşire înaintea lui Dumnezeu.

Dar această naraţiune a fost scrisă şi pentru noi. Credinţa noastră ne este socotită şi nouă ca dreptate, atunci când credem în Dumnezeu, care L-a înviat pe Isus, Domnul nostru, din morţi. Singura deosebire constă în aceasta: Avraam a crezut că Dumnezeu va da viaţă morţilor (adică, trupului său slab şi pântecelui sterp al Sarei). Noi credem că Dumnezeu a dat viaţă morţilor, înviindu-L pe Domnul Isus, cum arată şi C. H. Mackin-tosh:

„Avraam a fost chemat să creadă într-o făgăduinţă, pe când noi avem privilegiul de a crede într-un fapt împlinit. El a fost chemat să privească înainte, spre un lucru ce urma să fie înfăptuit. Noi privim în urmă, spre ceva care este deja înfăptuit, adică răscumpărarea realizată deja, atestată prin realitatea Mântuitorului înviat şi glorificat, stând la dreapta măririi în ceruri.”

Domnul Isus a fost dat pentru greşelile noastre şi a înviat pentru îndreptăţirea noastră. Deşi prepoziţia pentru (în greacă: dia) e folosită aici în legătură cu păcatele noastre, dar şi cu îndreptăţirea noastră, contextul reclamă o nuanţă semantică diferită în fiecare caz individual. El a fost dat nu numai din pricina greşelilor noastre, ci şi pentru a le îndepărta. El a fost înviat pentru îndreptăţirea noastră - adică, pentru a demonstra

că Dumnezeu era pe de-antregul satisfăcut de lucrarea lui Cristos, prin care suntem noi îndreptăţiţi. în primul caz, greşelile noastre au constituit problema ce trebuia rezolvată. În al doilea caz, îndreptăţirea noastră este rezultatul, pe care l-a asigurat învierea lui Cristos. Nu putea exista nici o îndreptăţire, dacă Cristos rămânea în mormânt! Dar realitatea faptului că El a înviat ne spune că lucrarea s-a încheiat, preţul a fost plătit iar Dumnezeu este acum infinit de mulţumit de lucrarea de ispăşire pentru păcat a Mântuitorului.

Primul beneficiu mare de care avem parte toţi cei care am fost îndreptăţiţi prin credinţă este pacea cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos. Războiul s-a sfârşit. Ostilităţile au încetat. Prin lucrarea lui Cristos, toate pricinile de duşmănie dintre sufletul nostru şi Dumnezeu au fost înlăturate. Noi am fost transformaţi din vrăjmaşi în prieteni, prin miracolul harului.

...prin care ne bucurăm de acces la o poziţie de favoare indescriptibil de mare înaintea lui Dumnezeu. Noi suntem acceptaţi în Preaiubitul. Prin urmare, noi suntem atât de aproape de Dumnezeu şi atât de îndrăgiţi de El cât este Preaiubitul Său Fiu. Tatăl ne întinde sceptrul Său de aur, primindu-ne cu braţele deschise, ca pe fii ce suntem, şi nu ca pe străini. Harul acesta - sau starea aceasta de favoare - îmbracă toate aspectele poziţiei noastre înaintea lui Dumnezeu, poziţie care este tot atât de perfectă şi permanentă ca a lui Cristos, întrucât noi suntem în El.

Şi, ca şi când asta nu ar fi fost de ajuns, ne bucurăm de asemenea în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Asta înseamnă că aşteptăm cu bucurie vremea când, nu numai că vom privi ţintă la splendoarea lui Dumnezeu, ci noi înşine vom fi manifestaţi în glorie (vezi Ioan 17:22;Coloseni 3:4). Noi nu putem pricepe deplina semnificaţie a acelei speranţe cât suntem pe acest pământ, după cum nu vom înceta să ne minunăm de ea, dincolo, de-a lungul întregii veşnicii.

A patra binecuvântare ce decurge din îndreptăţire este faptul că ne bucurăm şi în necazuri - nu atât în discomfortul pe care ni-l aduc acestea în prezent, cât în rezultatele lor finale (vezi Evrei 12:11). Este unul din paradoxurile minunate ale credinţei creştine, ca bucuria să coexiste cu suferinţa. Opusul bucuriei este păcatul, nu suferinţa. Unul din produsele secundare ale necazurilor este faptul că acestea produc perseverenţa sau statornicia. Niciodată nu am putea să dobândim perseverenţa dacă vieţile noastre ar fi lipsite de necazuri.

Pavel explică în continuare că perseverenţa formează caracterul. Când Dumnezeu vede cum răbdăm, atunci când trecem prin încercări, ridicându-ne privirile spre El, pentru ca El să-Şi aducă la îndeplinire planurile prin necazurile ce ni le hărăzeşte, atunci El ne premiază cu Pecetea Aprobării Sale, pentru că am fost perseverenţi şi răbdători în necaz. Am fost puşi la probă şi am fost aprobaţi. Or, acest sentiment de aprobare ne umple de nădejde. Ştim că El lucrează în viaţa noastră, dezvoltând caracterul nostru. Asta ne dă încrederea că, odată ce a început o lucrare bună în noi, El o va duce negreşit la îndeplinire (Filipeni 1:6).

Nădejdea nu dezamăgeşte. Dacă am nădăjdui într-un lucru, constatând mai târziu că nu vom obţine niciodată lucrul acela, nădejdea noastră ar fi făcută de ruşine sau dezamăgită. Dar nădejdea mântuirii noastre nu va fi făcută niciodată de ruşine. Noi nu vom fi niciodată dezamăgiţi şi nicicând nu vom constata că ne-am pus încrederea într-o speranţă deşartă. Cum putem fi atât de siguri? Pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre. Dragostea lui Dumnezeu ar putea însemna fie dragostea noastră pentru Dumnezeu, fie dragostea Sa pentru noi. Aici este sensul al doilea, întrucât versetele 6-20 reiterează câteva dintre marile dovezi ale dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Duhul Sfânt, care ne-a fost dat în clipa în care am crezut, ne inundă inima cu aceste expresii ale iubirii eterne a lui Dumnezeu şi prin acestea suntem asiguraţi de faptul că El ne va duce fără greş în cer. După ce ai primit Duhul, vei simţi că Dumnezeu te iubeşte. Acesta nu este un sentiment vag, mistic, că „Cineva, acolo sus" are grijă de omenire, ci o convingere lăuntrică de nezdruncinat că un Dumnezeu personal te iubeşte pe tine, ca individ.

În versetele 6-20, Pavel argumentează de la simplu la complex. Logica la care recurge el este următoarea: dacă dragostea lui Dumnezeu s-a revărsat peste noi pe când eram duşmanii Lui păcătoşi, oare nu ne va păzi El, cu atât mai mult, acum, când suntem ai Lui? Cu asta am ajuns la al cincilea beneficiu al îndreptăţirii noastre: noi avem siguranţa veşnică în Cristos. În elaborarea acestei teme, apostolul introduce cinci elemente, care începe fiecare cu cuvintele: „cu atât mai...".

„Cu atât mai mult" în ce priveşte izbăvirea de mânie (Romani 5:9).

„Cu atât mai mult" în ce priveşte păstrarea noastră, prin viaţa Lui înviată (Romani 5:10).

„Cu atât mai mult" în ce priveşte darul harului (Romani 5:15).

„Cu atât mai mult" faptul că credincioşii vor domni în viaţă (Romani 5:17).

„Cu atât mai mult" în ce priveşte harul abundent (Romani 5:20).

În versetele 6,7 şi 8, Pavel subliniază ce eram noi (păcătoşi neputincioşi şi nelegiuiţi), când Cristos a murit pentru noi. În versetele 9 şi 10 el subliniază ce suntem în prezent (îndreptăţiţi prin sângele lui Cristos, împăcaţi prin moartea Lui) şi certitudinea ce rezultă din toate acestea, cu privire la ceea ce va face Mântuitorul pentru noi (adică, ne va izbăvi de mânie, ne va păstra şi păzi prin viaţa Lui).

Mai întâi, ni se aminteşte că eram slabi, neputincioşi, fără putere, şi incapabili de a ne mântui pe noi înşine. Dar la timpul prestabilit Domnul Isus Cristos a vizitat planeta noastră şi a murit pentru oameni. Şi El nu a murit pentru oamenii buni, cum ar putea presupune cineva, ci pentru păcătoşi Nu era în noi nici o virtute, nici o strălucire care să ne recomande în faţa lui Dumnezeu. Dimpotrivă, noi eram total nevrednici, dar Cristos a murit pentru noi, în pofida acestui lucru.

Acest act de iubire divină a fost unic şi fără precedent în experienţa umană. Viaţa celor mai mulţi oameni le este scumpă, şi nimeni nu s-ar gândi să şi-o piardă pentru o persoană nevrednică. De pildă, cei mai mulţi oameni nu ar muri pentru un ucigaş, pentru un adulter sau un gangster. De fapt, cei mai mulţi oameni nu ar muri nici pentru un om drept, adică pentru unul care este onest, vrednic de încredere, dar nu neapărat un om cald la inimă. Ar fi posibil, într-un caz extrem, ca cineva să moară pentru un om bun, adică unul cu inima bună, o persoană prietenoasă, iubitoare şi demnă de a fi iubită.

Dragostea lui Dumnezeu este complet supranaturală, nefiind din lumea aceasta. El Şi-a demonstrat dragostea Sa minunată faţă de noi, trimiţându-L pe Preaiubitul Său Fiu să moară pentru noi, pe când eram noi încă păcătoşi. Dacă întrebăm de ce a făcut El acest lucru, trebuie să căutăm răspunsul în voia suverană a Lui Dumnezeu însuşi. Căci nu era nimic bun în noi, care să reclame o atare iubire.

Acum există un nou set de condiţii. Noi nu mai suntem socotiţi păcătoşi vinovaţi. Cu preţul enorm de mare al sângelui Mântuitorului, pe care l-a vărsat pentru noi la Calvar, noi am fost socotiţi neprihăniţi (drepţi) înaintea lui Dumnezeu. Întrucât El a plătit un preţ atât de mare ca să ne îndreptăţească pe când eram noi păcătoşi, oare nu ne va mântui El cu atât mai mult de mânie, prin Cristos? Dacă El deja a plătit preţul cel mai mare, ca să ne aducă în starea de har înaintea Sa, mai putem concepe oare că El ne va lăsa să pierim, până la urmă?

Mântuiţi de mânie ar putea însemna fie „mântuiţi prin scoaterea noastră afară din mânie", fie „izbăviţi de orice contact cu mânia". Aici credem că prepoziţia apo în greacă se referă la sensul al doilea - de mântuire de orice contact cu mânia lui Dumnezeu, fie în timp, fie în eternitate.

Revenind la ceea ce eram odinioară şi la ce suntem acum, gândiţi-vă la următorul lucru: Tocmai pe când eram duşmani am fost împăcaţi cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său. Eram ostili faţă de Domnul şi împăcaţi cu această stare. Moartea substituţionară a lui Cristos a înlăturat cauza ostilităţii noastre faţă de Dumnezeu - adică, păcatele noastre. Prin credinţa în Cristos am fost împăcaţi cu Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu ne-a cumpărat împăcarea cu un preţ atât de mare, oare ne va lăsa El vreodată să pierim? Dacă am fost împăcaţi prin moartea Fiului Său, care este un simbol al totalei slăbiciuni, oare nu vom fi noi păziţi până sfârşit, prin viaţa actuală a lui Cristos - o viaţă de infinită putere - la dreapta lui Dumnezeu? Dacă moartea Lui a avut atâta putere să ne mântuiască, cu cât mai mult va avea viaţa Lui puterea de a ne păzi!

Şi acum am ajuns la al şaselea beneficiu al îndreptăţirii: De asemenea ne bucurăm în Dumnezeu prin Domnul nostru Isus. Nu numai că ne bucurăm de darurile Lui, ci ne bucurăm şi de Dătătorul acestor daruri! Înainte de a fi fost mântuiţi, ne găseam bucuria în alte lucruri. Acum tresăltăm de bucurie ori de câte ori ne amintim de El şi suntem trişti ori de câte ori uităm de El. Care a fost factorul acestei extraordinare transformări, ce ne-a făcut să ne putem bucura atât de mult în Dumnezeu? A fost lucrarea Domnului Isus Cristos. Ca în cazul tuturor celorlalte binecuvântări ale noastre, bucuria aceasta ne parvine prin El.

Al şaselea beneficiu de care se bucură cei îndreptăţiţi îl găsim în cuvintele: Am primit acum împăcarea (termenul „atonement" din ediţia KJV era corect la data apariţiei acestei traduceri, în 1611, când însemna „at one ment" sau reconciliere). Împăcarea se referă la stabilirea armoniei între Dumnezeu şi om prin lucrarea jertfitoare a Mântuitorului. Pătrunderea păcatului (în fiinţa umană) a produs înstrăinare, alienare şi vrăjmăşie între om şi Dumnezeu. Prin îndepărtarea păcatului, ce provocase alienarea, Domnul Isus i-a restabilit pe cei ce cred în El la starea de armonie cu Dumnezeu. Observăm, în treacăt, că nu Dumnezeu trebuia să se împace, ci omul avea nevoie să se împace, întrucât el era în vrăjmăşie cu Dumnezeu.

Restul capitolului 5 îndeplineşte rolul de punte de legătură între prima parte a scrisorii şi următoarele trei capitole. El se leagă de prima parte prin faptul că reia tema condamnării prin Adam, a îndreptăţirii prin Cristos şi prin faptul că ne arată cum lucrarea lui Cristos depăşeşte cu mult, prin binecuvântarea adusă, toată mizeria şi pierderea provocate de lucrarea lui Adam. Această secţiune se leagă de capitolele 6-8 prin tranziţia de la îndreptăţire la sfinţire şi de la păcatele individuale la păcatul din natura umană.

Adam este înfăţişat în aceste, versete drept capul federal sau reprezentantul tuturor celor care se află în creaţiunea veche. Cristos este prezentat drept Capul Federal al tuturor celor care se află în noua creaţiune. O căpetenie federală acţionează în numele celor aflaţi sub conducerea sa. De pildă, când preşedintele unei ţări promulgă prin semnătura sa un proiect de lege, conferindu-i caracter juridic, legea intrând astfel în vigoare, el acţionează în numele tuturor cetăţenilor acelei ţări.

Asta s-a întâmplat şi în cazul lui Adam. Ca urmare a păcatului său, moartea umană a intrat în lume. Moartea a devenit soarta comună a tuturor descendenţilor lui Adam, întrucât toţi păcătuiseră în şi prin el. E drept că toţi au comis şi acte individuale de păcătuire, dar nu la asta se referă textul de faţă. Ideea subliniată de Pavel este că păcatul lui Adam a fost un act reprezentativ şi că urmaşii lui sunt socotiţi ca unii care au păcătuit în el.

Cineva ar putea obiecta, spunând că Eva a fost aceea care a comis primul păcat pe pământ, nu Adam. Lucrul acesta este adevărat, dar întrucât Adam a fost creat primul, lui i s-a acordat poziţia de cap. Prin urmare, se consideră că el a acţionat în numele tuturor descendenţilor săi.

Când apostolul Pavel spune că moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, el se referă la moartea fizică, chiar dacă păcatul lui Adam a adus şi moartea spirituală. (Versetele 13 şi 14 arată că aici este vorba despre moartea fizică.)

Când ajungem la acest pasaj din Scriptură, în mod inevitabil se ridică unele întrebări. E drept oare ca urmaşii lui Adam să fie consideraţi păcătoşi, doar pentru că el a păcătuit? îi condamnă oare Dumnezeu pe oameni pentru că s-au născut păcătoşi, sau doar pentru acele păcate pe care le-au săvârşit ei înşişi? Dacă oamenii se nasc cu o natură păcătoasă, şi dacă, în consecinţă, ei păcătuiesc pentru că s-au născut păcătoşi, cum mai poate Dumnezeu să-i facă răspunzători pentru faptele lor?

Învăţaţii Scripturii s-au muncit să găsească răspuns la acestea şi la o mulţime de întrebări similare, ajungând la o surprinzătoare varietate de concluzii. Totuşi, există anumite fapte de care putem fi siguri.

Mai întâi, Biblia ne învaţă că, într-adevăr, toţi oamenii sunt păcătoşi, atât prin natură, cât şi prin practică. Orice persoană născută din părinţi umani moşteneşte păcatul lui Adam; pe de o parte, şi, în plus, păcătuieşte ca urmare a propriilor sale opţiuni.

În al doilea rând, ştim că plata păcatului este moartea - atât moartea fizică, cât şi eterna despărţire de Dumnezeu.

Dar nimeni nu este obligat să plătească plata păcatului, decât dacă el însuşi decide să facă acest lucru. Acesta este un punct foarte important. Cu un preţ enorm, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să moară ca înlocuitor pentru păcătoşi. Mântuirea de păcat şi de plata sa este oferită acum în dar, fără plată, prin credinţa în Domnul Isus Cristos.

Omul este condamnat pe baza a trei temeiuri: El posedă o natură păcătoasă, Păcatul lui Adam ii este atribuit şi, în al treilea rând, el însuşi este păcătos prin practică. Dar vina lui cea mai mare o constituie faptul că respinge mântuirea pe care i-a asigurat-o Dumnezeu (Ioan 3:18,19,36).

„Bine, va întreba cineva, dar cum stăm cu cei care nu au auzit niciodată evanghelia?" Un răspuns parţial la această întrebare îl găsim în capitolul 1. Dincolo de asta, ne putem odihni, pe deplin asiguraţi, că Judecătorul întregului pământ va proceda corect (Geneza 18:25). Că El nu

va acţiona niciodată în mod nedrept sau nejust. Toate hotărârile Sale se bazează pe echitate şi dreptate (neprihănire). Deşi anumite situaţii prezintă probleme pentru privirea noastră înceţoşată, pentru El acestea nu sunt deloc probleme. Când va fi fost audiată ultima cauză şi uşile sălii de judecată se vor fi închis, nimeni nu va avea temei legitim de a ataca verdictul Său, prin recurs.

Pavel va demonstra acum că păcatul lui Adam a afectat întreaga omenire. Mai întâi, el arată că păcatul era în lume în perioada de la Adam la darea legii pe Muntele Sinai. Dar în timpul acela nu exista o lege a lui Dumnezeu, precis revelată. Adam primise o poruncă orală clară din partea Domnului şi, cu multe veacuri mai târziu, Cele Zece Porunci au constituit o revelaţie precisă a legii divine, redată în scris. Dar în intervalul dintre aceste două puncte oamenii nu au avut un cod juridic din partea lui Dumnezeu. Prin urmare, deşi a existat păcat în această perioadă, nu a existat călcare de lege, întrucât călcarea legii este considerată violarea unei legi cunoscute. Dar păcatul nu este atribuit ca şi călcarea legii când nu este o lege, care să-l interzică.

Totuşi moartea nu a plecat în concediu în perioada în care n-a existat lege. Cu singura excepţie a lui Enoh, moartea a ţinut omenirea în ghearele sale. Nu putem afirma că oamenii aceştia au murit pentru că au călcat vreo poruncă clară a lui Dumnezeu, cum făcuse Adam. Atunci de ce au murit? Răspunsul e uşor de dedus: au murit pentru că păcătuiseră în Adam. Toţi cei care şi-au pus credinţa în Domnul au fost salvaţi pe vecie. Cu toate acestea, ei au murit din punct de vedere fizic, şi motivul pentru care au murit l-a constituit păcatul căpeteniei federale: Adam. În rolul său de căpetenie federală, Adam a fost un tip al Celui care avea să vină - adică a Domnului Isus Cristos. În versetele următoare, Pavel va dezvolta tema acestor două căpetenii federale, dar mai mult prin contrastul dintre ele, decât similarităţile dintre ele. El va arăta că în Cristos fiii lui Adam beneficiază de mai multe binecuvântări decât cele pierdute de tatăl lor.

Primul contrast este între greşeala lui Adam şi darul fără plată al lui Cristos. Prin călcarea de lege a primului om, cei mulţi au murit. „Cei mulţi" se referă, desigur, la descendenţii lui Adam. Moartea de aici este atât fizică, cât şi spirituală.

Darul fără plată a fost dat cu mult mai din belşug pentru cei mulţi. Darul, fără plată este manifestarea minunată a harului lui Dumnezeu, revărsat din plin peste păcătoşi. El a devenit posibil prin harul unui singur Om, Isus Cristos. A fost o dovadă extraordinară de har ca El să moară pentru creaturile Sale răzvrătite. Prin moartea Sa jertfitoare de pe cruce, darul fără plată al vieţii veşnice este oferit celor mulţi.

Termenul mulţi apare de două ori în textul acesta, referindu-se, de fiecare dată, la altă categorie de oameni. Prin primul mulţi se înţelege întreaga categorie a celor care au devenit supuşi morţii, ca urmare a greşelii lui Adam. Prin al doilea mulţi se înţelege categoria tuturor celor care devin membri ai noii creaţiuni, a cărei Căpetenii Federale este Cristos. În această categorie sunt incluşi doar cei peste care a abundat harul lui Dumnezeu - adică, credincioşii adevăraţi. Deşi îndurarea lui Dumnezeu se revarsă peste toţi, harul Lui este însuşit doar de cei care îşi pun încrederea în Mântuitorul.

Mai există un contrast important între păcatul lui Adam şi darul lui Cristos. Unica greşeală a lui Adam a adus judecata inevitabilă iar verdictul rostit a fost: „condamnat". Pe de altă parte, darul fără plată al lui Cristos s-a ocupat în mod eficient de multele greşeli, nu doar de una singură, având drept urmare verdictul: „achitat". Pavel subliniază diferenţa dintre păcatul lui Adam şi darul lui Cristos, dintre groaznica perturbare provocată de un păcat şi extraordinarea izbăvire de multe păcate, realizată de Cristos. Iar în final face distincţie între verdictul de condamnare şi cel de îndreptăţire.

Prin greşeala unuia singur, moartea a domnit, ca un tiran crud. Dar prin darul liber al dreptăţii - un dar de har copleşitor de mare - toţi credincioşii domnesc în viaţă prin acel Unul singur, Isus Cristos.

Ce har măreţ este acesta, ca noi să fim nu doar izbăviţi de sub dominaţia tiranică a morţii asupra noastră, ci să domnim ca regi, bucurându-ne de viaţă acum şi în veci de veci! Înţelegem noi oare acest lucru? Îl apreciem noi la justa lui valoare? Trăim noi oare ca o spiţă regală a cerului, sau, mai degrabă, ne târâm în colbul acestei lumi?

Greşeala lui Adam a adus condamnare pentru toţi oamenii, dar fapta de dreptate a lui Cristos a adus îndreptăţirea vieţii - adică îndreptăţirea care se transpune printr-o viaţă - şi aceasta a fost adusă tuturor oamenilor.

Iarăşi, termenul toţi din acest verset nu se referă la o singură categorie de oameni. Primul toţi se referă la toţi cei care sunt în Adam. Al doilea toţi se referă la toţi cei care sunt în Cristos. Lucrul acesta reiese clar din cuvintele versetului precedent: „cei care primesc plinătatea harului şi darul liber al dreptăţii..." Darul trebuie primit prin credinţă. Numai cei care se încred în Domnul primesc îndreptăţirea vieţii.

După cum prin neascultarea lui Adam de porunca lui Dumnezeu cei mulţi au fost făcuţi păcătoşi, tot aşa, prin ascultarea lui Cristos de Tatăl mulţi care se încred în El sunt declaraţi drepţi. Ascultarea lui Cristos L-a condus la cruce, unde a purtat păcatul în locul nostru.

Este zadarnic efortul universaliştilor de a încerca să dovedească, prin aceste versete, că toţi oamenii vor fi mântuiţi, până la urmă. Textul de faţă se ocupă de două căpetenii federale, fiind clar că după cum păcatul lui Adam îi afectează pe cei care sunt „în el", tot aşa de fapta dreaptă a lui Cristos beneficiază doar cei care sunt „în El".

Spusele lui Pavel de până acum îl vor fi consternat pe contestatarul evreu de la început, pentru care totul gravitează în jurul legii. Acum acest contestatar află că păcatul şi mântuirea îşi au punctul de sprijin nu în lege, ci în cele două căpetenii federale. Dacă aşa stau lucrurile, el ar putea fi ispitit să întrebe: „Atunci de ce a mai fost dată legea?" La care apostolul îi va răspunde: Legea a intervenit ca să se înmulţească greşeala. Nu ea a generat păcatul, ci rolul ei a fost de a pune în evidenţă greşeala comisă împotriva lui Dumnezeu. Legea nu i-a salvat pe oameni de păcat, ci a dezvăluit păcatul în toată hidoşenia lui.

Dar harul lui Dumnezeu se dovedeşte a fi cu mult mai mare decât păcatul omului. Unde s-a înmulţit păcatul, acolo harul s-a înmulţit şi mai mult!

Acum, după ce domnia păcatului, care aduce moarte tuturor oamenilor, s-a încheiat, harul domneşte prin dreptate, dând viaţă veşnică prin Isus Cristos Domnul nostru. Observaţi că harul domneşte prin dreptate. Toate cerinţele sfinţeniei lui Dumnezeu au fost întrunite iar pedeapsa legii a fost plătită, Dumnezeu putând acum să dea viaţă veşnică tuturor celor care se apropie de El prin meritele lui Cristos, înlocuitorul lor.

Poate că în aceste versete găsim un răspuns parţial la întrebarea atât de des întâlnită: „De ce a permis Dumnezeu să pătrundă păcatul în lume?" Răspunsul este că Dumnezeu a primit mai multă slavă şi omul a primit mai multe binecuvântări prin jertfa lui Cristos, decât dacă păcatul nu ar fi pătruns niciodată în lume. Noi suntem mai câştigaţi în Cristos decât am fi putut fi vreodată în Adamul căzut. Dacă Adam nu ar

fi păcătuit niciodată, el ar fi beneficiat de viaţă permanentă pe pământ în Grădina Eden. Dar el n-ar fi avut perspectiva de a deveni un copil răscumpărat al lui Dumnezeu, moştenitor al lui Dumnezeu sau comoştenitor cu Isus Cristos. El nu avea nici o făgăduinţă că va avea parte de un loc în cer sau că va fi cu Cristos şi ca El, în veci de veci. Binecuvântările acestea se capătă doar prin lucrarea răscumpărătoare a lui Isus Cristos Domnul nostru.

Contestatarul evreu vine în acest punct cu un argument pe care îl consideră zdrobitor: Dacă evanghelia harului ne învaţă că păcatul omului face posibilă o şi mai mare manifestare a harului lui Dumnezeu, atunci nu sugerează asta că noi ar trebui să continuăm să păcătuim, pentru ca harul să se înmulţească şi mai mult?

Iată variantă modernă a acestui argument: „Tu spui că oamenii sunt mântuiţi prin har, prin credinţă, fără lege. Dar dacă tot ce trebuie să faci pentru a fi mântuit este să crezi, atunci poţi continua să trăieşti în păcat." Conform acestui argument, harul nu constituie o motivaţie suficient de mare pentru a trăi o viaţă de sfinţenie, ci oamenii trebuie puşi sub constrângerile legii.

S-a făcut sugestia utilă că în capitol găsim patru răspunsuri la întrebarea: Să continuăm să păcătuim? după cum urmează:

1. Nu poţi să continui să păcătuieşti, întrucât acum eşti unit cu Cristos. Nu este raţional (versetul 1-11).

2. Nu mai este nevoie să trăieşti în păcat, întrucât dominaţia păcatului a fost zdrobită prin har. Acesta este elementul „apel" (versetele 12-14).

3. Nu ai voie să mai trăieşti în păcat, întrucât păcătuind ai lăsa din nou păcatul să fie stăpânul tău. Acesta este elementul „poruncă" (versetele 15-19).

4. Nu cumva să mai păcătuieşti, întrucât păcătuirea te duce la dezastru. Acesta este elementul „avertizare" (versetul 20-23).

Prin urmare, primul răspuns pe care îl dă Pavel este că nu putem continua să păcătuim, întrucât am murit faţă de păcat. Acesta este un adevăr care se referă la poziţia noastră. Când Isus a murit pentru păcat, El a murit ca Reprezentant al nostru. El a murit nu numai ca înlocuitor al nostru - adică, pentru noi sau în locul nostru - ci a murit şi ca Reprezentant al nostru - adică, ca noi. Prin urmare, când a murit El, am murit şi noi. El a murit faţă de întreaga chestiune a păcatului, rezolvând-o o dată pentru totdeauna. Toţi cei care sunt în Cristos sunt văzuţi de Dumnezeu ca unii care au murit faţă de păcat.

Asta nu înseamnă că credinciosul este fără păcat. Ci înseamnă că el se identifică cu Cristos în moartea Lui şi în tot ce înseamnă moartea Lui.

Primele cuvinte cu care îşi începe Pavel prezentarea sunt: NU ŞTIŢI. El introduce tema botezului, pentru a arăta că este incompatibil pentru credincioşi să continue în păcat. Dar se ridică imediat întrebarea: „La care botez se referă el?" Ceea ce necesită o explicaţie.

Când cineva este mântuit, el este botezat în Cristos Isus, în sensul că se identifică cu Cristos prin moartea şi învierea Lui. Acesta nu e totuna cu botezul în Duhul sau botezul Duhului, deşi ambele au loc simultan. Ultimul botez îl aşează pe credincios în trupul lui Cristos (1Corinteni 12:13); nu este un botez în moarte. Botezul în Cristos înseamnă că, în socoteala lui Dumnezeu, credinciosul a murit cu Cristos şi a fost înviat cu El.

Prin referirea sa la botez în acest context, Pavel se gândeşte atât la identificarea noastră spirituală cu Cristos, cât şi la zugrăvirea acestuia, prin botezul în apă. Dar, pe măsură ce îşi dezvoltă argumentul, el pare să pună mai mult accentul pe botezul cu apă, amintindu-le cititorilor săi cum au fost ei „îngropaţi" şi „sădiţi împreună" în "asemănarea" morţii lui Cristos.

Noul Testament nu concepe situaţia anormală a credinciosului nebotezat. El presupune că cei care sunt convertiţi se vor boteza imediat. Aşa se explică de ce Domnul rosteşte cuvintele credinţă şi botez în aceeaşi propoziţie, fără nici o pauză între ele: „cine va crede şi va fi botezat va fi mântuit" (Marcu 16:16). Deşi botezul nu constituie o condiţie necesară mântuirii, el trebuie neapărat înfăptuit, ca un semn public al faptului că persoana respectivă a fost mântuită.

Botezul cu apă e o demonstraţie vizuală a botezului în Cristos, prin care credinciosul este înfăţişat scufundându-se în apele întunecate ale morţii (prin persoana Domnului Isus), acest botez zugrăvind şi noul om în Cristos, care iese din apă, pentru a trăi de acum încolo noua viaţă în Cristos. Într-un fel, am putea spune că atunci când se botează, credinciosul asistă la funeraliile vechiului său eu. Când intră sub apă, el spune: „Tot ce eram, ca fiu păcătos al lui Adam, a fost dat morţii pe cruce." Iar când iese din apă, el spune: „Nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine" (vezi Galateni 2:20).

Conybeare şi Howson afirmă că „pasajul acesta nu poate fi înţeles dacă nu ţinem seama de faptul că botezul în perioada primară a bisericii se făcea prin cufundare în apă."

Apostolul continuă apoi, afirmând că învierea lui Cristos ne învredniceşte să umblăm în înnoirea vieţii. El afirmă că Cristos a fost înviat din morţi prin gloria Tatălui. Asta înseamnă că toate perfecţiunile divine ale lui Dumnezeu - dreptatea Sa, dragostea şi justiţia - cereau ca El să-L învie pe Domnul Isus Cristos. Având în vedere calităţile excelente ale Persoanei Mântuitorului, nu ar fi fost în concordanţă cu caracterul lui Dumnezeu să-L lase pe Mântuitorul în mormânt. Şi astfel, Dumnezeu L-a înviat. Iar noi, întrucât suntem identificaţi cu Cristos prin învierea Sa, putem şi trebuie să umblăm în înnoirea vieţii.

După cum am fost uniţi cu Cristos, printr-o asemănare cu moartea lui, vom fi una cu El şi prin asemănarea învierii Lui. Cuvintele asemănarea morţii Lui se referă la amplasarea credinciosului sub apa botezului. Unirea propriu-zisă a credinciosului cu Cristos a avut loc acum aproape două mii de ani, dar botezul este „o asemănare" a ceea ce s-a întâmplat atunci.

Noi nu numai că suntem cufundaţi sub apă, ci şi ieşim din apă - aceasta fiind o asemănare a învierii Lui. Deşi este adevărat că sintagma - asemănarea - nu face parte din textul original, în a doua parte a versetului, ea trebuie totuşi inclusă, pentru a completa sensul.

După cum am fost uniţi cu Cristos în asemănarea morţii Sale (prin cufundarea în apă), tot aşa suntem uniţi cu El în asemănarea învierii Sale (fiind ridicaţi din apă). Cuvintele vom fi nu presupun neapărat timpul viitor, după cum arată şi Hodge:

Nu este o referire la ceea ce urmează să se întâmple în viitor, ci la certitudinea succesiunii sau la o legătură cauzală. Dacă are loc un eveniment, acesta va fi negreşit succedat de celălalt."

Noi mărturisim prin botez că omul nostru cel vechi a fost răstignit cu Cristos. Omul nostru cel vechi se referă la tot ce eram în calitate de copii ai lui Adam - eul nostru vechi, nenăscut din nou, neregenerat, cu toate obiceiurile şi poftele sale vechi. La convertire noi ne dezbrăcăm de omul vechi, îmbrăcându-ne cu omul nou, ca şi când am lepăda nişte haine murdare, îmbrăcându-ne cu haine curate, fără nici o pată (Coloseni 3:9,10).

Răstignirea omului vechi pe crucea Golgotei înseamnă că trupul păcatului a fost scos din funcţie. Trupul păcatului nu se referă la trupul fizic, ci înseamnă păcatul care sălăşluieşte înăuntru, personificat printr-un tiran, care domină persoana respectivă. Trupul acesta al păcatului a fost dezbrăcat de puterea lui adică anulat sau făcut inoperant, deposedat de controlul ce-l deţinea asupra noastră. Ultima propoziţie din frază arată că acesta este sensul: ca să nu mai fim robi ai păcatului. Tirania păcatului asupra noastră a fost zdrobită.

Căci cel care a murit a fost eliberat de păcat. Să luăm ca exemplu cazul unui om ce a fost condamnat la moarte prin electrocutare pentru omorârea unui ofiţer de poliţie. De îndată ce moare acesta, el este eliberat (textual: „îndreptăţit") de păcatul acela. Pedeapsa a fost plătită iar cazul este încheiat.

Şi noi am murit cu Cristos pe crucea Calvarului. Nu numai că pedeapsa ce o meritam a fost plătită, ci şi strânsoarea păcatului asupra vieţii noastre a fost zdrobită. Noi nu mai suntem robi neputincioşi ai păcatului.

Moartea noastră cu Cristos este doar o latură a adevărului. Cealaltă este aceea că vom şi trăi cu El. Noi am murit faţă de păcat iar acum trăim pentru neprihănire (dreptate). Stăpânirea păcatului asupra noastră a fost zdrobită. Acum noi avem parte de viaţa de după învierea lui Cristos, aici şi acum. Şi vom avea parte de ea de-a lungul întregii veşnicii, slăvit să fie Numele Lui!

Încrederea noastră se bazează pe faptul că Cristosul înviat nu va mai muri niciodată. Moartea nu mai are stăpânire asupra Lui. Moartea a avut stăpânire asupra Lui timp de trei zile şi trei nopţi, dar acum stăpânirea morţii asupra Lui e, pe veci de veci, o chestiune încheiată, din domeniul trecutului, Cristos nu mai poate muri niciodată!

Când a murit Domnul Isus, El a murit faţă de întreg subiectul păcatului, o dată pentru totdeauna. El a murit faţă de pretenţiile păcatului, faţă de plata păcatului, faţă de cerinţele păcatului şi faţă de pedeapsa păcatului. El a sfârşit lucrarea şi a achitat contul atât de perfect încât nu mai necesită nici o achitare viitoare. Iar acum, când trăieşte, El trăieşte pentru Dumnezeu. Într-un sens, desigur, El a trăit întotdeauna pentru Dumnezeu. Dar acum El trăieşte pentru Dumnezeu în cadrul unei noi relaţii, ca Cel înviat, şi într-o nouă sferă, în care nu mai poate pătrunde niciodată păcatul.

Înainte de a continua, să facem o recapitulare a primelor zece versete. Tema generală este sfinţirea - metoda lui Dumnezeu prin care suntem învredniciţi să trăim o viaţă sfântă. Cât priveşte starea noastră înaintea lui Dumnezeu, suntem văzuţi ca unii care am murit cu Cristos şi am fost înviaţi cu El - stare înfăţişată de botez. Moartea noastră cu Cristos pune capăt istoriei noastre de oameni şi femei în Adam. Sentinţa pronunţată de Dumnezeu asupra omului nostru cel vechi nu a fost reformarea sa, ci moartea lui. Şi sentinţa aceea a fost executată când noi am murit împreună cu Cristos. Acum suntem înviaţi cu Cristos şi umblăm în noua viaţă. Tirania păcatului asupra noastră a fost zdrobită, pentru că păcatul nu mai are nimic de spus pentru un om mort. Acum suntem liberi să trăim pentru Dumnezeu.

Pavel a descris adevărul privitor la poziţia noastră. Acum el se ocupă de evoluţia practică a acestui adevăr în viaţa noastră. Noi trebuie să NE SOCOTIM pe noi înşine morţi faţă de păcat, dar vii faţă de Dumnezeu în Cristos Isus Domnul nostru.

A ne socoti înseamnă aici a accepta ceea ce spune Dumnezeu despre noi, ca un lucru adevărat, şi a trăi în lumina acestui adevăr, după cum se exprimă Ruth Paxson:

(Asta înseamnă) să credem ceea ce spune Dumnezeu la Romani 6:6 şi să ştim că este o realitate în propria noastră mântuire. Lucrul acesta reclamă un act concret de credinţă, care va avea drept urmare o atitudine hotărâtă faţă de „omul cel vechi". Noi ne vom vedea pe noi înşine acolo unde ne vede Dumnezeu - pe Cruce, daţi la moarte împreună cu Cristos. Credinţa va opera în permanenţă, păstrându-ne acolo unde ne-a aşezat harul. Asta ne antrenează foarte intens, întrucât înseamnă că ne-am dat consimţământul deplin la condamnarea şi judecata pe care le aduce Dumnezeu peste omul nostru cel vechi, ca fiind total nevrednic de a trăi şi deposedat de orice pretenţii asupra noastră. Primul pas este să umblăm într-o sfinţenie practică, în acest proces de socotire a vechiului om ca fiind răstignit."

Ne socotim morţi faţă de păcat, când răspundem la ispită cum ar răspunde un om mort. Într-o zi Augustin a fost acostat de o femeie care fusese amanta lui înainte de convertire. Când el a dat să treacă mai departe, ea a strigat după el: „Augustine, nu mă mai recunoşti? Sunt eu!" La care Augustin a răspuns, iuţindu-şi paşii: „Ştiu că eşti tu, dar nu mai sunt eu!" Ceea ce a vrut să spună Augustin a fost că el era mort faţă de păcat şi viu faţă de Dumnezeu. Un om mort nu mai are nimic de a face cu imoralitatea, cu minciuna, cu înşelătoria, cu bârfa sau cu orice alt păcat.

Acum noi suntem vii faţă de Dumnezeu în Cristos Isus. Asta înseamnă că am fost chemaţi la sfinţenie, închinare, rugăciune, slujire şi rodnicie.

Am văzut în capitolul 6:6 că omul nostru cel vechi a fost răstignit, pentru ca păcatul, tiranul ce ne domina, să fie anihilat, iar noi să nu mai fim robi neputincioşi ai păcatului. Acum îndemnul practic se bazează pe ceea ce este adevărat din punctul de vedere al poziţiei noastre. Noi nu trebuie să lăsăm păcatul să mai domnească asupra trupului nostru muritor, prin ascultarea de dorinţele sale rele. La Calvar a luat sfârşit, prin moarte, domnia păcatului. Se cere acum cooperarea noastră. Numai Dumnezeu poate să ne facă sfinţi, dar El nu o va face fără implicarea noastră benevolă.

Cu asta ajungem la al treilea cuvânt cheie din acest capitol: ADUCEŢI (sau PREZENTAŢI). Noi nu trebuie să ne prezentăm mădularele trupului nostru păcatului, pentru a mai fi folosite ca arme sau instrumente ale răutăţii. Obligaţia noastră solemnă este de a-l da lui Dumnezeu controlul asupra mădularelor noastre, pentru ca ele să fie folosite pentru cauza dreptăţii (neprihănirii). La urma urmelor, noi am fost înviaţi din morţi la viaţă şi, după cum ni se aminteşte la Romani 6:4, trebuie să umblăm în viaţa cea nouă.

Acum ni se dă un alt motiv pentru care păcatul nu mai trebuie să aibă stăpânire asupra noastră, a credincioşilor. Primul motiv a fost acela că omul nostru cel vechi a fost răstignit cu Cristos (Romani 6:6). Al doilea motiv este că noi nu suntem sub lege, ci sub har.

Păcatul deţine controlul asupra unei persoane aflate sub lege. De ce? Pentru că legea îi spune ce să facă, dar nu-i dă şi puterea să înfăptuiască acest lucru. Iar legea stârneşte dorinţe latente în natura umană decăzută, de a face lucruri interzise. Este povestea veche de

când e lumea, că „fructul oprit este dulce".

Păcatul nu are stăpânire asupra persoanei aflate sub har. Credinciosul a murit faţă de păcat. El a primit Duhul Sfânt, care locuieşte în el şi constituie puterea capabilă de a-l face să trăiască o viaţă sfântă. Iar credinciosul aflat sub har este motivat de dragostea sa pentru Mântuitorul, şi nu de frica de pedeapsă. Harul este singurul lucru care produce cu adevărat sfinţenie. După cum s-a exprimat Denney: „Nu constrângerea, ci inspiraţia este cea care ne eliberează de păcat. Nu Muntele Sinai, ci Muntele Calvar este cel care ne face sfinţi."

Cei care se tem de har insistă că acesta le-ar permite să trăiască în păcat. Pavel confruntă această opinie eronată pe faţă, punând întrebarea şi apoi răspunzând el însuşi printr-un răsunător NU. Noi suntem liberi de lege, dar nu fără de lege. Harul înseamnă libertatea de a-L sluji pe Domnul, nu de a păcătui împotriva Lui.

La capitolul 6:1 întrebarea a fost: „Să continuăm să păcătuim?" Aici întrebarea este: „Să păcătuim numai puţin?" În ambele cazuri, răspunsul este un îngrozit: „Nicidecum!" Căci Dumnezeu nu poate tolera nici un păcat, oricât de mic.

Este un fapt simplu al vieţii, că atunci când ne supunem în faţa cuiva, acceptându-l ca stăpân, am devenit sclavii acelei persoane. Tot aşa, dacă ne vindem păcatului, devenim sclavii păcatului şi la capătul drumului ne va aştepta moartea veşnică. Pe de altă parte, dacă ne hotărâm să ascultăm de Dumnezeu, rezultatul acestei acţiuni va fi o viaţă sfântă. Sclavii păcatului sunt robiţi de vinovăţie, de frică şi de mizerie, dar slujitorii lui Dumnezeu sunt liberi să facă toate lucrurile care îi sunt plăcute naturii noi. Oare se mai merită atunci să fii sclav, când poţi fi liber?

„Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu că voi, care eraţi cândva slujitori ai păcatului, aţi răspuns sincer la impactul învăţăturii lui Cristos, când aţi intrat sub influenţa ei" (JBP). Creştinii romani ascultaseră cu toată inima de evanghelia harului faţă de care s-au angajat, precum şi de toată doctrina (învăţătura) prezentată de Pavel în această scrisoare.

Doctrina corectă ar trebui să conducă la îndatoriri corecte. Răspunzând astfel adevărului potrivit căruia ei au fost eliberaţi de sub stăpânirea păcatului, ei au devenit sclavii neprihănirii (dreptăţii). Sintagma eliberaţi de păcat nu înseamnă că de acum ei nu mai au o natură păcătoasă, după cum asta nu înseamnă că ei nu au mai săvârşit nici un păcat. Contextul arată că sintagma se referă la eliberarea de forţa dominantă a păcatului în viaţa lor.

În versetul 18 apostolul s-a referit la sclavii neprihănirii, dar şi-a dat seama că cei care trăiesc în neprihănire nu mai sunt sub robie. „Neprihănirea practică nu este sclavie, decât atunci când vorbim în felul oamenilor." Cei care practică păcatul sunt sclavii păcatului, dar cei pe care îi eliberează Fiul sunt liberi cu adevărat (Ioan 8:34,36).

Pavel explică că, prin folosirea analogiei cu sclavii şi stăpânul el vorbeşte omeneşte, adică foloseşte o ilustraţie luată din viaţa de toate zilele. El procedează astfel din pricina slăbiciunii firii lor - cu alte cuvinte, datorită neputinţei lor intelectuale şi spirituale de a înţelege adevărul, atunci când acesta este prezentat în termeni generali. Adevărul adesea trebuie să fie ilustrat, pentru a deveni inteligibil.

Înainte de convertirea lor, credincioşii îşi dăduseră trupurile lor, să fie sclavi ai tuturor formelor de necurăţie, dedându-se la tot felul de răutăţi. Acum ei trebuie să dedice aceleaşi trupuri ca sclavi ai neprihănirii, pentru ca vieţile lor să fie cu adevărat sfinte.

Pavel îi îndeamnă pe ei şi pe noi să facem un inventar al roadelor vieţii dinainte de mântuire - roade de care credincioşii se ruşinează acum. Marcus Rainsford a făcut un asemenea inventar:

1. Abuzarea de facultăţile noastre.

2. Călcarea în picioare a afecţiunilor noastre.

3. Risipa de timp.

4. Folosirea greşita a influenţei.

5. Nedreptăţirea celor mai buni prieteni ai noştri.

6. Violarea intereselor noastre supreme.

7. Ultragierea dragostei - în special a dragostei lui Dumnezeu.

Toate acestea pot fi rezumate cu un singur cuvânt: RUŞINE." Sfârşitul acestor lucruri este moartea.

„Orice păcat", scrie A. T. Pierson, „tinde spre moarte iar dacă se persistă în acel păcat, are ca sfârşit, ca ţel şi roadă: moartea."

Convertirea transformă complet poziţia unui om. Acum el este liber de păcat, acesta nemaifiind stăpânul lui, el devenind, de bunăvoie, un sclav al lui Dumnezeu. Urmarea este o viaţă sfântă, acum şi în veşnicie, la capătul drumului. Desigur, credinciosul are viaţă veşnică încă de pe acum, dar acest verset se referă la viaţă în toată plinătatea ei, inclusiv la trupul glorificat al învierii.

Apostolul face acum un rezumat al temei discutate, prezentând o serie de contraste puternice:

Doi stăpâni: păcatul şi Dumnezeu.

Două metode: plata şi darul fără plata.

Două urmări: moartea şi viaţa veşnică.

Observaţi că viaţa veşnică este într-o Persoană şi că Persoana aceea este Cristos Isus, Domnul nostru. Toţi cei care sunt în Cristos au viaţă veşnică. Atât şi nimic mai mult!

Versetul acesta are legătură cu Romani 6:14: „Voi nu sunteţi sub lege, ci sub har." Legătura este aceasta: „Voi trebuie să ştiţi că nu sunteţi sub lege - sau nu cumva sunteţi ignoranţi cu privire la faptul că legea are stăpânire asupra unui om numai atâta timp cât acesta este în viaţă?" Pavel le vorbeşte unora care erau familiarizaţi cu principiile fundamentale ale legii, care trebuiau deci să ştie că legea nu are ce să-i

spună unui om mort.

Pentru a ilustra acest principiu, Pavel arată cum dizolvă moartea contractul căsniciei. O femeie este legată, prin legea căsniciei, de soţul ei, atâta timp cât trăieşte acesta. Dar când moare soţul ei, ea este eliberată de legea căsniciei.

Dacă o femeie se căsătoreşte cu un alt bărbat, câtă vreme trăieşte soţul ei, ea se face vinovată de adulter. Dar dacă soţul ei moare, ea este liberă să se căsătorească din nou, fără nici o umbră de vinovăţie sau gând că ar comite ceva greşit.

Aplicând ilustraţia aceasta, nu este bine să fim prea rigizi, încercând să aplicăm fiecare amănunt. De pildă, nici soţul, nici soţia nu reprezintă legea. Ideea ilustraţiei este că după cum moartea dizolvă relaţia căsniciei, tot aşa moartea credinciosului cu Cristos a dizolvat jurisdicţia legii asupra lui.

Observaţi că Pavel nu spune că legea este moartă. Legea continuă să aibă o lucrare valabilă, în producerea acelei convingeri şi mustrări faţă de păcat. Apoi nu uitaţi că pronumele personal „noi" din acest pasaj se referă la cei ce erau iudei, înainte de a fi venit la Cristos.

Noi am fost făcuţi morţi faţă de lege, prin trupul lui Cristos - trupul din acest context fiind o referire la Trupul Său pe care şi L-a dat El la moarte. Noi nu mai suntem legaţi de lege, ci acum noi suntem legaţi de Cristos cel înviat. O căsnicie a fost dizolvată prin moarte şi s-a întemeiat o nouă căsnicie. Şi acum, după ce am fost eliberaţi de lege, putem să-I aducem roadă lui Dumnezeu.

Referirea la roadă ne aduce aminte de roadele pe care le aduceam pe când eram în fire. Expresia în fire nu înseamnă „în trup". În fire descrie aici starea noastră înainte de a fi fost mântuiţi. Pe vremea aceea, firea era baza stării noastre înaintea lui Dumnezeu. Noi ne bizuiam pe ceea ce eram sau pe ce puteam face, pentru a câştiga favoarea lui Dumnezeu. În fire este o stare diametral opusă lui: „în Cristos".

Anterior convertirii noastre, noi eram dominaţi de patimile păcătoase, care erau zgândărite de lege. Nu se spune că legea le genera, ci doar că, prin însuşi faptul că le pomenea şi apoi le interzicea, legea trezea în noi dorinţa puternică de a le săvârşii

Aceste patimi păcătoase şi-au găsit expresia în mădularele noastre fizice, şi atunci când cedam ispitei, făceam roade care duceau la moarte. În alte locuri din Scriptură apostolul numeşte roadă aceasta „faptele firii": „adulterul, curvia, necurăţia, lascivitatea, idolatria, vrăjitoria, ura, spiritul de ceartă, geloziile, izbucnirile de mânie, ambiţiile egoiste, disensiunile, ereziile, invidia, uciderile, beţia, chefurile" (Galateni 5:19-21).

Printre numeroasele lucruri minunate care se întâmplă atunci când suntem convertiţi este şi faptul că suntem izbăviţi de lege. Aceasta este urmarea faptului că am murit cu Cristos. Întrucât El a murit în calitate de Reprezentant al nostru, şi noi am murit împreună cu El. În moartea Sa El a împlinit toate pretenţiile legii, plătind preţul integral al groaznicei pedepse. Prin urmare, acum suntem liberi de lege şi de blestemul ei inevitabil. Nu mai putem fi condamnaţi de două ori pentru aceeaşi infracţiune.

Dumnezeu nu va cere plata de două ori - Mai întâi din mâna sângerândă a Mântuitorului Şi apoi şi de la mine.

Augustus M. Toplady

Noi suntem eliberaţi acum ca să slujim în noutatea Duhului şi nu în vechimea literei. Slujirea noastră este motivată de dragoste, nu de frică. Este o slujire izvorâtă din libertate, nu din robie. Nu se mai pune problema de a ne ţine cu minuţiozitate de detaliile unor ritualuri sau ceremonii, ci de a ne turna pe noi înşine cu toată bucuria pentru slava lui Dumnezeu şi binecuvântarea altora.

S-ar părea din cele spuse anterior că Pavel are o atitudine critică faţă de lege.

Doar afirmase că toţi credincioşii sunt morţi faţă de păcat şi morţi faţă de lege. Or, asta ar putea crea impresia că legea este rea. Dar nu asta stau lucrurile.

La capitolul 7:7-13 el descrie în continuare rolul important pe care l-a jucat legea în propria sa viaţă, înainte de a fi mântuit. El subliniază că legea în sine nu este păcătoasă, ci ea doar descoperă păcatul din om. Legea a fost aceea care l-a mustrat cu privire la groaznica depravare din inima lui. Atâta timp cât s-a comparat cu alţi oameni, s-a văzut pe sine destul de respectabil. Dar de îndată ce a fost copleşit de pretenţiile legii lui Dumnezeu, a amuţit, simţindu-se condamnat.

Porunca care i-a dezvăluit cel mai mult păcatul din viaţa lui a fost a zecea: Să nu pofteşti! Pofta se naşte mai întâi în minte. Chiar dacă Pavel nu a comis alte păcate mai revoltătoare, el şi-a dat acum seama că viaţa sa este coruptă. El a înţeles că gândurile rele sunt la fel de păcătoase ca faptele rele. Gândirea sa era poluată. Viaţa sa exterioară era probabil ireproşabilă, dar viaţa sa lăuntrică era bântuită de orori.

Dar păcatul, profitând de poruncă, a produs în mine tot felul de dorinţe rele. „Dorinţele rele" înseamnă pofte. Când legea interzice tot felul de pofte, natura stricată a omului îl aţâţă cu atât mai mult să transpună în practică aceste dorinţe rele. De pildă, legea spune, în esenţă, cam aşa: „Să nu-ţi plăsmuieşti în mintea ta tot felul de relaţii sexuale plăcute. Să nu trăieşti într-o lume a fanteziilor sexuale." Legea interzice complacerea în gânduri senzuale, murdare şi întinate. Dar, din nefericire, ea nu ne dă şi puterea de a le învinge. Şi astfel, urmarea e că oamenii aflaţi sub lege devin şi mai angrenaţi în această lume a fanteziei şi necurăţiei sexuale. Ei ajung să-şi dea seama că ori de câte ori se interzice săvârşirea unui act, cu atât mai mult va dori natura decăzută să-l săvârşească. „Apa de furat este dulce şi pâinea mâncată pe ascuns este plăcută" (Proverbe. 9:17).

Fără lege păcatul este mort - la drept vorbind. Natura păcătoasă este ca un câine adormit. Când vine legea şi spune: „Să nu faci acest lucru!", câinele se trezeşte şi face ravagii, săvârşind din plin tot ce este interzis.

Înainte de a fi fost mustrat cu privire la păcat, Pavel era viu; adică natura lui păcătoasă era relativ adormită, el fiind în totală necunoştinţă cu privire la cumplita prăpastie de fărădelege din inima lui.

Dar când a venit porunca - adică atunci când a intervenit groaznicul sentiment de remuşcare - natura lui păcătoasă a fost aprinsă. Cu cât se străduia mai mult să asculte, cu atât mai mult greşea. El a murit în ce priveşte orice nădejde de a realiza mântuirea prin propriul său caracter sau prin eforturile sale proprii. El a murit faţă de orice gând cu privire la o presupusă bunătate inerentă pe care ar poseda-o. El a murit faţă de orice vis de a fi îndreptăţit prin păzirea legii.

El a constatat că porunca, care trebuia să dea viaţă, în realitate i-a adus moarte. Dar ce înseamnă faptul că porunca trebuia să-i dea viaţă? Asta e probabil o referire la Levitic 18:5, unde Dumnezeu spune: „Să păziţi legile şi poruncile Mele: omul care le va împlini va trăi prin ele. Eu sunt Domnul." La modul ideal legea promitea viaţă celor care o respectau. În faţa unei cuşti în care se află un leu stă scris: „Nu introduceţi mâna în interiorul gratiilor!" Dacă se respectă această poruncă, ea aduce viaţă. Dar copilul care o nesocoteşte, încercând să-l mângâie pe leu, va plăti cu viaţa această neascultare.

Din nou Pavel subliniază că nu legea este de vină, ci tocmai păcatul din lăuntru este cel ce l-a aţâţat să facă ceea ce era interzis. Păcatul l-a păcălit să gândească că fructul oprit nu era chiar atât de rău, şi că acesta îi va aduce fericire şi că va putea scăpa nepedepsit. Sugestia care s-a născut a fost că Dumnezeu l-ar fi oprit de la plăceri legitime, care i-ar fi făcut bine. Astfel păcatul l-a omorât în sensul că a nimicit în el orice nădejde de a mai merita sau de a putea câştiga mântuirea.

Legea în sine este sfântă şi fiecare poruncă este sfântă, dreaptă şi bună. În gândirea noastră, nu trebuie să pierdem niciodată din vedere faptul că legea nu are nici o hibă. Ea a fost dată de Dumnezeu, ceea ce înseamnă că este perfectă, exprimând voia Sa pentru poporul Său. Slăbiciunea legii constă în „materia primă" cu care i s-a dat să lucreze: ea a fost dată unor oameni care erau deja păcătoşi. Ei aveau nevoie de lege, pentru ca aceasta să le dezvăluie păcatul, dar din acel moment aveau nevoie de un Mântuitor, care să-i izbăvească de pedeapsa şi de puterea păcatului.

Ceea ce era bun se referă la lege, aşa cum se arată clar în versetul precedent. Pavel pune întrebarea: „A devenit legea moartea pentru mine?", adică „Este legea de vină, prin faptul că-l condamnă pe Pavel (şi pe noi toţi ceilalţi) la moarte?" Răspunsul este, desigur, NU! Păcatul este de vină! Nu legea a generat păcatul, ci a demascat păcatul în toată hidoşenia sa. „Prin lege vine cunoştinţa păcatului" (Romani 3:20b). Dar lucrurile nu se opresc aici. Cum răspunde natura păcătoasă a omului când legea lui Dumnezeu îi interzice să facă un lucru? Răspunsul se cunoaşte prea bine: Ceea ce exista doar ca poftă latentă devine acum patimă aprinsă. Astfel păcatul prin poruncă devine extrem de păcătos.

S-ar părea că există o contradicţie între ceea ce spune Pavel aici şi la capitolul 7:10. Acolo el a constatat că legea aduce moarte. Aici el neagă că legea de devenit moarte pentru el. Soluţia dilemei constă în următoarele: Legea în sine nu poate nici ameliora natura veche, nici nu o poate face să păcătuiască. Ea poate descoperi păcatul, după cum un termometru arată temperatura. Dar ea nu poate controla păcatul, aşa cum temperatura se reglează de către termostat, nu de termometru.

Dar iată ce se întâmplă. Natura decăzută a omului doreşte să facă ceea ce este greşit din instinct. Şi astfel se foloseşte de lege pentru a trezi poftele adormite din viaţa păcătosului. Cu cât încearcă mai mult omul, cu atât mai rea devine situaţia, până când, în cele din urmă, este adus în pragul disperării, pierzându-şi orice speranţă de îndreptare. Şi astfel păcatul se foloseşte de lege pentru a omori în el nădejdea unei îndreptări, în timp ce el vede groaznica păcătoşenie din firea lui veche, mai limpede decât oricând.

Până în acest punct, apostolul a descris o experienţă din trecutul său - respectiv, traumatica criză prin care a trecut, când a ajuns să simtă mustrarea de păcat, prin lucrarea legii.

Acum el revine la timpul prezent, descriind experienţa pe care a avut-o de la naşterea sa din nou: anume conflictul dintre cele două firi şi imposibilitatea de a găsi izbăvire de puterea păcatului dinăuntru, prin propriile sale eforturi. Pavel recunoaşte că legea este spirituală - adică sfântă în ea însăşi şi adaptată să fie de folos spiritual omului. Dar el îşi dă seama că este pământesc (carnal, firesc) întrucât nu are parte de biruinţă asupra puterii păcatului ce sălăşluieşte în viaţa lui. El este vândut păcatului. El se simte ca un sclav vândut, având ca stăpân păcatul.

Acum apostolul descrie lupta ce se poartă înăuntrul credinciosului care nu cunoaşte adevărul identificării sale cu Cristos prin moartea şi învierea Sa. Este conflictul dintre cele două firi, prezent în cel care urcă pe Muntele Sinai, căutând sfinţirea. Harry Foster explică:

Iată un om care încerca să realizeze sfinţenia prin eforturile sale personale, luptându-se din răsputeri să împlinească poruncile „sfinte, neprihănite şi bune" ale lui Dumnezeu (versetul 12), doar pentru a descoperi că, de fapt, cu cât se luptă mai mult, cu atât mai tare se înrăutăţeşte starea sa. Cu alte cuvinte, e o luptă sortită eşecului şi nu e de mirare acest lucru, căci nu stă în puterea naturii decăzute a omului să biruiască păcatul şi să trăiască în sfinţenie.

Observaţi abundenţa de pronume personale la persoana întâi: Eu, mine, meu, eu însumi, etc. În versetele 9-25 ele apar de patruzeci de ori (în versiunea engleză, n.tr.)! Cei care trec prin experienţa descrisă la Romani 7 trebuie să fi luat o doză excesivă de vitamina „Eu", căci ei sunt introspectivi până în măduva oaselor, căutând biruinţă în eul propriu - unde, desigur, biruinţa nu poate fi găsită!

Ce trist e că majoritatea psihologicilor creştini de astăzi îndreaptă atenţia pacienţilor lor asupra lor înşişi, făcând să sporească problemele acestora, în loc să le uşureze necazurile. Oamenii trebuie să ştie ci au murit cu Cristos şi au înviat cu El, pentru a umbla în noutatea vieţii. În acest caz, departe de a mai încerca să amelioreze condiţia firii vechi, ei o vor da la moarte, răstignind-o acolo unde a fost răstignit Isus.

Descriind lupta ce se dă între cele două naturi, Pavel afirmă: ce fac nu înţeleg. Cu alte cuvinte, el are o personalitate dublă - un gen de „doctorul Jekyll şi domnul Hyde" (aluzie la protagonistul nuvelei Ciudata poveste a doctorului Jekyll şi a domnului Hyde, de Robert Louis Stevenson, n.tr.). El se pomeneşte că se complace în lucruri pe care nu doreşte să le facă, şi practică lucruri pe care le urăşte.

Comiţând astfel acte pe care bunul lui simţ îi spune că sunt greşite, el se situează de partea legii, care îl condamnă, întrucât şi legea condamnă aceste fapte. Şi astfel el concură înăuntrul său cu verdictul că legea este bună.

Asta ne conduce la concluzia că vinovat nu este omul cel nou din Cristos, ci firea coruptă şi păcătoasă ce locuieşte în el. Trebuie să fim însă cu mare băgare de seamă aici, căci nu avem voie să scuzăm păcătuirea noastră, punând-o pe seama păcatului care sălăşluieşte înăuntrul nostru. Noi înşine suntem răspunzători pentru ceea ce facem. Şi astfel nu ne putem scuza, în lumina acestui verset. Tot ce face Pavel aici este să localizeze sursa acestui comportament păcătos, nu să-l scuze,

Nu poate fi progres pe planul sfinţeniei, până nu am învăţat ceea ce a învăţat Pavel aici - că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea. Firea înseamnă aici natura rea, stricată şi coruptă pe care am moştenit-o de la Adam şi pe care continuă s-o posede fiecare credincios. Ea este sursa oricărei - acţiuni rele pe care o săvârşeşte cineva. În ea nu se găseşte nimic bun.

Când ne-am însuşit acest adevăr, El ne va izbăvi de a mai privi vreun lucru din natura noastră veche ca fiind bun. Ne va izbăvi de greşeala de a ne ocupa de noi înşine. Căci nu este nici o biruinţă în introspecţie. După cum a afirmat acel sfânt din Scoţia, Robert Murray McCheyne:

„Pentru fiecare privire pe care o îndreptăm asupra noastră ar trebui să privim de zece ori la Cristos."

Pentru a confirma zădărnicia firii vechi, apostolul se tânguie că deşi are dorinţa de a face ceea ce este bine, nu are în el însuşi resursele de a transpune în practică dorinţa sa. Desigur, problema lui este că aruncă mreaja în interiorul bărcii!

Astfel, conflictul dintre cele două naturi continuă să facă ravagii! El constată că nu reuşeşte să facă binele pe care ar dori să-l facă, ci, mai degrabă, face răul pe care îl dispreţuieşte. El este astfel un pachet mare de contradicţii şi paradoxuri.

Am putea parafraza versetul acesta în felul următor: „Acum dacă Eu (firea veche) fac ceea ce eu (firea nouă) nu vreau să fac, nu mai sunt eu (persoana) care face acest lucru, ci păcatul care locuieşte în mine," Din nou trebuie precizat că Pavel nu se scuză pe el însuşi şi nu se eschivează de responsabilitate, ci, pur şi simplu, afirmă că nu a găsit izbăvire de puterea păcatului dinlăuntru şi că, atunci când păcătuieşte, nu o face cu dorinţa omului nou.

El constată că în viaţa sa acţionează un principiu sau o lege care face ca toate intenţiile sale bune să eşueze. Când el doreşte să facă ceea ce este bine, sfârşeşte prin a păcătui.

Cât priveşte firea lui nouă, el îşi găseşte delectarea în legea lui Dumnezeu. El ştie că legea este sfântă şi că este expresia voii lui Dumnezeu. El doreşte să facă voia lui Dumnezeu!

Dar el observă că în viaţa lui acţionează un principiu contrar, care se luptă împotriva firii noi, făcându-l rob păcatului ce sălăşluieşte înăuntrul lui, după cum s-a exprimat George Cutting:

Legea, deşi el îşi găseşte plăcerea în ea, după omul dinăuntru, nu îi dă nici o putere. Cu alte cuvinte, el încearcă să înfăptuiască un lucru despre care Dumnezeu a afirmat că este o totală imposibilitate - anume să facă firea veche să se supună legii sfinte a lui Dumnezeu. Şi astfel el constată că firea veche se ocupă de lucrurile firii vechi, fiind, prin ea însăşi, duşmănie faţă de legea lui Dumnezeu şi chiar faţă de Dumnezeu însuşi.

Explozia de mulţumire cu care începe versetul acesta ar putea fi înţeleasă în cel puţin două modalităţi: O dată, ar putea însemna „îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că izbăvirea vine prin Isus Cristos Domnul nostru" sau ar putea constitui o paranteză, în cadrul căreia Pavel îi mulţumeşte lui Dumnezeu prin Domnul Isus pentru faptul că nu mai este nenorocitul din versetul precedent.

Restul versetului rezumă conflictul dintre cele două firi, înaintea de a fi intervenit izbăvirea. Cu mintea reînnoită, sau cu firea sa nouă, credinciosul slujeşte legii lui Dumnezeu, dar cu firea (sau cu natura cea veche) el slujeşte legii păcatului. Abia când ajungem la capitolul următor, ni se explică calea izbăvirii.

Din valea disperării şi înfrângerii, apostolul urcă acum culmile cu un strigăt triumfător: Prin urmare, nu mai este acum nici o condamnare pentru cei ce sunt în Cristos Isus! - afirmaţie ce poate fi înţeleasă în două moduri.

Mai întâi, nu mai este nici o condamnare divină, cât priveşte păcatul nostru, pentru că suntem în Cristos. Era însă condamnare câtă vreme eram în căpetenia noastră federală, Adam. Dar acum suntem în Cristos şi, prin urmare, suntem liberi de condamnare, în aceeaşi măsură în care este şi El. De aceea putem arunca provocarea:

Mai întâi trebuie să treci de binecuvântatul meu Mântuitor;

Lui să încerci să-I răpeşti stima de care se bucură înaintea lui Dumnezeu;

Dovedeşte mai întâi o singură pată de păcat la El, şi abia atunci vino şi-mi spune că sunt necurat!

W. N. Tomkins

Dar afirmaţia mai poate însemna şi faptul că nu mai există nevoia de acel fel de auto-condamnare pe care a descris-o Pavel în capitolul 7. Noi putem trece prin experienţa din capitolul 7, fiind neputincioşi de a împlini cerinţele legii prin propriile noastre eforturi, dar nu e nevoie să rămânem la această experienţă. Versetul 2 ne explică de ce nu mai este condamnare.

Cuvintele „care nu umblă după îndemnurile firii, ci după îndemnurile Duhului" sunt considerate ca nefăcând parte din unele manuscrise, ele apărând în versetul 1 dintr-o eroare, fiind copiate de la versetul 4. Totuşi, ele apar în majoritatea manuscriselor, constituind, după câte se pare, o descriere suplimentară a celor aflaţi în Cristos.

Legea de viaţă a Duhului în Cristos Isus ne-a eliberat de legea păcatului şi a morţii. Acestea sunt două legi sau principii diametral opuse. Principiul caracteristic al Duhului Sfânt este de a-i învrednici pe credincioşi să trăiască o viaţă sfântă. Principiul caracteristic al păcatului ce sălăşluieşte înăuntrul omului este de a-l târî la moarte. Este aidoma legii gravităţii. Când arunci în aer o minge, ea revine îndată la sol, deoarece este mai grea decât aerul pe care îl dislocă. Şi o pasăre vie este mai grea decât aerul pe care îl dislocă, dar dacă o arunci în aer, acesta zboară imediat, fără să cadă la pământ. Legea vieţii din pasăre învinge legea gravităţii. Tot aşa Duhul Sfânt ne asigură viaţa de după înviere a Domnului Isus, făcându-l pe credincios liber de legea păcatului şi a morţii.

Legea nu ar putea niciodată să-i învrednicească pe oameni să împlinească cerinţele sale sacre, dar harul a reuşit acolo unde legea a dat greş. Să vedem cum:

Legea nu putea produce o viaţă sfântă, pentru că era slabă prin fire. Necazul nu era în lege, ci în natura umană decăzută. Legea le-a vorbit unor oameni care deja erau păcătoşi şi care nu aveau puterea să asculte. Dar a intervenit Dumnezeu, trimiţându-L pe propriul Său Fiu, în asemănarea firii păcătoase. Observaţi cu toată atenţia că Domnul Isus nu a venit în însăşi firea păcătoasă, ci în asemănarea firii păcătoase. El nu a păcătuit (1Petru 2:22), El nu a cunoscut nici un păcat (2Corinteni 5:21) şi în El nu s-a găsit nici un păcat (1Ioan 3:5). Dar venind în lume şi luând chip uman, El S-a asemănat cu omenirea păcătoasă. Ca jertfă pentru păcat, Cristos a condamnat păcatul în fire. El a murit nu numai pentru păcatele pe care le săvârşim noi (1Petru 3:18), ci şi pentru propria noastră natură păcătoasă. Cu alte cuvinte, El a murit în egală măsură pentru ceea ce suntem, cât şi pentru ceea ce am săvârşit. Procedând astfel, El a condamnat păcatul în fire. Nicăieri nu se spune că natura noastră păcătoasă ar fi fost iertată, ci ea este condamnată. Păcatele pe care le-am săvârşit - acestea sunt iertate!

Acum a fost împlinită cerinţa dreaptă a legii, în noi, cei care nu mai umblăm după fire, ci după Duhul. Pe măsură ce îi predăm Duhului Sfânt controlul asupra vieţii noastre, El ne învredniceşte să-L iubim pe Dumnezeu şi să ne iubim aproapele - căci asta cere, în esenţă, legea.

În aceste patru versete de la începutul capitolului apostolul a legat mănunchiul argumentului din Romani 5:12 până la Romani 7:25. În capitolul 5:12-21 el s-a referit la cele două căpetenii federale: Adam şi Cristos. Acum, la capitolul 8:1 el arată că condamnarea pe care am moştenit-o prin identificarea cu Adam este înlăturată de identificarea noastră cu Cristos. În capitolele 6 şi 7 el a discutat groaznica problemă a păcatului în natură. Acum el anunţă triumfător că legea de viaţă a Duhului în Cristos Isus ne-a eliberat de legea păcatului şi a morţii. În capitolul 7 întreaga temă a legii a fost readusă pe tapet. Acum aflăm că cerinţele legii sunt întrunite prin trăirea unei vieţi aflate sub stăpânirea Duhului.

Cei care trăiesc potrivit cu firea păcătoasă - adică cei care sunt neconvertiţi - sunt preocupaţi cu lucrurile firii. Ei ascultă de impulsurile firii. Ei trăiesc doar pentru a-şi satisface dorinţele firii lor corupte. Ei îşi satisfac trupul, care peste câţiva ani, care vor trece foarte repede, se va întoarce în ţărână.

Dar cei care trăiesc după îndemnurile Duhului - adică credincioşii adevăraţi - se ridică deasupra cărnii şi sângelui, trăind pentru cele veşnice. Ei sunt ocupaţi cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu rugăciunea, cu închinarea şi cu slujirea creştină.

A avea o minte carnală („Cei care sunt în firea pământească") - adică a avea înclinaţia mentală a naturii păcătoase - este moarte. Este moarte, atât cu privire la prezenta delectare, cât şi cu privire la destinul final. Şi are potenţialul morţii în ea, ca o doză excesivă de otravă.

Dar a avea o minte spirituală înseamnă pace şi viaţă. Duhul lui Dumnezeu este chezăşia unei vieţi adevărate, de pace cu Dumnezeu, a unei vieţi senine.

Cadrul mental al firii este moartea, întrucât ea este duşmănie împotriva lui Dumnezeu. Păcătosul este un răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, aflându-se în stare de ostilitate activă împotriva Sa. Dacă mai era nevoie de vreo dovadă, lucrul acesta reiese cel mai clar din răstignirea Domnului Isus Cristos. Mintea firii vechi nu se supune legii lui Dumnezeu. Ea doreşte să-şi facă voia proprie, nu voia lui Dumnezeu. Ea doreşte să fie stăpânul ei propriu, nu să se supună domniei Sale. Prin însăşi natura ei, firea veche nu se poate supune legii lui Dumnezeu. Nu lipseşte doar înclinaţia, ci şi puterea. Firea este moartă faţă de Dumnezeu.

Prin urmare, nu este de mirare că cei care sunt în fire nu pot să-I fie plăcuţi lui Dumnezeu. Gândiţi-vă numai! O persoană nemântuită nu poate face absolut nici un lucru care să-I fie plăcut lui Dumnezeu - nici o faptă bună, nici un ritual, nici o jertfă pe care s-o aducă, absolut nimic. Mai întâi, acea persoană trebuie să ocupe locul păcătosului şi să-L primească pe Cristos, printr-un act hotărât de credinţă. Numai atunci va putea câştiga aprobarea şi bunăvoinţa lui Dumnezeu.

Când se naşte cineva din nou, el nu mai este în fire, ci în Duhul. El trăieşte într-o altă sferă. După cum peştele trăieşte în apă iar omul în aer, tot aşa credinciosul trăieşte în Duhul. Nu numai că el trăieşte în Duhul, ci şi Duhul trăieşte în el. De fapt, dacă nu locuieşte în el Duhul lui Cristos, el nu îi aparţine lui Cristos. Deşi nu se ştie dacă cuvintele Duhul lui Cristos din acest verset sunt totuna cu Duhul Sfânt, se poate deduce că cei doi termeni sunt identici, întrucât corespund contextului.

Prin lucrarea Duhului Sfânt, Cristos este realmente în credincios. Ce lucru uimitor este să ne dăm seama că Domnul vieţii şi al gloriei locuieşte în trupurile noastre, în special când ne amintim că aceste trupuri sunt supuse morţii din pricina păcatului. Cineva ar putea susţine că ele nu sunt încă moarte, cum pare să indice versetul. Nu, dar forţele morţii lucrează deja în aceste trupuri, şi ele vor muri negreşit, dacă nu vine Domnul între timp.

În contrast cu trupul, duhul (traducătorii versiunii NKJV (New King James Version) au considerat că termenul pneuma se referă la Duhul Sfânt, ceea ce explică faptul că „Duh" este redat cu iniţială majusculă. Dar manuscrisele originale au fost redactate integral în majuscule (unciale). Prin urmare, e o chestiune de interpretare. În opinia noastră, textul se referă aici la duhul (uman) al credinciosului) este viaţă din pricina neprihănirii (dreptăţii). Deşi era cândva mort faţă de Dumnezeu, el a fost făcut viu prin lucrarea dreaptă a Domnului Isus Cristos prin moartea şi învierea Sa şi din pricina faptului că neprihănirea lui Dumnezeu ne-a fost trecută în contul nostru, sub formă de credit.

Dar atenţionarea potrivit căreia trupul continuă să fie supus morţii nu ar trebui să ne provoace o stare de nelinişte sau de disperare. Faptul că Duhul Sfânt locuieşte înăuntrul trupului nostru constituie o chezăşie a faptului că, aşa după cum El L-a înviat pe Cristos din morţi, tot aşa El va da viaţă trupurilor noastre muritoare. Acesta va fi actul final al răscumpărării noastre - când trupurile noastre vor fi glorificate asemenea trupului de slavă al Mântuitorului.

Văzând dar contrastul puternic dintre fire şi Duhul, ce concluzie vom trage? Că nu datorăm nimic firii vechi, ca să mai trăim după cea ce ne dictează ea. Natura veche, rea şi coruptă nu a fost decât o pacoste pentru noi. Ea nu ne-a adus nici un bine. Dacă Cristos nu ne-ar fi mântuit, firea ne-ar fi târât în jos, până în locurile cele mai abisale, mai întunecate şi mai încinse ale iadului. Aşadar, cum am mai putea să ne simţim obligaţi faţă de un asemenea duşman?

Cei care trăiesc după îndemnurile firii vechi vor muri, negreşit, nu numai fizic, dar şi veşnic. A trăi după îndemnurile firii vechi înseamnă a fi nemântuit. Lucrul acesta reiese clar din capitolul 8:4 şi 5. Dar de ce adresează Pavel aceste cuvinte unora care erau deja creştini? Lasă el oare să se înţeleagă că unii din ei ar putea să se piardă, până la urmă? Nu, dar apostolul adesea include în scrisorile sale cuvinte de atenţionare şi de avertizare, menite să-i facă pe cititori să se cerceteze pe ei înşişi - asta pornind de la convingerea că în fiecare adunare s-ar putea să existe unii care nu s-au născut niciodată cu adevărat din nou.

Restul versetului descrie trăsăturile care îi caracterizează pe credincioşii autentici. Prin puterea care le-o dă Duhul Sfânt, ei dau la moarte faptele trupului. Ei se bucură de viaţă veşnică, în momentul de faţă, urmând să intre în deplinătatea acelei vieţi când vor pleca de pe acest pământ.

Un alt mod de a-i descrie pe credincioşi este de a spune că ei sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu. Pavel nu se referă aici la cazuri spectaculoase de călăuzire în viaţa unor creştini eminenţi. Mai degrabă, el se referă la o stare de fapt ce-i caracterizează pe toţi fiii adevăraţi ai lui Dumnezeu - adică faptul că sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu. Nu se pune problema gradului în care s-au predat Duhului Sfânt, ci relaţiei care are loc în momentul convertirii.

Calitatea de fiu presupune primirea în sânul familiei lui Dumnezeu, împreună cu toate privilegiile şi responsabilităţile ce decurg din această primire, conform nivelului de fii adulţi. Un credincios convertit de curând nu trebuie să aştepte o anumită perioadă de timp până când va beneficia de zestrea sa spirituală, ci are acces la aceasta din clipa în care a fost mântuit. Această zestre spirituală li se aplică tuturor credincioşilor, de ambele sexe şi de toate vârstele.

Cei care trăiesc sub lege sunt ca nişte copii minori, cărora li se spune ce să facă, asemenea slugilor, şi care trăiesc cu teama de a fi pedepsiţi. Dar când se naşte cineva din nou, de la bun început s-a născut liber de orice servitute. El nu este introdus în familia lui Dumnezeu ca sclav, ci primeşte duhul înfierii, adică este plasat în familia lui Dumnezeu cu statutul de fiu matur. În virtutea unui adevărat instinct spiritual, el îşi ridică privirea spre Dumnezeu, spunându-I „Ava, Tată." Ava este un termen aramaic, care s-a modificat în cursul traducerii. Este formula intimă de adresare a copilului către tatăl său, similară corespondentului modern de „tăticule". Deşi poate avem reţineri când suntem îndemnaţi să ne adresăm lui Dumnezeu cu cuvinte atât de intime, nu greşim cu nimic, dacă le folosim, deoarece El este infinit de intim şi de apropiat faţă de noi.

Sintagma Duhul înfierii (aici sensul alternativ al termenului „Duh" nu este duhul uman, ci o atitudine opusă robiei) ar putea fi o referire la Duhul Sfânt în ipostaza Celui care îl conştientizează pe credincios de demnitatea extraordinară de care se bucură, ca fiu. Sau ar putea constitui realizarea sau atitudinea de adopţiune, în contrast cu duhul robiei.

Înfierea apare în trei ipostaze diferite în cartea Romani. Aici se referă la conştiinţa calităţii de fiu, pe care Duhul Sfânt o produce în viaţa credinciosului. La Romani 8:23 înfierea priveşte în viitor spre acea clipă când trupul credinciosului va fi răscumpărat sau glorificat. La Romani 9:4 înfierea priveşte în urmă la data când Dumnezeu l-a desemnat pe Israel să-I fie fiu (Exod 4:22).

La Galateni 4:5 şi Efeseni 1:5, termenul are sensul de „plasare în calitatea de fiu" - adică actul de plasament al tuturor credincioşilor în poziţia de fii adulţi şi maturi, împreună cu toate privilegiile şi responsabilităţile ce le incumbă calitatea de fiu. Fiecare credincios este un copil al lui Dumnezeu, care se naşte într-o familie al cărei Tată este Dumnezeu. Dar fiecare credincios mai este şi fiu - adică beneficiază de un raport special, ce incumbă privilegiile unuia care a ajuns la maturitatea deplină de bărbat.

În Noul Testament înfierea (sau adopţiunea) nu are niciodată sensul contemporan de plasare a unui copil în familia altui cuplu decât al părinţilor săi biologici.

Credinciosul nou-născut posedă instinctul de fiu al lui Dumnezeu. Duhul Sfânt îi spune că este fiul lui Dumnezeu. Duhul însuţi depune mărturie împreună cu duhul credinciosului că acesta este membru al familiei lui Dumnezeu. În principal Duhul Sfânt realizează acest lucru prin Cuvântul lui Dumnezeu. Pe măsură ce creştinul citeşte Biblia, Duhul îi confirmă adevărul că, întrucât şi-a pus încrederea în Mântuitorul, el este acum un copil al lui Dumnezeu.

Calitatea de membru în familia lui Dumnezeu îi conferă unui credincios privilegii nebănuit de mari. Toţi copiii lui Dumnezeu sunt moştenitori ai lui Dumnezeu. Desigur, un moştenitor va moşteni, în final, averea tatălui său. Exact acesta este sensul avut în vedere aici. Tot ce are Tatăl este şi al nostru. Noi nu am intrat încă în stăpânirea întregii moşteniri şi nu ne bucurăm încă deplin de ea, dar nimic nu ne va despărţi de această moştenire în viitor. Şi suntem co-moştenitori cu Cristos. Când va reveni EL să-Şi ia sceptrul guvernării universale, noi vom împărţi împreună cu El titlul de proprietate la toată bogăţia Tatălui.

Când Pavel adaugă cuvintele: dacă vom şi suferi împreună cu El, pentru ca să fim şi glorificaţi împreună, el nu face din suferinţa de erou o condiţie a mântuirii, după cum nu descrie un grup intim de credincioşi de elită, care au fost biruitori, ieşind învingători din mari suferinţe. Mai degrabă, el îi vede pe toţi credincioşii suferind alături de Cristos şi fiind cu toţii glorificaţi împreună cu Cristos. Prepoziţia dacă de aici are sensul lui „întrucât". Desigur, unii credincioşi suferă mai mult decât alţii, pentru cauza lui Cristos, ceea ce le va aduce un grad sporit de răsplată şi glorie. Dar toţi cei care Îl recunosc pe Isus ca Domn şi Mântuitor sunt văzuţi aici ca fiind confruntaţi cu ostilitatea lumii, împreună cu toată ruşinea şi ocara de care vor avea parte datorită faptului că sunt credincioşi.

Cea mai mare ruşine pe care am putea-o îndura pentru Cristos aici pe pământ se va dovedi un fleac, când El ne va scoate în faţă şi ne va recunoaşte în faţa oştirilor cerului. Chiar durerile incredibil de mari prin care au trecut martirii vor părea înţepături de ac, când Mântuitorul le va aşeza pe frunte cununa vieţii.

În alte epistole ale sale Pavel numeşte suferinţele noastre actuale drept întristări de o clipă, descriind însă slava de care vom avea parte ca fiind o entitate veşnică şi nespus de mare (2Corinteni 4:17). Ori de câte ori descrie el slava viitoare, cuvintele par să se încovoaie, sub povara încărcăturii lor semantice (în ebraică termenul pentru glorie derivă din sintagma a fi greu. De aici, rezultă că cititorii evrei ar fi considerat acesta un joc de cuvinte, chiar dacă acesta nu reiese atât de bine în greacă). Dacă am putea aprecia la justa ei valoare slava de care vom avea parte, atunci am privi suferinţele vremelnice de care avem acum parte, în drum spre acea slavă viitoare, ca pe un fleac!

Aici, recurgând la o îndrăzneaţă figură de stil, Pavel personifică întreaga creaţiune ca aşteptând cu îmfrigurare vremea când noi vom fi descoperiţi în faţa unei lumi înmărmurite ca fiii lui Dumnezeu. Asta se va întâmpla atunci când Domnul Isus va reveni pentru a domni iar noi vom domni împreună cu El.

Noi deja suntem fiii lui Dumnezeu, dar lumea nici nu ne recunoaşte, nici nu ne apreciază ca atare. Şi totuşi, lumea aşteaptă o zi mai bună. Dar acea zi nu poate veni înainte ca Regele să revină, pentru a domni împreună cu toţi sfinţii Lui. „Întreaga creaţie aşteaptă în vârful picioarelor, să vadă priveliştea minunată a fiilor lui Dumnezeu, luându-şi în primire moştenirea" (IBP).

Când Adam a păcătuit, fărădelegea lui nu a afectat doar omenirea, ci şi întreaga creaţie, atât cea însufleţită, cât şi cea neînsufleţită. Pământul este blestemat. Multe animale sălbatice mor de moarte cumplită. Maladiile afectează păsările şi animalele, precum şi peştii şi şerpii. Rezultatele păcatului omului s-au repercutat ca nişte unde de şoc la toate nivelele creaţiei.

Astfel, explică Pavel, creaţia a fost supusă zădărniciei, frustrării şi dezordinii, nu prin propria sa opţiune, ci prin decretul lui Dumnezeu, datorită neascultării primei căpetenii federale a omului.

Cuvintele în nădejde ce apar la sfârşitul versetului 20 ar putea fi puse în legătură cu următorul verset: „În nădejdea că însăşi creaţia va fi eliberată" (NASB).

Creaţia priveşte în urmă, la condiţiile existente în Grădina Eden. Apoi trece în revistă dezastrul provocat de pătrunderea păcatului în lume. Din totdeauna a existat nădejdea revenirii la acea stare idilică, în care creaţia însăşi va fi izbăvită de robia stricăciunii, pentru a se bucura de libertatea acelei ere de aur, când noi, copiii lui Dumnezeu, vom fi descoperiţi în slavă.

Trăim într-o lume plină de suferinţe, de suspine şi de lacrimi. Întreaga creaţie geme şi suferă dureri asemănătoare durerilor facerii. Natura cântă în acorduri minore. Pământul este devastat de cataclisme. Moartea şi-a pus amprenta peste orice fiinţă.

Nici credincioşii nu sunt scutiţi de toate acestea. Deşi ei au roadele dintâi ale Duhului, care le garantează că în cele din urmă vor fi izbăviţi, totuşi şi ei suspină după ziua aceea de glorie. Duhul Sfânt însuşi este arvuna sau roadele dintâi. După cum primul mănunchi de spice mănoase constituie o făgăduinţă că va urma întreaga recoltă, tot aşa şi Duhul Sfânt este făgăduinţa sau garanţia faptului că vom avea parte de toată moştenirea.

Concret, El este chezăşia adopţiunii ce va veni, a răscumpărării trupului (Efeseni 1:4). Într-o privinţă, noi am fost deja adoptaţi (înfiaţi), ceea ce înseamnă că am fost plasaţi în familia lui Dumnezeu, ca fii ai Săi. Dar într-un sens mai deplin, adopţiunea noastră va fi desăvârşită atunci când vom primi trupurile noastre slăvite - ceea ce se numeşte în Scriptură răscumpărarea trupului nostru. Duhul şi sufletul nostru au fost răscumpărate deja, iar trupurile noastre vor fi răscumpărate cu ocazia Răpirii (1Tesaloniceni 4:13-18).

Noi am fost salvaţi în această atitudine de nădejde. Noi nu am primit toate beneficiile mântuirii noastre, în clipa în care am fost convertiţi. De la început am privit cu bucurie spre clipa în care vom primi izbăvirea totală şi definitivă de păcat, suferinţă, boli şi moarte. Dacă am fi primit deja aceste binecuvântări, n-am mai nădăjdui că vom primi aceste lucruri. Căci nădejdea se referă neapărat la un lucru pe care-l vom primi în viitor.

După cum noi suntem susţinuţi de această slăvită nădejde, tot aşa şi Duhul ne susţine în slăbiciunile noastre. Adesea suntem perplecşi în rugăciunile noastre, căci nu ştim cum să ne rugăm. Ne rugăm egoist, îngust şi în necunoştinţă de cauză. Dar din nou Duhul vine şi ne ajută în slăbiciunile noastre, mijlocind pentru noi cu suspine care nu-şi găsesc exprimarea. În versetul acesta Duhul este Cel care suspină, nu noi, deşi şi noi suspinăm.

Există aici o taină. Noi scrutăm zarea, încercând să vedem nevăzutul, domeniul spiritual în care o mare Persoană şi forţe mari sunt angajate în acţiuni efectuate în folosul nostru. Şi deşi nu putem înţelege, avem parte de o mângâiere şi încurajare nesfârşite ştiind că un suspin poate constitui uneori cea mai spirituală rugăciune.

Dacă Dumnezeu cercetează inimile oamenilor, El poate să şi interpreteze mintea Duhului, cu toate că acea minte îşi găseşte expresia doar în suspine. Important este faptul că rugăciunile Duhului Sfânt în contul nostru sunt făcute întotdeauna după voia lui Dumnezeu. Şi fiindcă ele sunt întotdeauna după voia lui Dumnezeu, ele sunt întotdeauna spre binele nostru. Asta e în măsură să explice o mulţime de lucruri, aşa cum vom vedea în următoarele versete.

Dumnezeu lucrează în aşa fel încât toate lucrurile să fie spre binele celor care îl iubesc, care sunt chemaţi după planul Său. Nu întotdeauna lucrurile par să fie aşa! Uneori, când suferim tragedii, dezamăgiri, frustrări, când inima ne este sfâşiată de durere, poate datorită pierderii unei fiinţe dragi, ne întrebăm: „Ce bine o mai putea ieşi şi din asta?" Dar versetul următor ne oferă răspunsul: tot ce îngăduie Dumnezeu să vină în viaţa noastră are menirea să ne facă să se asemănăm chipului Fiului Său. Când vedem acest lucru, rugăciunile noastre nu se mai termină cu semnul întrebării. Viaţa noastră nu este controlată de forţe impersonale, cum ar fi întâmplarea, norocul sau soarta, ci de Persoana Minunată a Domnului nostru, care „este prea plin de iubire pentru a putea fi vreodată nedrept cu noi, şi prea înţelept pentru a putea greşi vreodată."

În continuare, Pavel urmăreşte maiestuosul şi extraordinar de cuprinzătorul program divin, menit să aducă mulţi fii la slavă.

Mai întâi de toate, Dumnezeu ne-a ştiut dinainte încă din trecutul etern. Nu a fost vorba doar de o cunoaştere intelectuală, căci în ce priveşte cunoaşterea de ordin general, Dumnezeu i-a cunoscut pe toţi cei ce s-au născut sau se vor naşte vreodată. Dar cunoştinţa Sa prealabilă i-a îmbrăţişat pe toţi cei pe care El i-a rânduit dinainte sau i-a predestinat să se conformeze... chipului Fiului Său. Prin urmare, a fost vorba de o cunoaştere însoţită de un scop, a cărui împlinire nu poate fi împiedicată nicidecum. Nu e de ajuns să spunem că Dumnezeu i-a cunoscut dinainte pe cei despre care El Şi-a dat seama că într-o zi se vor pocăi şi vor crede. Mai degrabă, faptul că El i-a cunoscut dinainte a constituit garanţia că ei se vor pocăi în cele din urmă şi vor crede!

Faptul că păcătoşii care nu-L cunosc pe Dumnezeu pot fi transformaţi într-o zi în chipul lui Cristos, printr-un miracol al harului, este unul dintre cele mai uluitoare adevăruri ale revelaţiei divine. Desigur, ideea care se desprinde de aici nu este aceea că vom avea vreodată atributele Dumnezeirii, nici că vom poseda cândva trăsăturile fizionomice ale lui Cristos, ci faptul că vom fi ca El din punct de vedere moral, absolut total eliberaţi de păcat şi vom avea trupuri proslăvite ca al Lui.

În ziua aceea de slavă El va fi întâiul născut între mai mulţi fraţi. Întâi născut din versetul acesta se referă la locul întâi în rang sau onoare. El nu va fi doar Unul dintre mai mulţi egali, ci Cel care ocupă locul suprem de onoare între fraţii şi surorile Lui.

Toţi cei care au fost predestinaţi în eternitate sunt chemaţi şi în timp. Asta înseamnă că fiecare din ei, nu numai că va auzi evanghelia, ci va şi răspunde la chemarea ei. Prin urmare, este o chemare efectivă. Toţi sunt chemaţi; asta e chemarea generală (şi totuşi valabilă) a lui Dumnezeu. Dar numai puţin răspund la această chemare. Asta este chemarea efectivă (producătoare de convertire) a lui Dumnezeu.

Toţi cei care răspund la chemare sunt şi îndreptăţiţi şi glorificaţi. În fapt, încă nu suntem glorificaţi, dar este un fapt atât de cert încât Dumnezeu poate descrie această acţiune la timpul trecut. Noi suntem atât de siguri de starea noastră glorificată ca şi când am fi şi primit-o deja!

Este unul dintre cele mai puternice pasaje din Noul Testament privitoare la siguranţa credinciosului. Pentru fiecare milion de oameni care sunt cunoscuţi dinainte şi sunt predestinaţi de Dumnezeu, fiecare din acei un milion vor fi chemaţi, justificaţi şi glorificaţi. Nici unul nu va lipsi! (Comparaţi termenul „toţi" din Ioan 6:37.)

Când luăm în considerare aceste verigi indestructibile din lanţul de aur al răscumpărării, concluzia care se desprinde este inevitabilă: Dacă Dumnezeu este pentru noi, în sensul că ne-a marcat pentru El însuşi, atunci nimeni nu poate reuşi în vreun demers întreprins împotriva noastră (acesta a fost versetul călăuzitor al vieţii lui Ioan Calvin). Dacă Cel Atotputernic lucrează spre binele nostru, nici o altă putere, care

este în mod necesar mai mică decât a Lui, nu poate învinge programul Său.

Cel care nu Şi-a cruţat nici propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toţi. Ce minunate cuvinte! Nu trebuie să lăsăm ca aceste cuvinte, doar pentru faptul că ne sunt atât de binecunoscute, să-şi piardă din splendoarea sau forţa de a ne inspira la închinăciune. Când o lume pierdută a avut nevoie să fie mântuită de un înlocuitor rară păcat, marele Dumnezeu al universului nu Şi-a precupeţit tot ce avea mai de preţ, însăşi Comoara inimii Sale, ci L-a dat să moară o moarte ruşinoasă şi să sufere pentru noi.

Logica ce se desprinde de aici este imbatabilă. Dacă Dumnezeu deja ne-a dat darul Său suprem, mai poate exista oare vreun alt dar, mai mic, pe care El să nu ni-l dea? Dacă El deja a plătit preţul cel mai mare, va ezita El oare să plătească un preţ mai mic? Dacă a mers El până acolo pentru a ne asigura mântuirea, oare ne va abandona El vreodată? Oare cum nu ne va da El de asemenea, fără plată, toate lucrurile?

„Limbajul necredinţei," scrie Mackintosh, se rezumă în cuvintele „Cum ne va?", pe când limbajul credinţei afirmă: „Cum nu ne va..."

Ne aflăm încă în atmosfera de tribunal, dar a intervenit o schimbare remarcabilă. Pe când păcătosul îndreptăţit stă înaintea instanţei, tuturor pârâşilor li se lansează apelul să se prezinte. Numai că nu apare nici unul! Cum se face asta? Dacă Dumnezeu i-a îndreptăţit deja pe aleşii Săi, cine mai poate aduce vreo acuzare?

Argumentarea din versetul 33 şi din 34 va deveni mult mai clară, dacă vom adăuga cuvintele: „Nimeni, întrucât...", înaintea fiecărui răspuns dat. În acest caz, versetul ar suna astfel: Nimeni, întrucât Cristos deja a murit pentru acuzat, a fost înviat din morţi şi se află în prezent la dreapta lui Dumnezeu, mijlocind pentru el.

Dacă Domnul Isus, căruia I s-a încredinţat toată judecata, nu pronunţă nici o sentinţă pentru acuzat, ci, mai degrabă, se roagă pentru el, atunci nu mai există nici o persoană care ar mai putea avea vreun motiv valabil de a-l condamna.

Acum credinţa aruncă ultima provocare majoră: mai există cineva care poate să-i smulgă pe cei îndreptăţiţi din dragostea lui Cristos? După care se cercetează toate împrejurările nefavorabile posibile care au reuşit să producă efectul de separare în alte domenii ale vieţii umane. Dar nu s-a găsit nici una care să-l poată despărţi pe credincios de dragostea lui Cristos. Nici chinurile tribulaţiei, nici suferinţele, nici monstrul întristării, nici durerile extreme ale minţii sau trupului, nici brutalitatea prigoanelor, nici producerea unor suferinţe sau chiar a morţii asupra celor care au curajul să se deosebească de restul lumii. Nici chiar spectrul foametei - până la transformarea fiinţei umane în piele şi oase. Nici goliciunea, cu tot ce poate să însemne ea, pe planul privaţiunilor, expunerii la elemente şi lipsa de apărare. Nici chiar primejdiile - ameninţarea unor pericole iminente şi groaznice. Nici sabia - rece, necruţătoare şi aducătoare de moarte.

Dacă vreunul din aceste lucruri l-ar putea despărţi pe credincios de dragostea lui Cristos, atunci despărţirea aceasta fatală ar fi avut loc cu mult timp în urmă, întrucât carierea unui creştin este o moarte vie. Asta a vrut să spună psalmistul când a afirmat că, din pricina identificării noastre cu Domnul, noi suntem omorâţi toată ziua şi suntem ca oile, ce sunt condamnate la măcel (Psalmul 44:22).

În loc să ne despartă de dragostea lui Cristos, lucrurile acestea nu fac altceva decât să ne apropie şi mai mult de El. Noi nu suntem doar biruitori, ci mai mult decât biruitori (o redare foarte literală ar fi: „noi supra-cucerim" - hupernikomen). Nu numai că suntem triumfători asupra acestor forţe formidabile, ci făcând acest lucru, aducem slavă lui Dumnezeu, binecuvântare altora şi ne facem nouă înşine bine. Facem sclavi din duşmani şi cărări din obstacolele ce ne sunt puse în cale.

Dar nici unul din aceste lucruri nu se realizează prin tăria noastră, ci numai prin Cel ce ne-a iubit. Numai puterea lui Cristos poate face ca amărăciunea să dea rod dulce, slăbiciunea să facă loc tăriei, tragedia să fie înlocuită cu triumful iar durerea inimii să fie preschimbată în binecuvântare.

Apostolul nu şi-a încheiat căutarea. El cutreieră universul în căutarea vreunui lucru care ar putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, după care infirmă, una câte una, orice posibilitate ca acest lucru să se poată vreodată întâmpla:

moartea cu toate grozăviile ei;

viaţa cu toate ademenirile ei;

nici îngerii, nici principalităţile, cu toată puterea şi cunoştinţele lor supranaturale;

puterile, fie tirani pământeşti, fie adversari angelici;

lucrurile actuale, care ne asaltează atât de des;

lucrurile viitoare, care trezesc gânduri rău prevestitoare;

nici înălţimea, nici adâncimea, acele lucruri care fac parte din tărâmul dimensiunii sau al spaţiului, inclusiv forţele oculte (cuvintele acestea se foloseau, de pildă, în astrologie).

Apoi, pentru a se asigura că nu a lăsat afară vreun lucru, Pavel adaugă: nici orice alt lucru creat.

Rezultatul cercetării întreprinse de Pavel este că nu a găsit nimic care să ne poată despărţi de dragostea lui Dumnezeu care este în Cristos Isus Domnul nostru. Ne e de mirare că aceste cuvinte de triumf au constituit cântarea celor care au murit moarte de martir şi rapsodia celor care au trăit vieţi de martir!

Insistând că mântuirea este şi pentru Neamuri, şi pentru iudei, Pavel a dat impresia că ar fi fost, din punctul de vedere al Israelului, un trădător şi un renegat. Aşa se explică ardoarea cu care susţine el aici devotamentul său profund faţă de poporul evreu, prin jurământul la care recurge. El rosteşte adevărul. El nu minte. Cugetul său, aflat în părtăşie cu Duhul Sfânt, atestă adevărul spuselor sale.

Când se gândeşte el, mai întâi, la glorioasa chemare a Israelului, şi nu la respingerea sa de către Dumnezeu, pentru faptul că L-a respins pe Mesia, inima lui este plină de mare întristare şi mâhnire necontenită.

Ba chiar ar putea merge până acolo încât să dorească să fie el însuşi declarat anatema, adică să fie despărţit de Cristos, dacă ar putea, cumva, prin pierderea propriei sale mântuiri, să înlesnească mântuirea fraţilor săi evrei. În această puternică declaraţie de abnegaţie şi renunţare de sine, ne dăm seama că avem de a face cu cea mai înaltă formă de iubire umană - care îl determină pe cineva să-şi dea viaţa pentru prietenii săi (Ioan 15:13). Şi percepem extraordinara povară pe care o resimte un evreu convertit pentru convertirea concetăţenilor săi. Asta ne aminteşte de rugăciunea lui Moise pentru poporul său: „Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci, şterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o!" (Exod 32:32).

Şi astfel, plângând pentru concetăţenii săi, Pavel trece în revistă extraordinarele privilegii de care au parte ei. În primul rând, sunt israeliţi, membri ai străvechiului popor ales al lui Dumnezeu.

Dumnezeu a înfiat acel popor să-I fie fiul Său (Exod 4:22) şi Şi-a izbăvit poporul din Egipt (Osea 11:1). El a fost pentru Israel un Tată (Deuteronom 14:1) iar Efraim a fost întâiul Său născut (Ieremia 31:9). (Efraim este, în acest context, un nume alternativ al poporului Israel.)

Şechina sau norul de slavă a simbolizat prezenţa lui Dumnezeu în mijlocul israeliţilor, călăuzindu-i şi ocrotindu-i.

Apoi Dumnezeu a încheiat legăminte cu Israel, nu cu Neamurile. Astfel, cu Israel a încheiat El Legământul Palestinian, prin care li s-a promis israeliţilor teritoriul ce se întinde de la Râul Egiptului până la Eufrat (Geneza 15:18). De asemenea, cu Israel va ratifica El, încă în viitor, Noul Legământ, făgăduind „perpetuitate, convertirea lor viitoare şi binecuvântarea peste un Israel pocăit (Ieremia 31:31-40)

Lui Israel i s-a dat legea. Israeliţii au fost singurii receptori ai legii. Ritualurile încărcate de semnificaţie şi slujba dumnezeiască legată de cortul din pustiu şi de templu au fost date Israelului, precum şi preoţia. Pe lângă legămintele menţionate mai sus, Dumnezeu a făcut făgăduinţe nenumărate Israelului, că-l va ocroti, că-i va dărui pace şi prosperitate.

Poporul evreu are toate motivele să pretindă că lui îi aparţin patriarhii din vechime: Avraam, Isaac şi Iacov, precum şi cei doisprezece fii ai lui Iacov - care sunt strămoşii neamului evreu. În plus, ei au avut parte de cel mai mare privilegiu dintre toate câte au existat vreodată: din punctul de vedere al descendenţei sale omeneşti, Mesia a fost un israelit, cu toate că El mai este şi Suveranul universului, Dumnezeu în veci binecuvântat. Aici avem o declaraţie pozitivă a Dumnezeirii şi umanităţii Mântuitorului (Unele traduceri ale Bibliei diminuează forţa acestui verset. De pildă, versiunea RSV sună astfel: „...şi rasa lor, după trup, este Cristosul. Dumnezeu care este peste toţi să fie binecuvântat în veci. Amin."

Pe plan gramatical, textul din greacă nu exclude varianta adoptată de traducerea Revised Standard Version, dar principiul discernământului spiritual reclamă compararea unor Scripturi cu alte Scripturi. Or, când se procedează astfel, se vede că e de preferat modul în care au redat traducerile KJV şi NKJV acest text, precum şi alte traduceri conservatoare.)

Apostolul se confruntă acum cu o problemă teologică de mare profunzime. Dacă Dumnezeu le-a făcut israeliţilor, poporul Său ales pe acest pământ, aceste făgăduinţe, cum putem reconcilia această stare de fapt cu actuala lepădare a Israelului, în folosul Neamurilor, care au fost aşezate în locul lor, la o poziţie de binecuvântare? Pavel insistă că nu este vorba aici de nici o călcare a făgăduinţei din partea lui Dumnezeu, arătând în continuare că Dumnezeu a avut din todeauna un proces de alegere suverană, bazat pe făgăduinţă, şi nu pe descendenţa dintr-o anumită spiţă. Doar pentru că cineva s-a născut în sânul poporului Israel asta nu înseamnă că este, în mod automat, un moştenitor al făgăduinţelor. În sânul poporului Israel Dumnezeu are o rămăşiţă de credincioşi adevăraţi.

Nu toţi descendenţii lui Avraam sunt consideraţi copiii Lui. De pildă, Ismael a fost sământa lui Avraam. Dar firul promisiunii divine a trecut prin Isaac, nu prin Ismael. Promisiunea a fost: „în Isaac va fi chemată sământa ta" (Geneza 21:12), După cum am arătat la comentariile de la Romani 4:12, Domnul Isus a făcut şi El această interesantă distincţie, când a stat de vorbă cu iudeii necredincioşi la Ioan 8:33-39. Aceştia I-au spus Domnului: „Noi suntem descendenţii lui Avraam..." (versetul 33). Isus a recunoscut acest adevăr, spunând: „Ştiu că sunteţi descendenţii lui Avraam" (versetul 37). Dar când au spus ei: „Avraam este tatăl nostru", Domnul a răspuns: „Dacă aţi fi copiii lui Avraam, aţi face faptele lui Avraam" (versetul 39). Cu alte cuvinte, ei descindeau din Avraam, dar nu aveau credinţa lui Avraam şi, prin urmare, nu erau copiii lui spirituali.

Nu descendenţa fizică este aceea care contează. Adevăratul Israel e alcătuit din acei iudei care au fost selectaţi de Dumnezeu şi cărora El le-a făcut promisiunea concretă, desemnându-i să fie copiii Lui. Vedem acest principiu al alegerii suverane în cazul lui Isaac şi al lui Iacov,

Dumnezeu i s-a arătat lui Avraam, făgăduindu-i că Se va întoarce la timpul rânduit şi că Sara va avea un fiu. Desigur, fiul acela a fost Isaac, care a fost cu adevărat un copil al făgăduinţei şi un copil rezultat dintr-o naştere supranaturală,

Un alt exemplu de alegere suverană îl găsim în cazul lui Iacov, ai cărui părinţi au fost, desigur, Isaac şi Rebeca. Dar Rebeca a purtat în pântece doi prunci, nu doar unu!

S-a rostit o hotărâre divină, încă înainte de a se naşte aceşti copii. Or, hotărârea respectivă nu putea să aibă nimic de a face cu meritele vreunuia dintre cei doi copii, ci depindea întru totul de alegerea lui Dumnezeu, bazată pe voia Sa, şi nu pe caracterul sau realizările vreunuia dintre cei doi prunci. Planul (scopul) lui Dumnezeu, potrivit alegerii înseamnă hotărârea Lui de a împărţi harurile Sale în funcţie de voia Sa divină şi după bunul Său plac.

Apropo, versetul acesta infirmă ideea potrivit căreia faptul că Dumnezeu l-a ales pe Iacov s-a bazat pe cunoaşterea Sa dinainte a faptelor pe care avea să le săvârşească Iacov. Se afirmă răspicat că alegerea nu s-a făcut pe baza faptelor!

Dumnezeu a hotărât ca cel mai în vârstă să slujească celui mai tânăr. Esau urma să ocupe o poziţie subordonată lui Iacov. Iar acesta din urmă a fost ales să aibă parte de slavă şi privilegii pământeşti. În mod normal, s-ar fi cuvenit ca lui Esau, întâiul născut dintre cei doi fraţi gemeni, să-i revină onorurile şi privilegiile ce însoţesc această poziţie. Dar procesul selecţiei lui Dumnezeu l-a ignorat pe el, oprindu-se asupra lui Iacov.

Pentru a sublinia şi mai mult ideea suveranităţii lui Dumnezeu în procesul selecţiei, Pavel citează textul de la Maleahi 1:2,3:

„Pe Iacov l-am iubit, dar pe Esau l-am urât"

Aici Dumnezeu Se referă la două naţiuni, Israel şi Edom, reprezentate de cele două căpetenii: Iacov şi Esau. Dumnezeu a desemnat Israelul să fie naţiunea căreia i-a promis El pe Mesia şi împărăţia mesianică. În schimb, lui Edom nu i se face nici o promisiune de acest fel. Mai degrabă, munţii şi zestrea lui au fost pustiite, fiind destinate şacalilor pustiului (Maleahi 1:3; vezi şi Ieremia 49:17,18;Ezechel 35:7-9).

Deşi este adevărat că citatul din Maleahi 1:2,3 descrie modul în care tratează Dumnezeu naţiunile, mai degrabă decât persoanele individuale, el este citat în sprijinul afirmaţiei că Dumnezeu, în suveranitatea Lui, are dreptul de a alege şi persoane individuale.

Cuvintele Pe Iacov l-am iubit, dar pe Esau l-am urât trebuie înţelese în lumina decretului suveran rostit de Dumnezeu: Cel mai vârstnic îl va sluji pe cel mai tânăr. Preferinţa pentru Iacov este interpretată ca un act de iubire, în timp ce trecerea peste Esau este văzută ca ură, prin comparaţie, şi nu că Dumnezeu l-ar fi urât pe Esau cu animozitate, cu spirit de răzbunare. Pur şi simplu El l-a iubit pe Esau mai puţin decât pe Iacov, cum reiese din faptul că, în suveranitatea Sa, l-a ales pe Iacov.

Textul acesta se referă la binecuvântări pământeşti, nu la viaţa veşnică. Ura lui Dumnezeu faţă de Esau nu înseamnă că persoane individuale din rândul poporului edomit nu ar putea fi mântuite, după cum dragostea Sa pentru Israel nu exclude necesitatea ca iudeii să trebuiască să fie mântuiţi în mod individual. (A se observa şi faptul că Esau a primit totuşi unele binecuvântări pământeşti, după cum mărturiseşte el însuşi la Geneneza 33:9.)

Apostolul a avut dreptate când a anticipat că învăţătura lui asupra alegerii suverane a lui Dumnezeu va stârni tot felul de obiecţii. Oamenii continuă să-L acuze pe Dumnezeu şi azi că ar fi nedrept, afirmând că, din moment ce îi alege pe unii, neapărat pe ceilalţi îi condamnă. Ei susţin că dacă Dumnezeu a prestabilit toate lucrurile, atunci nimeni nu mai poate face nimic - ceea ce ar însemna că Dumnezeu este nedrept când îi condamnă totuşi pe oameni.

Pavel neagă răspicat orice posibilitate ca Dumnezeu să fie nedrept. Dar în loc să dilueze conceptul suveranităţii lui Dumnezeu, pentru a-l face mai acceptabil pentru aceşti contestatari, apostolul îl enunţă cu şi mai mare vigoare, fără nici un fel de scuză.

Mai întâi, el citează cuvântul adresat de Dumnezeu lui Moise: „Mă voi îndura de cine (îmi va plăcea) să mă îndur şi voi avea compasiune pentru cine (îmi va plăcea) să am compasiune" (vezi Exod 33:19). Cine ar putea cuteza să afirme că Cel Preaînalt, Domnul cerului şi al pământului, nu are dreptul să-Şi arată îndurarea şi compasiunea?

Toţi oamenii sunt condamnaţi de propriul lor păcat şi de necredinţa lor. Dacă ar fi lăsaţi de capul lor, ar pieri cu toţii. Pe lângă faptul că face o invitaţie sinceră tuturor oamenilor, Dumnezeu îi alege pe unii din aceşti oameni condamnaţi să fie obiectele harului Său special. Dar asta nu înseamnă că El i-a ales în mod arbitrar pe ceilalţi să fie condamnaţi, căci ei sunt deja condamnaţi, prin faptul că au păcătuit toată viaţa şi au respins evanghelia. Cei care sunt aleşi pot să-I mulţumească lui Dumnezeu pentru harul Lui. Cei care sunt pierduţi nu pot da vina pe nimeni, decât pe ei înşişi.

Prin urmare, concluzia este că destinul final al oamenilor sau al naţiunilor nu stă în tăria voinţei lor sau în intensitatea cu care îşi exercită această voinţă, ci în îndurarea lui Dumnezeu.

Când afirmă Pavel că nu depinde de cel ce vrea, asta nu înseamnă că voinţa cuiva nu ar juca un rol în mântuirea cuiva. Chemarea evangheliei se adresează cu precădere voinţei omului, aşa cum reiese din Apocalipsa 22:17: „Oricine vrea, să ia apa vieţii fără plată." Isus i-a demascat pe iudei, arătând că aceştia nu erau dispuşi să vină la El (Ioan 5:40). Când spune Pavel: nici de cine aleargă, nu neagă prin aceasta că trebuie să ne luptăm să intrăm pe poarte strâmtă (Luca 13:24). Dimpotrivă, se cere o anumită disponibilitate şi un grad de râvnă spirituală. Dar voinţa omului şi faptul că aleargă nu sunt factorii determinanţi. Ceea ce rămâne este faptul că mântuirea este de la Domnul, după cum se exprimă şi Morgan:

Nici o disponibilitate din partea noastră, nici o alergare nu ne poate procura mântuirea de care avem trebuinţă, după cum nu ne poate învrednici să ne însuşim binecuvântările pe care ni le asigură ea... Lăsaţi de capul nostru, nu vom simţi niciodată trebuinţa de mântuire şi nu vom face nici un efort în direcţia dobândirii ei. Tot ce ţine de mântuirea omului începe cu Dumnezeu.

Suveranitatea lui Dumnezeu se vede nu numai în faptul că îşi arată îndurarea faţă de unii, ci şi din faptul că-i împietreşte pe alţii, în sprijinul acestui adevăr fiind citat cazul lui Faraon.

Nu se face nici o sugestie aici că monarhul egiptean ar fi fost sortit pieririi din pântecele mamei sale. Mai degrabă, iată ce s-a întâmplat în realitate: Când a ajuns la maturitate, el s-a dovedit a fi un om nespus de rău, de crud şi de încăpăţânat. În pofida unor avertismente cât se poate de solemne care i-au fost date, el a continuat să-şi împietrească inima. Dumnezeu ar fi putut să-l nimicească pe loc, dar n-a făcut-o, ci l-a ţinut în viaţă ca să-Şi etaleze prin El puterea Sa şi pentru ca prin faraon Numele lui Dumnezeu să poată fi cunoscut în toată lumea.

Faraon şi-a împietrit de nenumărate ori inima şi de fiecare dată când făcea aşa, Dumnezeu îi împietrea şi mai mult inima, ca o formă de judecată adusă peste el. Acelaşi soare topeşte, pe de o parte, sloiul de gheaţă, şi usucă solul, făcându-l tare ca piatra. Acelaşi soare albeşte pânza, dar bronzează pielea. Acelaşi Dumnezeu îşi arată îndurarea faţă de cei cu inima zdrobită, dar îi împietreşte pe cei nepocăiţi. Respingerea harului atrage după sine refuzarea harului.

Dumnezeu are dreptul de a-Şi arăta îndurarea faţă de oricine doreşte şi de a-l împietri pe oricine doreşte. Dar, întrucât este Dumnezeu, niciodată nu va acţiona cu nedreptate.

Modul apăsat în care subliniază Pavel dreptul lui Dumnezeu de a face tot ce vrea naşte obiecţia că, dacă aşa stau lucrurile, atunci nu ar mai trebui să bage de vină nimănui, întrucât nimeni nu a reuşit să se împotrivească voii Lui, Astfel, pentru contestatarul care formulează această obiecţie, omul nu ar fi decât un pion, pe tabla de şah. Nici un lucru pe care ar putea să-l facă sau să-l rostească el nu i-ar putea schimba cu nimic soarta.

Mai întâi, apostolul mustră obrăznicia oricărei creaturi care ar îndrăzni să-I bage de vină Creatorului. Omul, mărginit şi împovărat de păcat, ignoranţă şi slăbiciune, nu are nici o cădere să-I poată întoarce lui Dumnezeu vorba sau să pună la îndoială înţelepciunea sau justeţea căilor Sale!

Apoi Pavel recurge la ilustraţia cu olarul şi lutul, pentru a răzbuna suveranitatea lui Dumnezeu. Într-o zi, olarul intră în atelierul său şi zăreşte pe duşumea un morman de lut, fără nici o formă. El ia o mână din acest lut, o aşează pe roata sa şi plăsmuieşte un vas de toată frumuseţea. Are el dreptul de a proceda astfel?

Desigur, olarul este Dumnezeu iar lutul este omenirea păcătoasă şi pierdută. Dacă olarul ar lăsa-o de capul ei, ea s-ar duce toată în iad. Şi, procedând aşa, ar fi absolut drept şi echitabil. Dar Olarul, în suveranitatea Sa, alege o mână de păcătoşi, îi mântuieşte prin harul Său şi-i face să se conformeze chipului Fiului Său. Are El dreptul să procedeze astfel? Nu uitaţi că El nu-i condamnă pe toţi în mod arbitrar să meargă în iad, întrucât ei deja sunt condamnaţi de propria lor încăpăţânare şi necredinţă.

Dumnezeu are puterea şi autoritatea absolute să facă dintr-o parte a lutului un vas de cinste iar din altă parte a lutului un vas de necinste. În situaţia în care toţi sunt nevrednici, El îşi poate revărsa binecuvântările peste cine decide El, nerevărsându-le peste alţii peste care a decis să nu le reverse. „Acolo unde toţi sunt nevrednici," scrie Barnes, „lucrul suprem la care ne putem aştepta este ca El să nu-i trateze pe nici unii cu nedreptate."

Pavel îl prezintă pe Dumnezeu, Marele Olar, în poziţia în care ar fi confruntat cu un aparent conflict de interese. Pe de o parte, El doreşte să-Şi arate mânia şi să-Şi etaleze puterea, prin pedepsirea păcatului. Iar pe de altă parte, El doreşte să dea dovadă de răbdare faţă de vasele mâniei pregătite pentru nimicire. Este contrastul dintre asprimea dreaptă a lui Dumnezeu, în primul rând, şi îndelunga Sa răbdare în al doilea rând. Argumentul este următorul: „Dacă Dumnezeu ar fi justificat să-i pedepsească pe cei răi imediat, şi totuşi vedem că manifestă un grad foarte mare de răbdare faţă de ei, atunci cine mai poate să-L învinuiască de părtinire?"

Observaţi cu atenţie sintagma: vase ale mâniei pregătite pentru nimicire. Vasele mâniei sunt cei ale căror păcate îi supun mâniei lui Dumnezeu. Ei sunt pregătiţi pentru nimicire prin păcatul, neascultarea şi răzvrătirea lor, şi nu prin vreun decret arbitrar al lui Dumnezeu.

Cine poate ridica vreo obiecţie, dacă Dumnezeu vrea să-Şi arate bogăţiile slavei Sale faţă de nişte oameni faţă de care doreşte să-Şi arate îndurarea Sa - oameni pe care El i-a selectat mai dinainte pentru slava eternă?

În acest punct, comentariile lui C. R. Erdman se vor dovedi deosebit de utile:

Suveranitatea lui Dumnezeu nu este niciodată exercitată în direcţia condamnării oamenilor care trebuie să fie mântuiţi, ci mai degrabă a condus la mântuirea unor oameni care trebuiau să fie pierduţi.

Dumnezeu nu pregăteşte vase ale mâniei în vederea nimicirii, ci pregăteşte vase ale îndurării în vederea slavei.

Pavel identifică vasele îndurării, arătând că noi suntem aceste vase, creştinii pe care Dumnezeu i-a chemat din lumea evreilor şi din cea a Neamurilor. Prin asta se aşează temelia pentru ceea ce va urma: lepădarea tuturor şi păstrarea unei rămăşiţe din naţiunea Israel, şi chemarea Neamurilor să ocupe poziţia privilegiată pe care o avuseseră israeliţii.

Apostolul citează două versete din Osea, pentru a arăta că chemarea Neamurilor nu trebuie să-i surprindă pe iudei. Primul este din Osea 2:23: „îi voi numi «poporul Meu» pe cei ce nu erau poporul Meu şi «preaiubită» pe cea care nu era preaiubită." În contextul lor din cartea Osea, aceste cuvinte se referă la Israel, nu la Neamuri. Ele anticipează perioada când Israelul va fi restabilit, ca popor al lui Dumnezeu, preaiubit de El. Dar când sunt citate de Pavel ele se aplică la chemarea Neamurilor. Cu ce drept face Pavel o schimbare atât de radicală? Răspunsul îl constituie faptul că Duhul Sfânt, Care a inspirat, de la bun început, aceste cuvinte, are dreptul de a le reinterpreta sau reaplica ulterior.

Al doilea verset este din Osea 1:10: „Şi va fi aşa: în locul unde li s-a zis «Voi nu sunteţi poporul Meu,» acolo vor fi numiţi fii ai Dumnezeului Celui viu." Din nou în contextul iniţial al acestui verset din Vechiul Testament, el nu se referă la Neamuri, ci descrie restabilirea viitoare a Israelului şi redobândirea de către el a bunăvoinţei lui Dumnezeu. Dar Pavel îl aplică aici la recunoaşterea de către Dumnezeu a Neamurilor, ca fii ai Săi. Găsim aici o altă ilustrare a faptului că atunci când Duhul Sfânt citează versete din Vechiul Testament în Noul Testament, El le poate da o altă aplicaţie, de asemenea corectă, după cum găseşte El de cuviinţă.

Respingerea Israelului şi păstrarea unei rămăşiţe din el sunt dezbătute la capitolul 9:27-29. Isaia a prezis că doar o minoritate din copiii lui Israel vor fi mântuiţi, chiar dacă naţiunea propriu-zisă s-ar dezvolta foarte mult la număr (Isaia 10:22).

Când a spus Isaia: „Şi nimicirea aceasta, care a fost hotărâtă, Domnul, Dumnezeu oştirilor o va aduce la îndeplinire în toată ţara" (Isaia 10:23), el s-a referit la invadarea Palestinei de către forţele Babilonului, urmată de exilul Israelului. Lucrarea despre care este vorba aici este judecata adusă de Dumnezeu peste Israel. Citând aceste cuvinte, Pavel afirmă că ceea ce i s-a întâmplat Israelului în trecut ar putea să se întâmple din nou în vremea lui.

După cum a zis Isaia (într-o parte anterioară a profeţiei sale): Dacă nu... ar fi lăsat Domnul Oştirilor cerului câţiva supravieţuitori, Israelul ar fi fost şters pe de pe faţa pământului, ca Sodoma şi Gomora (Isaia 1:9).

Care este concluzia tuturor acestor lucruri, cu privire la epoca actuală a Bisericii? - întreabă Pavel.

Prima concluzie este că Neamurile, care, de obicei, nu căutau neprihănirea, ci răutatea, şi care, negreşit, nu au urmărit o neprihănire a lor proprie, au găsit neprihănirea prin credinţa în Domnul Isus Cristos. Nu toate Neamurile, desigur, ci numai acelea care au crezut în Cristos au fost îndreptăţite.

Motivul este clar: israeliţii au refuzat să creadă că îndreptăţirea se obţine prin credinţa în Cristos, ci au continuat să încerce să ajungă la neprihănirea proprie, prin propriile lor merite. Ei s-au poticnit de piatra de poticnire, adică de Cristos Isus Domnul.

Dar tocmai asta a prezis Domnul prin profetul Isaia că se va întâmpla. Venirea lui Mesia la Ierusalim avea să aibă un efect dublu. Pentru unii El avea să se dovedească o piatră de poticnire şi o Stâncă de cădere (Isaia 8:14). Iar alţii aveau să creadă în El, negăsind nici o pricină de ruşine, de cădere sau de dezamăgire (Isaia 28:18).

Învăţăturile lui Pavel au fost cât se poate de respingătoare pentru iudeii neconvertiţi. Ei l-au considerat un trădător şi un duşman al Israelului. Dar aici el îi asigură pe fraţii creştini cărora le-a adresat epistola de faţă că lucrul care va aduce cea mai mare desfătare inimii lui şi pentru care se roagă lui Dumnezeu cel mai fierbinte este ca Israelul să fie mântuit.

Departe de a-i condamna pe israeliţi pentru că ar fi fără Dumnezeu sau lipsiţi de religiozitate, apostolul depune mărturie că ei au o râvnă pentru Dumnezeu - fapt care reiese din minuţiozitatea cu care respectă ei ritualurile şi ceremoniile iudaismului şi din intoleranţa pe care o manifestă faţă de orice doctrină contrară. Dar râvna nu este de ajuns. Ea trebuie îmbinată cu adevărul, deoarece în caz contrar, ea poate face mai mult rău, decât bine.

Tocmai aici au greşit ei, necunoscând dreptatea lui Dumnezeu, necunoscând faptul că Dumnezeu le atribuie oamenilor dreptatea (neprihănirea) pe baza principiului credinţei, şi nu al faptelor. În schimb, ei au încercat să producă o neprihănire a lor proprie, prin păzirea legii. Ei au încercat să obţină bunăvoinţa lui Dumnezeu prin propriile lor eforturi, prin propriul lor caracter, prin propriile lor fapte bune şi au refuzat cu încăpăţânare să se supună planului lui Dumnezeu, prin care El îi socoteşte drepţi pe păcătoşii care cred în Fiul Său.

Dacă ar fi crezut în Cristos, ei ar fi văzut că El este sfârşitul legii pentru dreptate (neprihănire). Scopul legii este de a descoperi păcatul, de a mustra şi de a-i condamna pe călcătorii de lege. Legea nu poate să-i confere nimănui neprihănirea (dreptatea). Pedeapsa pentru călcarea legii este moartea. Prin moartea Sa, Cristos a plătit pedeapsa pentru legea pe care au călcat-o oamenii. Când un păcătos îl primeşte pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor al său, legea nu mai are nici un cuvânt de spus în privinţa lui. Prin moartea înlocuitorului său, păcătosul salvat a murit faţă de lege. El a terminat cu legea şi cu orice încercări de a mai dobândi neprihănirea (dreptatea) prin această lege.

În vocabularul Vechiului Testament, putem distinge deosebirea dintre cuvintele legii şi cuvintele credinţei. De pildă, la Levitic 18:5 Moise scrie că omul care dobândeşte neprihănirea pe care o cere legea va trăi procedând aşa. Accentul e pus pe „dobândire", nu pe acţiunea sa.

Desigur, această afirmaţie ne pune în faţa unui ideal pe care nimeni nu-l poate realiza. Tot ce spune textul este că dacă cineva ar putea păzi cu desăvârşire şi în permanenţă legea, nu ar fi condamnat la moarte. Dar legea a fost dată unor oameni care erau deja păcătoşi, fiind deja condamnaţi la moarte. Chiar dacă ar fi reuşit să păzească legea cu desăvârşire, de atunci încolo, ei ar fi fost pierduţi şi în acest caz, întrucât Dumnezeu cere să se plătească şi pentru păcatele comise în trecut. Orice nădejde pe care ar avea-o oamenii de a dobândi neprihănirea prin lege sunt sortite, din capul locului, eşecului.

Pentru a arăta că limbajul credinţei se deosebeşte radical de cel al legii, Pavel citează mai întâi din Deuteronom 30:12,13, care sună astfel:

Nu este în cer, ca să zici:

„Cine se va sui pentru noi în cer şi să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim şi s-o împlinim?"

Nu este nici dincolo de mare, ca să zici:

„Cine va trece pentru noi dincolo de mare şi să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim şi s-o împlinim?"

Ceea ce este interesant este că, în contextul lor din Deuteronom, aceste versete nu se referă deloc la credinţă şi la evanghelie, ci la lege în general, şi la porunca concretă. (Deuteronom 30:10b).

Dumnezeu spune că legea nu este ascunsă, distantă sau inaccesibilă. Nu e nevoie ca un om să se urce până la cer sau să traverseze marea pentru a o găsi. Ea este aproape şi tot ce trebuie să facă oamenii este să asculte de ea.

Dar apostolul Pavel ia aceste cuvinte şi le aplică la evanghelie. El spune că limbajul credinţei nu-i cere unui om să se suie în cer ca să-L aducă de acolo pe Cristos jos. În primul rând, asta ar fi total imposibil şi în al doilea rând ar inutil, întrucât Cristos deja S-a coborât pe pământ la întruparea Sa!

Când apostolul citează versetul 13 din Deuteronom 13, el schimbă cuvintele „Cine va traversa marea" în „Cine se va coborî în adânc." El scoate în evidenţă că evanghelia nu le cere oamenilor să se coboare în mormânt pentru a-L învia pe Cristos din morţi. Asta ar fi nu numai o imposibilitate, dar şi o totală inutilitate, întrucât Cristos a înviat deja din morţi. Observaţi că la capitolul 10:6,7 avem două doctrine privitoare la Cristos, care sunt cele mai dificil de acceptat pentru iudeu - întruparea Sa şi învierea Sa. Totuşi el trebuie să le accepte, dacă doreşte să fie mântuit. Ne vom întâlni din nou cu aceste doctrine la capitolul 10:9,10.

Dacă evanghelia nu le spune oamenilor să facă nici un lucru care este cu neputinţă pentru oameni, după cum nu le spune să facă ceea ce a fost deja înfăptuit de Domnul, atunci ce le spune să facă?

Din nou, Pavel adaptează un verset din Deuteronom 30, pentru a afirma că evanghelia este aproape, accesibilă, inteligibilă şi uşor de dobândit. Ea poate fi exprimată în conversaţie familiară (în ruga ta); şi poate fi lesne înţeleasă cu mintea (în inima ta) (Deuteronom 30:14). Este vestea bună a mântuirii prin credinţă, pe care Pavel şi alţi apostoli au propovăduit-o.

Iată evanghelia în esenţă: Mai întâi, trebuie să accepţi adevărul întrupării, potrivit căruia Pruncul din ieslea Betleemului este Domnul vieţii şi slavei, şi că Isus din Noul Testament este Domnul (Iehova) din Vechiul Testament.

În al doilea rând, trebuie să accepţi adevărul învierii Sale, cu tot ce presupune acesta. Dumnezeu L-a înviat din morţi ca dovadă că Cristos Şi-a încheiat lucrarea necesară pentru mântuirea noastră şi că Dumnezeu este mulţumit de această lucrare. Crezând acest lucru din toată inima înseamnă a crede cu toate capacităţile mentale, emotive şi volitive ale unui om.

Prin urmare, cu gura mărturiseşti pe Domnul Isus şi crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi. Este o însuşire personală a Persoanei şi lucrării Domnului Isus Cristos. Asta este credinţa salvatoare.

Întrebarea care se pune adesea este: „Poate o persoană să fie mântuită, acceptându-L pe Isus ca Mântuitor, fără să-L recunoască şi ca Domn?" Biblia nu îi oferă nici o încurajare unei persoane care crede cu anumite rezerve mentale, de genul: „îl iau pe Isus ca Mântuitor al meu, dar nu vreau să-L încoronez ca Domn al domnilor." Pe de altă parte, cei care fac din supunerea în faţa lui Isus ca Domn o condiţie a mântuirii vor fi confruntaţi cu altă problemă: „Până unde trebuie recunoscut El ca Domn?" Puţini creştini pot declara că I s-au predat pe de-antregul, în acest mod. Când vestim evanghelia, trebuie să subliniem mereu că credinţa este singura condiţie a îndreptăţirii. Dar trebuie să le amintim fără încetare, păcătoşilor şi sfinţilor, că Isus Cristos este Domnul (Iehova-Dumnezeu) şi că trebuie recunoscut ca atare.

În continuarea explicaţiei, Pavel scrie că o persoană crede cu inima spre neprihănire (dreptate). Nu este vorba doar de o încuviinţare cu intelectul, ci o acceptare autentică, cu întreaga sa fiinţă. Când o persoană procedează astfel, este justificată imediat.

Apoi cu gura se face mărturisire în vederea mântuirii. Adică, credinciosul mărturiseşte public mântuirea pe care a primit-o deja. Mărturisirea nu este o condiţie a mântuirii, ci expresia exterioară inevitabilă a ceea ce s-a petrecut deja înăuntru, sau cum spune versetul: „If on Jesus Christ you trust, speak for Him you surely must" (în traducere: „Dacă te încrezi în Isus Cristos, nu se va putea să nu-l fii martor, să nu vorbeşti despre El."). Când cineva crede cu adevărat într-un lucru, el va dori să împărtăşească altora despre acest lucru. Tot aşa, când s-a născut cineva din nou, realitatea acestui fapt extraordinar nu va putea să fie ţinută secretă, ci persoana respectivă îl va mărturisi pe Cristos.

Scriptura presupune că atunci când o persoană este mântuită, ea va mărturisi în public mântuirea ei. Cele două elemente sunt inseparabile, după cum a remarcat Kelly: „Când nu există o mărturisire a lui Cristos Domnul cu gura, nici nu se poate vorbi de mântuire sau, cum S-a exprimat Domnul: «Cine va crede şi se va boteza va fi mântuit.»" Denney face următoarele comentarii pe aceeaşi temă:

„O inimă care crede în vederea neprihănirii şi o gură care mărturiseşte în vederea mântuirii nu sunt, în realitate, două lucruri distincte, ci unul şi acelaşi lucru."

Întrebarea care se pune în acest punct este: de ce apare mărturisirea pe primul loc la Romani 10:9, fiind urmată de credinţă, pe când, la Romani 10:10 credinţa este aşezată pe locul întâi, fiind urmată de mărturisire? Răspunsul nu este greu de găsit. În versetul 9 accentul cade pe întruparea şi învierea Domnului, aceste doctrine fiind menţionate în ordinea lor cronologică. Întruparea este prima - Isus este Domn. Apoi învierea - Dumnezeu L-a înviat din morţi. În versetul 10 accentul cade pe ordinea evenimentelor în procesul mântuirii păcătosului. Mai întâi, el crede iar apoi depune o mărturie publică a mântuirii lui.

În acest punct din epistola sa, apostolul Pavel citează din Isaia 28:16, pentru a sublinia că oricine crede în El nu va fi dat de ruşine. Contemplarea mărturisirii lui Cristos în public ar putea genera teama că vei fi făcut de ruşine, dar, în realitate, situaţia se prezintă cu totul altfel. Actul nostru, prin care îl mărturisim aici pe pământ, va fi urmat de actul Său, prin care El ne va mărturisi în cer. Noi avem o nădejde care nu va fi dezamăgită.

Cuvântul oricine constituie veriga de legătură cu ceea ce urmează, anume că slăvită mântuire a lui Dumnezeu este destinată tuturor, atât Neamurilor, cât şi evreilor.

În Romani 3:23 am aflat că nu este nici o deosebire între iudei şi Neamuri, în privinţa mântuirii, căci toţi sunt păcătoşi. Acum aflăm că nu este nici o deosebire în ce priveşte disponibilitatea mântuirii. Domnul nu este un Dumnezeu exclusiv, ci Domn al tuturor oamenilor. El este bogat faţă de toţi cei care îl cheamă.

Este citat textul din Ioel 2:32 pentru a dovedi universalitatea evangheliei. Nu cred că am găsi o exprimare mai simplă a căii mântuirii, decât cea pe care o găsim în cuvintele: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit" Numele Domnului sunt cuvinte prin care este reprezentat Domnul însuşi.

Dar o atare evanghelie presupune o proclamare universală. De ce folos ar fi mântuirea oferită iudeilor şi Neamurilor, dacă ei nu ar avea prilejul s-o audă? Aici este pulsul misionarismului creştin!

Printr-o serie de trei întrebări prefaţate de termenul „cum" (Cum vor chema... cum vor crede... cum vor auzi fără cineva care să le predice), apostolul trece din nou în revistă etapele care duc la mântuirea iudeilor şi a Neamurilor. Poate că acestea ne vor fi mai clare, dacă vom inversa ordinea:

Dumnezeu îi trimite pe slujitorii Săi pe teren.

Aceştia predică vestea bună a mântuirii.

Păcătoşii aud despre oferta de viaţă în Cristos pe care le-o face Dumnezeu.

Unii din cei care aud cred mesajul vestit.

Cei care cred cheamă Numele Domnului.

Cei care cheamă Numele Domnului sunt mântuiţi.

Hodge scoate în evidenţă că acest argument se bazează pe principiul potrivit căruia dacă Dumnezeu doreşte voinţa înfăptuirii, El va asigura şi mijloacele prin care se va face înfăptuirea. Cum am arătat, aceasta este temelia pe care se întemeiază misionarismul creştin. Pavel apără aici propovăduirea evangheliei către Neamuri - fapt cu care iudeii necredincioşi nu erau de acord.

Dumnezeu este Cel care îi trimite pe vestitori. Cine sunt însă trimişii? Ce facem noi cu privire la acest lucru? Avem noi picioarele frumoase pe care le atribuie Isaia celor care au vestit evanghelia păcii, ale celor ce vestesc lucrurile bune (Isaia 52:7)? Prin cuvintele: frumoase sunt pe munţi picioarele celui ce aduce veşti bune Isaia se referă la Mesia. Aici la Romani 10:15 „El" devine „ei". El a venit acum aproape două mii de ani. Acum noi avem privilegiul şi responsabilitatea de a aduce vestea cea bună unei lume pierdute.

Dar Pavel este mâhnit din nou la gândul că nu toţi israeliţii au dat ascultare evangheliei. Isaia a profeţit acest lucru, când a spus: „Doamne, cine a crezut cele auzite de la noi?" (Isaia 53:1). Şi răspunsul pe care îl reclamă întrebarea este: „Nu mulţi". Când a fost adusă vestea primei veniri a lui Mesia, nu mulţi au fost cei care au răspuns.

În acest citat din Isaia, Pavel observă că credinţa la care se referă profetul izvorăşte din mesajul auzit şi că acest mesaj a venit prin cuvântul despre Mesia. Prin urmare, el trage concluzia că credinţa vine prin auzire iar auzirea prin cuvântul lui Dumnezeu. Credinţa le parvine oamenilor arunci când ei aud propovăduirea noastră despre Domnul Isus Cristos, propovăduire bazată, desigur, pe cuvântul scris al lui Dumnezeu.

Dar nu este suficientă auzirea cu urechile. O persoană trebuie să audă cu inima şi mintea deschise, dorind să i se arate adevărul lui Dumnezeu. Dacă va face acest lucru, va descoperi că cuvântul acesta este adevărat şi că adevărul are capacitatea de a se confirma pe el însuşi. Apoi el va crede. Trebuie precizat însă că auzirea la care se referă acest verset nu presupune doar organul auzului, urechea. Asta pentru că cineva ar putea citi mesajul evangheliei, în loc să-l audă cu urechea. De aceea vom spune că „a auzi" înseamnă a primi cuvântul prin orice mijloace posibile.

Atunci care a fost problema? Oare nu au auzit şi iudeii şi Neamurile evanghelia propovăduită? Ba da. Pavel împrumută cuvintele din Psalmul 19:4, pentru a demonstra că ei au auzit, spunând: Desigur; căci „glasul lor a răsunat pe tot pământul şi cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii."

Ceea ce este surprinzător este că aceste cuvinte din Psalmul 19 nu se referă, în textul original, la evanghelie, ci descriu modul în care soarele, luna şi stelele mărturisesc slava lui Dumnezeu. Dar, aşa cum am arătat deja, Pavel împrumută aceste cuvinte, demonstrând că ele se aplică în egală măsură la propovăduirea evangheliei în toată lumea, începând din vremea sa. Acelaşi Duh care a dăruit cuvintele iniţiale are dreptul de a le da o aplicaţie suplimentară, într-o altă perioadă a istoriei.

Chemarea Neamurilor şi respingerea evangheliei de către marea majoritate a iudeilor nu trebuia să fie o surpriză pentru poporul Israel. Propriile lor Scripturi le-au spus dinainte israeliţilor ce se va întâmpla. De pildă, Dumnezeu a avertizat că îl va provoca pe Israel la gelozie prin intermediul Neamurilor şi îl va mânia pe Israel printr-un popor idolatru şi nechibzuit (Deuteronom 32:21).

Recurgând la cuvinte şi mai directe, Isaia spune că Domnul se va lăsa găsit de Neamuri, care nu-L căutau şi se va face cunoscut celor care nu doreau să afle despre El (Isaia 65:1). Luate integral, Neamurile nu L-au căutat pe Dumnezeu, ci s-au mulţumit cu religiile lor păgâne. Dar multe persoane individuale dintre Neamuri au răspuns când au auzit evanghelia. În general vorbind, Neamurile au răspuns într-o măsură mai mare decât iudeii.

Pe fundalul acesta al Neamurilor care se îndreaptă în număr mare spre Iehova, Isaia îl înfăţişează pe Domnul stând toată ziua cu mâinile întinse, chemându-l pe Israel, dar răspunzându-se cu neascultare, încăpăţânare şi respingere.

Care este viitorul Israelului? Este oare adevărat, aşa cum susţin unii, că Dumnezeu a terminat cu Israelul, că biserica este acum Israelul lui Dumnezeu şi că toate făgăduinţele date iniţial lui Israel se aplică acum bisericii? (ce trist e să constatăm că mulţi din cei ce aplică binecuvântările Israelului la biserică nu au nici o strângere de inimă pentru faptul că Scriptura a prezis, în acelaşi timp, şi blesteme pentru Israel!). Romani 11 constituie una din cele mai puternice argumente din Biblie prin care este răsturnată această concepţie eronată.

Pavel începe printr-o întrebare: „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?" (sensul fiind: „l-a lepădat în întregime"). Cu alte cuvinte, a fost lepădat fiecare israelit în parte? Nicidecum! răspunde imediat Pavel. Adevărul e că deşi Dumnezeu a lepădat poporul Său, cum se afirmă răspicat la capitolul 11:15, asta nu înseamnă că El i-a respins pe toţi membrii acestui popor. Pavel însuşi este o dovadă grăitoare a faptului că această lepădare nu a fost absolută. Căci nu era el oare un israelit, din sămânţa lui Avraam şi din seminţia lui Beniamin? Acreditarea sa de iudeu era impecabilă.

Prin urmare, trebuie să înţelegem astfel prima parte a acestui verset: „Dumnezeu n-a lepădat complet pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte." Situaţia a fost similară celei care a existat pe vremea lui Ilie. Cei mai mulţi israeliţi se îndepărtaseră de Dumnezeu, căzând în idolatrie. Situaţia în care se găseau ei era atât de rea, încât Ilie s-a rugat împotriva Israelului, nu în favoarea lui!

El I-a amintit Domnului că israeliţii reduseseră la tăcere profeţii, prin omorârea acestora, distrugând altarele lui Dumnezeu. Lui Ilie i se părea că Dumnezeu nu mai avea alt glas de om credincios, care să vorbească în Numele Lui, decât al lui şi că viaţa lui era în primejdie iminentă.

Dar lucrurile nu erau chiar atât de sumbre şi de deznădăjduite cum se temea Ilie. Dumnezeu i-a amintit profetului că El Şi-a rezervat şapte mii de bărbaţi care au refuzat până la capăt să meargă pe urmele concetăţenilor lor, care îmbrăţişaseră practica idolului Baal, căruia i se închinau.

Ceea ce era valabil pe vremea aceea este valabil şi în prezent: Dumnezeu nu Se lasă niciodată fără martori. întotdeauna El are o rămăşiţă de credincioşi fideli, aleşi de El ca obiecte speciale ale harului Său.

Dumnezeu nu alege această rămăşiţă pe baza faptelor pe care le-ar putea face credincioşii aceştia, ci pe baza alegerii harului Său suveran. Aceste două principii - harul şi faptele - se exclud reciproc. Un dar nu se poate câştiga. Ceea ce este gratuit nu poate fi cumpărat. Nu poţi obţine prin merite un lucru nemeritat. Din fericire, alegerea lui Dumnezeu s-a bazat pe har, nu pe fapte, căci altfel nimeni n-ar mai fi fost ales.

Prin urmare, concluzia este că Israel nu a obţinut neprihănirea, pentru că a căutat-o prin eforturile proprii, şi nu prin lucrarea terminată a lui Cristos. Rămăşiţa aleasă de Dumnezeu a reuşit însă să obţină neprihănirea (dreptatea) prin credinţa în Domnul Isus. În ce priveşte neamul Israel, acesta a suferit ceea ce s-a numit „o orbire judiciară". Refuzul de a-L primi pe Mesia a dus la diminuarea capacităţii şi înclinaţiei de a-L primi.

Dar exact asta a prezis Vechiul Testament că se va întâmpla (Isaia 29:10;Deuteronom 29:4). Dumnezeu i-a abandonat pe israeliţi, lăsându-i într-o adormire caracterizată prin faptul că au devenit insensibili la realităţile spirituale. Pentru că au refuzat să vadă în Domnul Isus pe Mesia şi pe Mântuitorul, acum ei au pierdut puterea de a-L vedea. Pentru că nu au voit să audă vocea plină de duioşie cu care îi chema Dumnezeu, acum au fost loviţi de o surzenie spirituală. Această groaznică judecată continuă să-şi facă resimţite efectele până în ziua de astăzi.

Şi David a anticipat judecata pe care avea s-o aducă Dumnezeu peste Israel.

În Psalmul 69:22,23 el L-a descris pe Mântuitorul respins în postura în care îl roagă pe Dumnezeu să transforme masa lor într-o cursă, într-un laţ şi într-un prilej de cădere. Prin masă aici se înţelege totalitatea privilegiilor şi binecuvântărilor care s-au revărsat peste ei prin Cristos. Ceea ce trebuia să fie o binecuvântare s-a prefăcut într-un blestem.

În fragmentul din Psalmi, Mântuitorul suferind îl mai roagă pe Dumnezeu să le întunece ochii ca să nu vadă şi trupurile să le fie încovoiate, fie prin truda, fie datorită vârstei (sau mijlocul să fie cuprins de un tremur permanent).

Pavel pune o altă întrebare: Au alunecat ei ca să cadă? Aici trebuie să adăugăm cuvintele: definitiv sau pe veci. S-au poticnit ei oare pentru ca să cadă şi să nu mai fie restabiliţi niciodată? Apostolul neagă categoric o atare sugestie. Scopul urmărit de Dumnezeu este restaurarea. El a rânduit ca în urma căderii lor, Neamurile să aibă parte de mântuire şi astfel să i se trezească gelozia Israelului. Această gelozie are menirea de a-l aduce pe Israel, în cele din urmă, înapoi la Dumnezeu,

Pavel nu neagă că Israel a căzut, ci recunoaşte pe faţă că aşa stau lucrurile chiar în versetul de faţă: prin căderea lor a venit mântuirea Neamurilor - şi în cel următor: „Dacă deci căderea lor a fost o bogăţie pentru lume". Dar el se opune categoric ideii că Dumnezeu ar fi rupt definitiv relaţiile cu Israel.

Ca urmare a respingerii evangheliei de către Israel, poporul acesta a fost pus deoparte iar evanghelia s-a deplasat acum la Neamuri. În această privinţă, căderea iudeilor a însemnat bogăţii pentru lume iar pierderea Israelului a constituit câştigul Neamurilor.

Dar dacă lucrul acesta este adevărat, cu cât mai mult va aduce restabilirea Israelului bogăţii nespus de mari pentru întreaga lume! Când Israel se va întoarce la Domnul, la sfârşitul Marii Strâmtorări, această naţiune va deveni vadul prin care vor fi binecuvântate toate naţiunile.

Apostolul se adresează acum Neamurilor (Romani 11:13-24). Unii cred că el se referă aici la creştinii ne-evrei din Roma, dar contextul reclamă un auditoriu diferit, anume cel al Neamurilor, în general, spre deosebire de neamul Israel. Ne va fi mult mai uşor să înţelegem acest verset, dacă vom realiza că în aceste versete (13-24) Pavel se referă la Israel ca popor iar prin Neamuri, de asemenea, se înţelege conceptul de „naţiuni" sau „popoare". El nu se referă aici la biserica lui Dumnezeu, întrucât atunci s-ar putea deduce din textul dezbătut că biserica ar putea fi lepădată (Romani 11:22). Dar o atare concepţie este nebiblică.

Fiind apostol al Neamurilor, lui Pavel îi era cât se poate de uşor să li se adreseze direct. Procedând astfel, el îşi împlinea slujba.

El a încercat prin toate mijloacele să provoace gelozia celor din cadrul poporului său, pentru ca prin el unii din ei să poată fi mântuiţi. Dar Pavel ştia ceea ce ştim şi noi, că el însuşi nu putea să-l mântuie pe nici unul din ei. Dar Dumnezeul mântuirii Se identifică pe Sine atât de mult cu slujitorii Săi încât le permite să afirme că ei realizează ceea ce, evident, numai El poate realiza.

Versetul acesta redă argumentul de la 11:12, sub altă formă. Când Israelul a fost pus deoparte, ridicându-se statutul de popor ales de El pe acest pământ, Neamurile au fost aşezate în locul lor, dânduli-se o poziţie favorizată înaintea lui Dumnezeu, fiind astfel „împăcate" (reconciliate), în sens figurat. Când Israelul va fi restabilit, în timpul Domniei de o mie de ani a lui Cristos, aceasta se va traduce pe plan mondial printr-o regenerare şi înviere globală.

Lucrul acesta poate fi ilustrat prin experienţa lui Iona, care a fost un simbol al naţiunii Israel. Când a fost aruncat Iona din corabie, în timpul furtunii, lucrul acesta a dus la salvarea tuturor sufletelor Neamurilor de pe corabia respectivă. Dar când Iona a fost redresat, propovăduind locuitorilor oraşului Ninive, lucrul acesta a dus la mântuirea unei întregi cetăţi de Neamuri! Tot aşa, lepădarea temporară de către Dumnezeu a Israelului a dus la trimiterea evangheliei către o mână de Neamuri, ca să spunem aşa. Dar când va fi restabilit Israelul, mulţimi uriaşe de Neamuri vor fi aduse în împărăţia lui Dumnezeu.

Aici Pavel recurge la două metafore. Prima se referă la roadele dintâi şi la plămădeală iar a doua la rădăcină şi la ramuri. Roadele dintâi şi plămădeala se referă la pârga plămădelii, nu la fructe. La Numeri 15:19-21 citim că o parte a acestei plămădeli era dedicată Domnului, ca un dar ridicat. Argumentul avut în vedere aici este că dacă o parte a plămădelii este pusă deoparte, fiind închinată Domnului, toată plămădeala din care provine această parte este de asemenea dedicată Lui.

Cât priveşte aplicaţia, roadele dintâi se referă la Avraam. El a fost sfânt în sensul că a fost pus deoparte pentru Dumnezeu. Dacă lucrul acesta a fost valabil în cazul lui, este valabil şi în cazul posterităţii sale, al descendenţilor săi. Aceştia sunt puşi deoparte, rezervânduli-se o poziţie de privilegiu extern înaintea lui Dumnezeu.

A doua metaforă se referă la rădăcină şi la ramuri. Dacă rădăcina este pusă deoparte, tot aşa se întâmplă şi cu ramurile. Avraam este rădăcina în sensul că el a fost primul care a fost pus deoparte, de Dumnezeu, ca să formeze o nouă societate, distinctă de toate celelalte popoare. Dacă Avraam a fost pus deoparte, tot aşa s-a întâmplat şi cu cei ce au descins din el, în cadrul spiţei alese.

Apostolul dezvoltă în continuare metafora cu rădăcina şi cu ramurile.

Ramurile care au fost tăiate se referă la porţiunea necredincioasă din cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. Din pricina respingerii de către aceştia a lui Mesia, ei au fost scoşi din poziţia de privilegiu, ca popor ales al lui Dumnezeu. Dar numai unele din ramuri au fost îndepărtate, căci o rămăşiţă a poporului Israel, din care tăcea parte şi Pavel, L-a primit pe Domnul.

Măslinul sălbatic se referă la Neamuri, privite în totalitatea lor, ca un singur popor. Ele au fost altoite pe măslin. Neamurile s-au înfruptat din rădăcină şi din grăsimea măslinului. Neamurile împărtăşesc acum poziţia favorizată de care avusese iniţial parte Israelul şi de care continuă să se bucure acea parte a Israelului care a crezut.

În această ilustraţie este important să înţelegem că nu Israelul este tulpina măslinului, ci „linia privilegiului", „spiţa de privilegiaţi" ai lui Dumnezeu, de-a lungul tuturor timpurilor. Dacă Israel ar fi tulpina, atunci am avea imaginea bizară a Israelului fiind tăiat din Israel, pentru a fi altoit din nou în Israel!

Trebuie să ţinem seama şi de faptul că ramura măslinului sălbatic nu este biserica, ci Neamurile luate la un loc. Altminteri ar însemna că adevăraţii credincioşi ar putea fi îndepărtaţi de bunăvoinţa lui Dumnezeu - fapt care, aşa cum a arătat deja Pavel, nu poate să se întâmple niciodată (Romani 8:38,39).

Când spunem că tulpina pomului este „linia de privilegiu" din toate timpurile, ce se înţelege prin această „linie" sau „spiţă" a privilegiului"? Dumnezeu a hotărât să pună deoparte un popor, distinct de toate celelalte popoare, care să ocupe o poziţie specială, foarte apropiată de El. Membrii acestui popor aveau să fie distincţi de restul lumii, bucurându-se de privilegii speciale. Ei aveau să beneficieze de ceea ce s-a numit în vremea noastră; „statutul naţiunii celei mai favorizate". În diverse perioade ale istoriei, Dumnezeu a avut un cerc intim de oameni ai Săi.

Poporul Israel a fost primul din seria acestei „linii privilegiate", membrii acestui popor constituind străvechiul popor ales al lui Dumnezeu. Datorită faptului că L-au respins pe Mesia, unele din aceste ramuri au fost tăiate, pierzându-şi astfel poziţia de „fiu favorit". Neamurile au fost altoite în locul israeliţilor pe tulpina măslinului, devenind părtaşi, alături de iudeii credincioşi, la rădăcină şi la grăsime (sevă). Rădăcina ne aduce cu gândul înapoi la Avraam, cu care începe seria celor privilegiaţi. Grăsimea măslinului se referă la rodnicia sa, la recolta bogată de măsline şi untdelemn pe care o dă el. Aici grăsimea înseamnă privilegiile care au decurs din contopirea cu măslinul.

Dar Neamurile nu trebuie să adopte o atitudine de superioritate faţă de iudei, ca şi când ar fi mai sfinte decât ei. Oricine se laudă în felul acesta demonstrează că nu ştie că nu cu el a început linia privilegiului, ci că a fost aşezat în această linie a privilegiului, care exista înaintea sa. Lui i s-a dat doar favoarea de a fi aşezat în această linie privilegiată.

Pavel anticipă afirmaţia pe care o va face, probabil, acest ne-evreu cu care a conversat el de o bună bucată de timp, anume că „ramurile iudaice au fost tăiate, pentru ca eu şi alte ramuri ne-evreieşti să putem fi introduse în locul lor, prin altoire."

Apostolul recunoaşte că afirmaţia de mai sus este parţial adevărată. Ramurile iudaice au fost tăiate iar în locul lor au fost aduse, prin altoire, ramurile Neamurilor. Dar asta s-a întâmplat datorită necredinţei Israelului, şi nu faptului că Neamurile ar fi avut vreun motiv să pretindă ceva de la Dumnezeu. Neamurile au fost altoite pe tulpină pentru faptul că, luate ca un popor, ele au stat în picioare prin credinţă. Sintagma „tu stai în picioare prin credinţa" pare să indice că Pavel se referă aici la credincioşii adevăraţi. Dar nu acesta este sensul avut în vedere. Singurul mod în care Neamurile au stat în picioare prin credinţă a constat în faptul că, în general, ele au dat dovadă de mai multă credinţă decât iudeii, după cum reiese şi din cuvintele adresate de Isus sutaşului roman: „Nici chiar în Israel n-am găsit o credinţă atât de mare!" (Luca 7:9). Iar Pavel le-a spus, mai târziu, iudeilor de la Roma: „Să ştiţi, deci, că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă neamurilor şi ele o vor asculta!" (Fapte 28:28). Observaţi cuvintele: „ele o vor asculta." Ca popor ei sunt mai receptivi azi la evanghelie decât Israelul.

A sta în picioare este aici opusul verbului a cădea. Israel a căzut de la locul de privilegiu de care se bucura odinioară, Neamurile fiind aduse în locul său.

Dar cel care stă în picioare trebuie să ia seama ca să nu cadă. Neamurile nu trebuie să se îngâmfe, ci trebuie să se teamă.

Dacă Dumnezeu n-a cruţat ramurile fireşti, ci le-a tăiat din linia privilegiului, nu avem nici un motiv să ne îndoim de faptul că nu va cruţa nici măslinul sălbatic, în împrejurări similare.

Aşadar, în pilda măslinului vedem două faţete contrastante ale caracterului lui Dumnezeu: bunătatea Lui şi asprimea Lui. Asprimea Lui se manifestă prin faptul că l-a îndepărtat pe Israel din locul privilegiat pe care-l ocupa. Bunătatea Lui se arată prin faptul că le-a adus Neamurilor evanghelia (vezi Fapte 13:46;18:6). Dar nu trebuie profitat de această bunătate, căci şi Neamurile ar putea fi tăiate, dacă nu vor rămâne în acea stare de relativă receptivitate, pe care a remarcat-o Mântuitorul în timpul primei părţi a misiunii Sale (Matei 8:10;Luca 7:9).

Nu trebuie să pierdem nicicând din vedere faptul că Pavel nu se referă la biserică sau la credincioşi individuali, ci la Neamuri, ca atare. Nimic nu poate despărţi Trupul lui Cristos de Capul său, după cum nimic nu poate să-l despartă pe un credincios de dragostea lui Dumnezeu. În schimb, Neamurile, respectiv popoarele, pot fi îndepărtate din actuala poziţie privilegiată.

Iar despărţirea Israelului nu este definitivă. Dacă vor renunţa la necredinţa de care dau dovadă pe plan naţional, atunci există toate motivele să credem că Dumnezeu îi va repune la locul lor de privilegiu de care se bucurau odinioară. Nu ar fi deloc imposibil pentru Dumnezeu să realizeze acest lucru.

În realitate, ar fi un proces mult mai lin ca Dumnezeu să-i repună pe israeliţi în poziţia de popor favorit al Său, decât să le aşeze pe Neamuri în această poziţie. Membrii poporului Israel au constituit ramurile iniţiale din pomul bunăvoinţei lui Dumnezeu, drept care au fost şi numite ramurile naturale. Ramurile formate de Neamuri au provenit însă de la un smochin sălbatic. A altoi un smochin cultivat cu o ramură de smochin sălbatic este un proces nefiresc sau, cum se exprimă Pavel, este contrar firii. A altoi ramuri naturale pe măslinul iniţial, cultivat, este un proces cât se poate de natural.

În acest punct apostolul relevă că restabilirea viitoare a Israelului nu este doar o posibilitate, ci şi o certitudine. Ceea ce relevă Pavel aici constituie o taină - adică un adevăr necunoscut până acum, un adevăr ce nu putea fi cunoscut de intelectul omului, fără să fi primit ajutor din afară, dar care este acum făcut cunoscut. Pavel îl prezintă, pentru ca credincioşii dintre Neamuri să nu se socotească singuri înţelepţi şi să nu dispreţuiască poporul Israel. Taina constă în următoarele:

- O parte din Israel a căzut într-o orbire (împietrire). Deci această orbire nu a afectat întreaga naţiune Israel, ci doar segmentul celor necredincioşi.

- Orbirea aceasta este temporară şi va rămâne în vigoare până va intra plinătatea neamurilor.

- Plinătatea neamurilor se referă la momentul în care ultimul membru al bisericii va fi convertit, după care, Trupul lui Cristos fiind complet, va fi răpit la cer, adică mireasa va fi luată acasă. Trebuie făcut distincţie între plinătatea neamurilor şi vremurile Neamurilor (Luca21:24). Plinătatea neamurilor coincide cu Răpirea, pe când „vremurile Neamurilor" se referă la întreaga perioadă de dominaţie a Neamurilor peste iudei, începând cu captivitatea babiloneană (2Cronici 36:1-21) şi încheindu-se odată cu revenirea lui Cristos pe pământ, ca să domnească.

Deşi orbirea judiciară a Israelului va fi îndepărtată cu ocazia Răpirii, asta nu înseamnă că tot Israelul va fi salvat imediat. Iudeii vor fi convertiţi pe tot parcursul Marii Strâmtorări, dar întreaga rămăşiţă nu va fi salvată decât atunci când va reveni Cristos pe pământ, ca Rege al regilor şi Domn al domnilor.

Când Pavel spune că tot Israelul va fi mântuit, el înţelege prin asta tot Israelul credincios. Segmentul necredincios al poporului Israel va fi nimicit la a Doua Venire a lui Cristos (Zaharia 13:8,9). Numai cei care vor zice: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului" vor fi cruţaţi şi lăsaţi să intre în împărăţie.

La asta s-a referit Isaia când a vorbit despre un Răscumpărător care vine din Sion şi îndepărtează fărădelegea din Iacov (Isaia 59.20). Observaţi că nu este vorba despre venirea lui Cristos la Betleem, ci de venirea Sa la Sion - adică a Doua Sa Venire.

Este vorba de aceeaşi perioadă de timp la care se referă şi Isaia 27:9 şi Ieremia 31:33,34, când Dumnezeu va lua păcatele lor, pe temeiul Noului Legământ.

Prin urmare, am putea rezuma statutul actual al Israelului spunând mai întâi că în ce priveşte evanghelia, ei sunt vrăjmaşi, spre binele vostru. Ei sunt vrăjmaşi în sensul că au fost daţi la o parte, înstrăinaţi de bunăvoinţa lui Dumnezeu, pentru ca evanghelia să fie adusă la Neamuri.

Dar asta nu e decât o jumătate a tabloului, în ce priveşte alegerea, ei sunt iubiţi din cauza părinţilor lor - adică, Avraam, Isaac şi Iacov.

Motivul pentru care sunt încă iubiţi este faptul că darurile de har şi chemarea lui Dumnezeu sunt fără schimbare, adică nu pot fi anulate. Dumnezeu nu îşi retrage darurile pe care le-a făcut. Odată ce a făcut El o promisiune necondiţionată, nu va reveni niciodată asupra ei. El i-a dat Israelului privilegiile speciale enumerate la Romani 9:4,5. El l-a chemat pe Israel să fie poporul Său pe acest pământ (Isaia 48:12), despărţit de restul popoarelor, şi nimic nu va putea schimba planul Lui.

Neamurile erau odinioară un popor neascultător, neîmblânzit, dar când Israel L-a respins pe Mesia şi evanghelia mântuirii, Dumnezeu S-a întors spre Neamuri, aducându-le îndurarea Sa.

O succesiune oarecum similară a evenimentelor va avea loc în viitor. Neascultarea Israelului va fi urmată de îndurare, când israeliţii vor fi provocaţi la gelozie prin îndurarea arătată Neamurilor. Unii susţin că evreii vor fi câştigaţi prin faptul că Neamurile îşi vor arăta îndurarea faţă de ei, dar noi ştim că nu este aşa. Restabilirea Israelului va fi efectuată prin a Doua Venire a Domnului Isus (vezi Romani 11:26,27).

Când citim acest verset, poate suntem ispitiţi să credem că Dumnezeu ar fi dat dovadă de un gest arbitrar, condamnându-i atât pe iudei, cât şi pe Neamuri la necredinţă şi că nu mai este nimic de făcut. Dar nu acesta este gândul ce se desprinde din versetul de faţă. Necredinţa a fost rezultatul propriilor acţiuni. Ceea ce spune versetul este că, întrucât Dumnezeu a găsit atât iudeii, cât şi Neamurile neascultătoare, i-a întemniţat şi pe unii, şi pe alţii în acea stare, pentru ca să nu poată ieşi din ea, decât în condiţiile stabilite de Dumnezeu.

Neascultarea i-a asigurat lui Dumnezeu prilejul de a Se îndura de toţi, şi de iudei, şi de Neamuri. Nu se sugerează aici ideea unei mântuiri universale. Dumnezeu, Şi-a arătat îndurarea faţă de Neamuri şi îşi va arăta îndurarea şi faţă de iudei, dar asta nu înseamnă că absolut toţi vor fi mântuiţi. Avem aici o îndurare care se distribuie de-a lungul unor linii naţionale, după cum arată George Williams:

După ce Dumnezeu a pus la încercare atât poporul evreu, cât şi celelalte naţiuni (Neamurile), şi a constatat că şi unii, şi alţii au căzut la probă, El i-a închis în necredinţă, pentru ca, deşi s-a văzut că nu au nici un merit şi au ratat toate pretenţiile sau drepturile pe care le-ar fi putut avea asupra bunăvoinţei divine, prin bogăţiile nepătrunse ale harului Său, El să se poată îndura de ei toţi.

Această doxologie de încheiere face o recapitulare a întregului conţinut al epistolei până în acest punct şi al minunatelor adevăruri divine ce au fost derulate. Pavel a expus planul minunat al mântuirii, prin care un Dumnezeu drept poate să-i salveze pe păcătoşii nelegiuiţi, fără ca prin aceasta să-Şi ştirbească justiţia Sa. El a arătat că lucrarea lui Cristos l-a adus lui Dumnezeu mai multă slavă iar oamenilor mai multe binecuvântări decât a pierdut Adam prin păcatul său. El a explicat apoi că harul produce o viaţă de sfinţenie, lucra pe care nu l-ar putea realiza niciodată legea. Apoi el a urmărit în retrospectivă planul neîntrerupt al lui Dumnezeu, de la cunoştinţa Sa mai dinainte până la glorificarea finală. El a expus doctrina alegerii suverane şi doctrina intrinsec legată de aceasta a responsabilităţii omului. Apoi a urmărit justiţia şi armonia modului lui Dumnezeu de a trata cu Israelul şi cu naţiunile, potrivit unor dispensaţii. Şi astfel, după toate acestea, nimic nu poate fi mai natural decât ca apostolul să izbucnească în strigăte de laudă şi închinare la adresa lui Dumnezeu.

O, adâncul bogăţiilor înţelepciunii şi cunoştinţei lui Dumnezeu!

Bogăţiile lui Dumnezeu!

El este bogat în îndurare, iubire, har, credincioşie, putere şi bunătate.

Înţelepciunea lui Dumnezeu!

Înţelepciunea lui Dumnezeu este infinită, de nepătruns,

incomparabilă şi invincibilă.

Cunoştinţa lui Dumnezeu!

„Dumnezeu este atotştiutor,"

scrie Arthur W. Pink

El cunoaşte totul. Totul este posibil, totul este actual la El. Toate evenimentele, toate creaturile, din trecut, din prezent şi din viitor."

Hotărârile Sale sunt de nepătruns: adică sunt prea profunde pentru a putea fi înţelese de mintea omului muritor. Căile Sale în care a aranjat creaţia, istoria, răscumpărarea şi providenţa depăşesc puterea noastră de înţelegere.

Nici o fiinţă creată nu poate cunoaşte gândul (mintea) Domnului, decât în măsura în care binevoieşte Dumnezeu să dezvăluie acest gând. Dar chiar şi atunci noi vedem ca într-o oglindă aburită (1Corinteni 13:12). Nimeni nu posedă calificarea de a-I da sfaturi lui Dumnezeu. El nu are nevoie de sfatul nostru, care, oricum, nu I-ar fi de nici un folos (vezi Isaia 40:13).

Nimeni nu a putut vreodată să-L facă pe Dumnezeu dator lui (vezi Iov 41:11). Ce dar din partea noastră ar putea să-L pună vreodată pe Cel Etern în postura în care să trebuiască să ne plătească?

Cel Atotputernic este suficient Sie însuşi. El este sursa oricărui lucru bun, El este Agentul activ ce susţine şi controlează universul, El fiind Scopul pentru care a fost creat orice lucru - totul a fost conceput pentru a-I aduce Lui slavă.

Aşa să fie! A Lui să fie slava în veci! Amin.

O examinare atentă şi devotată a îndurărilor lui Dumnezeu, aşa cum au fost prezentate acestea în primele 11 capitole ale epistolei, nu poate să ne conducă decât la o singură concluzie, anume că trebuie să ne aducem trupurile ca o jertfă vie, sfântă, plăcută (acceptabilă) lui Dumnezeu. Prin trupurile noastre se înţelege „toate mădularele noastre" şi, prin extensie, întreaga noastră viaţă.

O predare totală din partea noastră va constitui o slujbă rezonabilă, pentru următorul motiv: dacă Fiul lui Dumnezeu a murit pentru mine, atunci cel puţin atâta pot face şi eu să trăiesc pentru El. „Dacă Isus Cristos este Dumnezeu şi dacă a murit pentru mine," spunea marele atlet britanic C. T. Studd, „atunci nici o jertfă din partea mea nu poate fi prea mare pentru El. Idee exprimată foarte poetic şi de Isaac Watts, în binecunoscutul imn: „Love so amazing, so divine, demands my heart, my life, my all." („în faţa unei iubiri atât de măreţe şi divine, trebuie să răspund cu toată inima, cu toată viaţa şi cu tot ce am şi sunt.")

Slujba (serviciul, slujirea) rezonabilă mai poate fi tradusă şi prin „închinare spirituală". Având dubla calitate, de credincioşi şi de preoţi, noi nu ne prezentăm în faţa lui Dumnezeu cu trupurile neînsufleţite ale unor animale jertfite, ci cu jertfa spirituală a vieţilor noastre predate. De asemenea, îi oferim slujirea noastră (Romani 15:16), lauda noastră (Evrei 13:15) şi bunurile noastre (Evrei 13:16).

În al doilea rând, Pavel ne îndeamnă să nu ne conformăm lumii acesteia sau, cum parafrazează Phillips versetul acesta: „Nu lăsaţi ca lumea să vă toarne în matriţa ei." Când intrăm în împărăţia lui Dumnezeu, trebuie să renunţăm la modul de a gândi şi de a trăi al lumii.

Lumea (sau veacul, cum se spune în textul original) înseamnă aici societatea sau sistemul pe care l-a clădit omul pentru a dobândi fericirea, fără Dumnezeu. Este o împărăţie marcată de antagonism faţă de Dumnezeu. Dumnezeul şi prinţul acestei lumi este Satan (2Corinteni 4:4;Ioan 12:31;14:30;16:11). Toţi oamenii neconvertiţi sunt supuşii lui. El caută să atragă şi să-i reţină pe oameni prin pofta ochilor, pofta cărnii şi mândria vieţii (1Ioan 2:16). Lumea îşi are sistemul politic propriu, arta, muzica, religia sa, sfera proprie de divertisment, tiparele sale de gândire şi stilurile proprii de viaţă, căutând să-i determine pe toţi oamenii să se conformeze culturii, tradiţiei şi datinilor ei. Lumea îi urăşte pe neconformişti - de pildă, pe Cristos şi pe cei ce păşesc pe urmele Lui.

Cristos a murit pentru a ne izbăvi de lumea aceasta. Lumea este răstignită faţă de noi iar noi suntem răstigniţi faţă de lume. Ar fi un gest de totală lipsă de loialitate faţă de Domnul, ca ucenicii Lui, credincioşii, să iubească lumea. Oricine iubeşte lumea este vrăjmaş al lui Dumnezeu.

Credincioşii nu sunt din lumea aceasta, după cum nici Cristos nu este din lumea aceasta. Dar ei sunt trimişi în lume pentru a depune mărturie cu privire la faptul că faptele ei sunt rele şi că mântuirea este la îndemâna tuturor celor care îşi pun încrederea în Domnul Isus Cristos. Nu numai că trebuie să fim despărţiţi de lume, ci trebuie să fim şi transformaţi prin reînnoirea minţii noastre, adică să gândim ca Dumnezeu, potrivit cu revelaţia oferită de Biblie în această privinţă. Atunci vom trăi experienţa călăuzirii directe din partea lui Dumnezeu în viaţa noastră. Şi vom constata că, în loc să fie neprielnică sau dificilă, voia Lui este bună, acceptabilă şi desăvârşită.

Iată dar cheile cunoaşterii voii lui Dumnezeu: Prima: un trup predat; a doua: o viaţă despărţită de lume; şi a treia: o minte transformată.

Pavel vorbeşte aici prin harul care i-a fost dat, ca apostol al Domnului Isus. El se va ocupa de diversele moduri de a gândi - bune şi rele.

Mai întâi, el spune că nicăieri în evanghelie nu găsim vreun motiv care încurajeze complexul de superioritate. El ne îndeamnă să dăm dovadă de smerenie în exercitarea darurilor noastre. Niciodată nu trebuie să avem despre noi înşine un sentiment exagerat cu privire la importanţa noastră. Tot aşa, nu trebuie să-i invidiem pe alţii. Mai degrabă, trebuie să ne dăm seama că fiecare persoană este unică în felul ei şi că avem, cu toţii, de îndeplinit o lucrare importantă pentru Domnul nostru. Prin urmare, trebuie să ne mulţumim cu locul pe care ni l-a repartizat Dumnezeu în cadrul Trupului lui Cristos, străduindu-ne să ne exercităm darurile cu toată tăria pe care ne-o pune la dispoziţie Dumnezeu.

Trupul omenesc are multe mădulare, dar fiecare îndeplineşte un rol unic. Sănătatea şi bunăstarea trupului depind de funcţionarea adecvată a fiecărui mădular.

Tot aşa este şi în trupul lui Cristos. Există unitate (un singur trup), diversitate (mulţi) şi interdependenţă (mădulare unii altora). Orice dar pe care-l posedăm nu este destinat folosirii egoiste în folosul nostru personal sau etalării, ci spre binele trupului. Nici un dar nu este suficient sie însuşi şi nici unul nu este inutil. Când vom gândi astfel, vom gândi cumpătat (Romani 12:3).

Pavel dă acum o serie de îndrumări pentru folosirea anumitor daruri. Lista nu cuprinde toate darurile. Este mai degrabă, ilustrativă, decât exhaustivă.

Darurile noastre diferă după harul care ne-a fost dat. Cu alte cuvinte, Dumnezeu, în harul Lui, dă daruri diferite unor persoane diferite. Şi Dumnezeu dă tăria necesară sau capacitatea de a folosi toate darurile ce ni s-au încredinţat. Astfel, avem răspunderea de a folosi aceste capacităţi încredinţate nouă de Dumnezeu ca nişte administratori înţelepţi.

Cei care au darul profeţiei trebuie să profeţească după măsura credinţei lor. Un profet este un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, declarând cuvântul Domnului. în mesajul lui poate exista şi prezicerea, dar acesta nu e un element necesar profeţiei. În biserica primară, scrie Hodge, profeţii erau „oameni care vorbeau sub înrâurirea imediată a Duhului lui Dumnezeu, transmiţând comunicaţii divine, referitoare la adevăruri doctrinare, după cum era cazul."

Lucrarea (slujba) lor ni s-a transmis sub forma Noului Testament. Astăzi nu se mai poate adăuga nici un supliment profetic inspirat la corpul de doctrină creştină (cuprins în paginile Noului Testament), întrucât credinţa a fost dată sfinţilor o dată pentru totdeauna (vezi Iuda 3). Prin urmare, sensul unui profet (profet) din vremea noastră ar fi acela al unuia care face cunoscută gândirea (mintea) lui Dumnezeu, aşa cum a fost revelată aceasta în Biblie. Iată ce spune Strong în legătură cu aceasta:

Toate profeţiile autentice din perioada modernă nu sunt altceva decât republicări ale mesajului lui Cristos - vestirea şi expoziţiunea adevărului deja revelat în Scriptură.

Aceia dintre noi care au darul profeţiei trebuie să profeţească după măsura credinţei noastre. Sensul acestor cuvinte ar putea fi: „În funcţie de regula sau norma de credinţă" - adică potrivit cu doctrinele credinţei creştine, aşa cum ne sunt descoperite acestea în Scripturi. Sau ar mai putea însemna: „proporţional cu credinţa noastră" - adică după măsura credinţei pe care ne-o dăruieşte Dumnezeu. Majoritatea versiunilor adaugă aici cuvântul „noastre", dar el nu apare în textul original, dar articolul hotărât din textul original are, practic, valoare de pronume, în unele contexte.

Termenul slujbă („ministry" în engleză, tradus prin „slujbă", dar şi prin „lucrare" sau „misiune", n.tr.) este un cuvânt umbrelă, cu mare aplicabilitate, însemnând, în sens general, lucrarea de slujire pentru Domnul. El nu înseamnă funcţia, postul sau îndatoririle unui cleric, cum este înţeles, de cele mai multe ori, acest termen în zilele noastre. Persoana care are darul slujbei are inimă de slujitor, căutând şi folosind orice prilej pe care îl are de a fi de folos, de a sluji.

Un învăţător este o persoană care poate explica cuvântul lui Dumnezeu, aplicându-l la inimile ascultătorilor săi. Indiferent ce dar ni s-a dat, trebuie să-l folosim din toată inima.

Îndemnarea este darul stârnirii sfinţilor pentru ca aceştia să se lase de orice formă de râu, avântându-se, în schimb, cu toate energiile spre noi biruinţe pentru Cristos, pe planul sfinţeniei şi al slujirii.

Dărnicia este înzestrarea divină prin care cineva primeşte înclinaţia şi puterea transpunerii în practică, de a sesiza nevoile altora şi de a-şi aduce contribuţia la acoperirea acelor nevoi. El trebuie să-şi exercite darul dărniciei cu inimă largă.

Darul conducerii este, aproape sigur, legat de lucrarea presbiterilor (bătrânilor) şi, probabil, a diaconilor din biserica locală. Presbiterul este un fel de păstor adjunct, care stă în faţa turmei, conducând-o cu grijă.

Darul îndurării este capacitatea supranaturală sau talentul supranatural de a veni în ajutorul celor aflaţi la strâmtoare. Cei care posedă acest dar trebuie să-l exercite bucuros. Desigur, toţi trebuie să dăm dovadă de îndurare, făcând acest lucru cu bucurie!

Iată ce a spus, în această privinţă, o soră creştină: „Când mama a înaintat în vârstă, având nevoie de cineva s-o îngrijească, împreună cu soţul, am invitat-o să stea la noi. Am făcut tot ce puteam să se simtă bine. I-am gătit de mâncare, i-am spălat rufele, am scos-o în diverse plimbări cu maşina şi m-am ocupat în general de toate nevoile ei. Dar, deşi în exterior făceam toate aceste lucruri conştiincios şi oarecum mecanic, nu eram fericită înăuntrul meu. În subconştientul meu, eram plină de resentimente pentru perturbaţiile pe care le prezenta în cadrul programului nostru prezenţa ei printre noi. Uneori mama îmi spunea: «Observ că de la un timp ai încetat să zâmbeşti. De ce nu mai zâmbeşti?» Cu alte cuvinte, dădusem dovadă de îndurare, dar o făceam fără bucurie."

Pavel enumera aici câteva caracteristici pe care fiecare credincios trebuie să le cultive în relaţiile cu alţi credincioşi şi cu cei neconvertiţi.

Dragostea trebuie să fie fără făţărnicie. Cu alte cuvinte, nu trebuie să fie o mască, ci o dragoste reală, sinceră şi neprefăcută.

Trebuie să ne ferim de toate formele de rău şi să ne lipim de tot ce este bun. În acest cadru termenul rău înseamnă, probabil, toate atitudinile şi actele opuse iubirii, orice formă de maliţiozitate şi ură. În contrast cu aceasta, binele înseamnă orice manifestare a dragostei supranaturale.

În relaţiile noastre cu cei ce sunt din casa credinţei, trebuie să demonstrăm dragostea noastră printr-o afecţiune tandră, nu prin indiferenţă rece sau acceptare formală.

Ar trebui să preferăm să-i vedem pe alţii onoraţi, decât pe noi înşine. Odată, un slujitor preaiubit al lui Cristos se afla într-o anti-cameră, împreună cu mai multe oficialităţi de rang înalt, aşteptând să înceapă o şedinţă. Câteva din aceste personalităţi au ocupat deja loc la tribună, înaintea sa. Când a apărut în pragul uşii, sala a izbucnit în aplauze puternice în onoarea lui. Imediat el s-a dat înapoi, pentru a nu beneficia de onoarea pe care credea, sincer, că nu i se datora lui, ci celorlalte persoane.

Iată cum sună acest verset în traducerea foarte plastică a lui Moffatt: ,,Nu lăsaţi să vi se fleşcăiască nicicând râvna, ci păstraţi-vă strălucirea spirituală. Slujiţi-L pe Domnul!"

Ne aducem aminte în acest punct de cuvintele din Ieremia 48:10: „Blestemul să fie peste cel delăsător faţă de lucrarea Domnului!" (NEB).

Omul nu trebuie să se joace, căci viaţa

E scurtă şi păcatul e aproape de noi.

Vârsta noastră ţine cât căderea unei frunze,

Cât îi trebuie lacrimii să cadă.

De aceea, nu avem ceasuri de irosit,

Nici timp de pierdut.

Într-o lume ca cea în care trăim,

Nu ne putem permite să nu fim serioşi.

Horatius Bonar

Indiferent care ar fi împrejurările în care ne-am găsi, noi ne putem bucura şi trebuie să ne bucurăm în nădejdea noastră, adică venirea Mântuitorului nostru, răscumpărarea trupurilor noastre şi slava eternă de care vom avea parte. Suntem îndemnaţi să fim răbdători în suferinţă - adică să răbdăm cu bărbăţie când trecem prin încercări. O atare atitudine de răbdare este elementul cheie care poate transforma strâmtorarea respectivă în glorie. Apoi trebuie să stăruim în rugăciune, căci prin rugăciune se înfăptuieşte lucrarea şi se câştigă biruinţele.

Rugăciunea aduce putere în viaţa noastră şi pace în inimile noastre. Când ne rugăm în Numele Domnului Isus, ne apropiem de omnipotenţă în gradul cel mai mare în care poate face o fiinţă omenească acest lucru. Prin urmare, ne facem un mare deserviciu atunci când neglijăm să ne rugăm.

Sfinţii care sunt în nevoie se găsesc pretutindeni - cei rămaşi rară lucru, cei care au fost împovăraţi de note de plată pentru servicii medicale, misionarii şi predicatorii uitaţi, care-şi desfăşoară activitatea în locuri îndepărtate, precum şi persoane în vârstă, ale căror venituri sunt foarte limitate. Adevărata viaţă a Trupului înseamnă să împărtăşim cu cei ce trec prin nevoi.

„Nerefuzând niciodată să oferim o masă sau un pat celor care au nevoie" (JBP). Astăzi nu mai e la modă a fi „primitori de oaspeţi", ospitalitatea fiind o artă pierdută. De multe ori se invocă faptul că cineva locuieşte într-un apartament sau o casă neîncăpătoare ca scuză pentru a nu-i primi pe creştinii aflaţi în trecere prin oraşul respectiv, în realitate, poate că nu dorim să ne deranjăm. Dar procedând astfel, uităm că atunci când îi omenim pe copiii lui Dumnezeu, asta echivalează cu a-L omeni pe însuşi Domnul Isus. Locuinţele noastre ar trebui să fie ca acel cămin din Betania, unde Domnul Isus se simţea atât de bine.

Suntem chemaţi să ne arătăm dragostea şi amabilitatea faţă de cei de ne persecută, mai degrabă decât să le răsplătim rău cu rău. Este nevoie să ai în tine acea viaţă divina, ca să poţi răspunde cu dragoste la un act de impoliteţe sau de răutate pe care l-a săvârşit cineva faţă de tine. Reacţia firească a celor mai mulţi este să răspundă cu o înjurătură sau să se răzbune, când li se face rău.

Empatia este capacitatea de a împărtăşi, prin asociaţie, sentimentele şi emoţiile altora. Tendinţa noastră este de a fi geloşi pe cei ce se bucură şi de a rămâne nepăsători, trecând pe alături, când cineva e cuprins de întristare. Dar voia lui Dumnezeu este ca noi să luăm parte la bucuriile şi întristările celor din jurul nostru.

A avea aceleaşi simţăminte (aceleaşi gânduri, aceeaşi minte) unul faţă de altul nu înseamnă că trebuie neapărat să avem aceleaşi opinii în chestiuni neesenţiale. Nu uniformitatea minţii este avută aici în vedere, cât armonia relaţiilor.

Trebuie să evităm orice urmă de snobism şi trebuie să ne purtăm cu aceeaşi deschidere faţă de cei smeriţi şi aflaţi pe o treaptă inferioară, cât faţă de cei bogaţi sau sus-puşi. Când un creştin ilustru a sosit la gară, a fost întâmpinat de liderii bisericii unde urma să vorbească. Limuzina a tras apoi la scară, el a urcat şi a fost transportat la un hotel luxos. „Cine are obiceiul să găzduiască predicatorii aflaţi în vizită?" a întrebat oaspetele. I s-a spus că un cuplu în etate, ce locuia într-o căsuţă din apropiere, are acest obicei. „Acolo doresc să stau", a precizat oaspetele.

Din nou, apostolul îl avertizează pe credincios să nu fie înţelept în propria sa opinie. Realizarea că nu avem nimic care să fie al nostru, pe care să nu-l fi primit, ar trebui să ne împiedice de a ne umfla în pene.

În lume este la modă să răsplăteşti răul cu rău. Oamenii au obiceiul să se răzbune, plătind „dinte pentru dinte", având grijă să-i întoarcă cuiva exact ceea ce merita fapta lui. Dar această dorinţă de răzbunare nu trebuie să aibă nici un loc în viaţa celor răscumpăraţi. Mai degrabă, ei trebuie să se poarte onorabil, chiar când sunt batjocoriţi şi persecutaţi - într-un cuvânt, în toate împrejurările vieţii. A urmări înseamnă a avea grijă, a ne purta atent în toate situaţiile.

Creştinii nu trebuie să fie provocatori sau certăreţi, fără rost. Neprihănirea (dreptatea) lui Dumnezeu nu se realizează printr-o atitudine de beligerantă sau de mânie. Mai degrabă, trebuie să iubim pacea, să facem pace şi fim în pace. Când am ofensat pe cineva, sau când cineva ne-a ofensat pe noi, trebuie să ne dăm toate străduinţele să rezolvăm problema ivită.

Trebuie să ne împotrivim tendinţei de a ne răzbuna pentru relele care ni s-au făcut. Sintagma: lăsaţi loc mâniei înseamnă că trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să Se ocupe de această problemă, noi rămânând într-un duh de pasivitate şi neîmpotrivire. Restul versetului demonstrează că acesta este sensul sintagmei: să nu intervenim, ci să lăsăm mânia lui Dumnezeu să se ocupe de această situaţie. Răzbunarea este prerogativa lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să intervenim în ceea ce ţine de autoritatea Sa. El va răsplăti, la vremea cuvenită şi în maniera cuvenită, după cum se exprimă şi Lenski:

Dumnezeu a rezolvat întreaga problemă, cu mult timp în urma, făcând dreptate în cazul răufăcătorilor. Nici unul din ei nu va rămâne nepedepsit, în cazul fiecăruia se va face dreptate perfectă. Dacă vreunul din noi am interveni, asta ar constitui un gest de mare impertinenţa.

Creştinismul merge dincolo de neîmpotrivire, adoptând o atitudine de bunăvoinţă. El nu-şi distruge duşmanii prin violentă, ci-i converteşte prin dragoste. Îi hrăneşte pe duşmani când sunt flămânzi, adunând astfel cărbuni aprinşi pe capul lor. Dacă acest tratament al cărbunilor aprinşi pare dur, asta se datoreşte faptului că expresia idiomatică nu a fost înţeleasă corect, prin traducere. A îngrămădi cărbuni aprinşi pe capul cuiva înseamnă a-l face să-i fie ruşine de ostilitatea sa, suprinzându-l cu o bunătate ieşită din comun.

Darby explică prima parte a versetului astfel: „Dacă enervarea mea te-a făcut să te enervezi, înseamnă că ai fost biruit de rău."

Marele om de ştiinţă negru George Washington Carver spunea odată: „Nu voi permite nici unui om să-mi ruineze viaţa, lăsându-l să mă determine să-l urăsc." Credincios fiind, el nu s-a lăsat biruit de rău.

Ci biruieşte răul prin bine. Este o trăsătură definitorie a învăţăturii creştine că ea nu se opreşte la interdicţia negativă, ci trece la îndemnul pozitiv. Răul poate fi biruit prin bine. Este o armă la care ar trebui să recurgem mai des.

Stanton îl ura de moarte pe Lincoln. Odată a spus că nu are rost să meargă în Africa pentru a găsi o gorilă, când aceasta era la îndemâna tuturor, în Springfield, statul Illinois. Lincoln nu s-a lăsat abătut de aceste afirmaţii vitriolice. Mai târziu, Lincoln l-a numit pe Stanton ministru de război, considerând că era cel mai calificat să ocupe acest post. După ce Abraham Lincoln a fost asasinat, Stanton l-a numit cel mai mare conducător de oameni, demonstrând astfel că iubirea a biruit!

Cei care au fost îndreptăţiţi prin credinţă sunt obligaţi să se supună autorităţilor pământeşti, care guvernează. De fapt toţi au obligaţia de a fi supuşi acestor autorităţi, dar apostolul se ocupă aici de credincioşi. Dumnezeu a creat instituţia guvernării umane, după Potop, când a decretat: „Oricine varsă sângele omului sângele lui să fie vărsat de om" (Geneza 9:6). Decretul acesta acordă autoritate oamenilor să judece cauzele penale şi să-i pedepsească pe infractori.

În orice societate organizată trebuie să existe autoritate şi supunere în faţa acelei autorităţi. Altminteri, am avea o stare de anarhie. Orice guvern este mai bun decât absenţa totală a unui guvern. Prin urmare, Dumnezeu a instituit guvernul omenesc şi nici un guvern nu există fără voia Lui. Asta nu înseamnă că El îi aprobă pe toţi conducătorii, căci El niciodată nu va încuviinţa corupţia, brutalitatea şi tirania! Dar realitatea rămâne că autorităţile care există sunt rânduite de Dumnezeu.

Credincioşii pot trăi o viaţă de biruinţă în cadrul unei democraţii, al unei monarhii constituţionale sau chiar într-un regim totalitar. Nici un guvern omenesc nu e mai bun decât oamenii care-l alcătuiesc. De aceea, nici un guvern nu este perfect. Singurul guvern ideal este o monarhie binefăcătoare, al cărei rege este Domnul Isus Cristos. E bine să ne aducem aminte că Pavel a redactat acest text privitor la necesitatea de a ne supune în faţa stăpânirii umane în timpul domniei împăratului Nero, de o cruzime şi răutate notorie. Pentru creştini

aceasta a fost o perioadă întunecată, căci Nero i-a învinuit că ar fi provocat incendiul ce a distrus jumătate din Roma (incendiu pe care el însuşi l-a ordonat!). El a dat ordin să se toarne bitumen peste unii creştini, care au fost apoi aprinşi, constituind torţe vii, la a căror lumină s-au comis orgiile sale. Alţii au fost cusuţi în piei de animale sălbatice, fiind lăsaţi apoi în voia unor câini fioroşi, care i-au sfâşiat.

Şi totuşi, adevărul rămâne în picioare, că oricine nu ascultă de stăpânirea omenească sau se răzvrăteşte acestei guvernări lăsate, de Dumnezeu pe pământ în fapt nu ascultă de Dumnezeu şi împotriva Lui se răzvrăteşte. Oricine se împotriveşte autorităţii legale îşi merită pedeapsa.

Desigur, există şi o excepţie de la această regulă. Creştinul nu este obligat să se supună guvernului care îi va ordona să păcătuiască sau să-şi compromită loialitatea sa faţă de Isus Cristos (Fapte 5:29). Nici un guvern nu are dreptul de a-şi exercita controlul asupra conştiinţei cuiva. Aşadar, există perioade când credinciosul, prin simplul fapt că ascultă de Dumnezeu, îşi va atrage mânia omului. În asemenea cazuri, el trebuie să fie pregătit să plătească preţul ascultării sale de Dumnezeu, acceptând penalizarea omului, fără murmur. Dar sub nici o formă el nu are voie să se răzvrătească împotriva guvernului sau să se alăture celor ce vor să-l răstoarne.

De regulă, cei ce se poartă corect nu au motive să se teamă de autorităţi. Numai cei ce calcă legea au temeiuri să se teamă că vor fi pedepsiţi. Prin urmare, dacă vrea cineva să se bucure de viaţă, fiind lipsit de citaţii din partea organelor de circulaţie, de amenzi, de procese şi de închisoare, nu are altceva de făcut decât să se poarte ca un cetăţean onest, ce respectă legile. În acest caz, el va dobândi aprobarea autorităţilor, şi nu blamul lor.

Dregătorul sau conducătorul - în persoana preşedintelui, a guvernatorului, primarului sau judecătorului - este un slujitor al lui Dumnezeu, fiind reprezentantul Domnului pe pământ. Poate că nu-L cunoaşte pe Dumnezeu personal, dar oficial el este totuşi omul Său. Astfel David l-a numit de nenumărate ori pe mârşavul rege Saul drept unsul Domnului (vezi 1Samuel 24:6,10;26:9,11,16,23). În pofida repetatelor încercări din partea lui Saul de a-i lua lui David viaţa, acesta nu a permis oamenilor săi să-i facă vreun rău regelui. De ce? Pentru că Saul era regele, unsul Domnului, numit, desemnat, rânduit de El.

Ca slujitori ai lui Dumnezeu, stăpânitorii (dregătorii, conducătorii) au datoria de a promova binele poporului, asigurând securitatea acestora, liniştea şi bunăstarea generală. Dacă cineva se încăpăţânează să calce legea, e normal să se aştepte că va da socoteală pentru acest act, întrucât guvernul are autoritatea de a-l aduce la judecată şi a-l pedepsi, în sintagma nu degeaba poartă sabia găsim o puternică declaraţie prin care Dumnezeu ne anunţă că a investit o putere şi o autoritate în toate formele de guvernare umană.

Sabia nu e doar un simbol inofensiv al puterii, căci dacă s-ar fi dorit să se transmită această ideea, s-ar fi recurs la termenul „sceptru". Ci sabia pare să reprezinte cel mai adecvat ideea de putere supremă a dregătorului, de a aplica pedeapsa capitală. Prin urmare, nu se poate afirma că pedeapsa capitală era destinată doar perioadei Vechiului Testament, şi că în Noul Testament ea nu şi-ar mai avea valabilitatea. Dimpotrivă, în acest verset din Noul Testament găsim o afirmare clară a principiului potrivit căruia guvernul are autoritatea de a lua viaţa infractorului care s-a făcut vinovat de o crimă ce merită această pedeapsă. Vin însă unii cu contra argumentul luat din Exod 20:13, unde, în ediţia King James Version, se spune „Thou shall not kill." („Să nu ucizi!") Dar porunca aceea se referă la interdicţia comiterii actelor de omucidere, de asasinat, şi nu la pedeapsa capitală. Prin urmare, pedeapsa capitală nu constituie un act de ucidere. Termenul din textul original ebraic tradus prin „a ucide" („kill" în ediţia KJV) are sensul concret de „asasinare", „omucidere cu premeditare", sens care apare în traducerea NKJV: „You shall not murder." („Să nu ucizi, să nu asasinezi!") În dreptul Vechiului Testament se prevedea pedeapsa capitală pentru anumite infracţiuni foarte grave. În ebraică, verbele obişnuite pentru „a omorî" şi „a înjunghia" sunt qătal şi hărag. Verbul „a ucide" (cu intenţie, răhats) este cel folosit în Cele Zece Porunci, traducerea greacă fiind la fel de clară în această privinţă.

Din nou apostolul ne aminteşte că dregătorul este slujitorul lui Dumnezeu, dar de data aceasta el adaugă cuvintele: un răzbunător al mâniei asupra celui care face răul. Cu alte cuvinte, pe lângă faptul că e slujitorul pe care ni l-a dăruit Dumnezeu pentru bine, el îl slujeşte pe Dumnezeu şi prin administrarea pedepselor pentru cei ce încalcă legea.

Asta înseamnă că trebuie să fim supuşi ascultători ai stăpânirii din două motive: frica de pedeapsă şi dorinţa de a ne păstra o conştiinţă curată.

Noi datorăm guvernului (administraţiei, stăpânirii, conducerii) nu doar ascultarea noastră, ci şi sprijinul financiar, prin achitarea impozitelor. Este în avantajul nostru să trăim într-o societate în care se respectă ordinea şi legalitatea, în care beneficiem de protecţia poliţiei şi a pompierilor, ceea ce necesită din partea noastră achitarea fără murmur a cotei aparte ce ne revine din sumele necesare pentru întreţinerea acestor servicii esenţiale. Oficialităţile stăpânirii îşi consacră timpul şi talentele lor în slujba îndeplinirii voii lui Dumnezeu, pentru bunul mers al unei societăţi stabile, însemnând că trebuie să fie susţinute de noi.

Faptul că credincioşii sunt cetăţeni ai cerului (Filipeni 3:20) nu-i scuteşte de responsabilitatea faţă de stăpânirea umană. Ei trebuie să-şi achite toate impozitele (birurile) percepute pe venitul lor, pe proprietăţile imobiliare şi pe cele mobiliare. Ei trebuie să achite taxele vamale percepute asupra bunurilor transportate dintr-o ţară în alta. Ei trebuie să demonstreze frica de a nu-i supăra pe cei ce sunt însărcinaţi cu punerea în executare a legilor. Şi apoi ei trebuie să dea dovadă de cinste pentru numele şi titlurile oficiale ale tuturor funcţionarilor publici (chiar dacă nu întotdeauna vor putea respecta viaţa personală, particulară a acestor slujbaşi).

În legătură cu aceasta, creştinul nu are voie sub nici o formă să se alăture celor care vorbesc de rău Preşedintele sau Primul Ministru al ţării. Chiar când spiritele se încing, în timpul unei campanii politice, ei trebuie să se abţină de la atacuri verbale sau cuvinte abuzive îndreptate împotriva şefului statului, căci este scris: „Pe mai-marele poporului tău să nu-l vorbeşti de rău!" (Fapte 23:5).

În esenţă, prima parte a acestui verset înseamnă: „Achitaţi-vă la timp notele de plată!" Versetul nu constituie o interdicţie a oricărei forme de datorii, căci în societatea în care trăim unele datorii sunt inevitabile. Aşa, de pildă, cei mai mulţi dintre noi datorăm sume de plată pentru serviciile de telefon, de gaz natural, de lumină, apă, etc. Iar dacă ai o întreprindere proprie, este aproape imposibil să supravieţuieşti fără să-ţi asumi anumite datorii. Mai degrabă, versetul acesta ne îndeamnă să nu rămânem în urmă cu plata acestor datorii, să nu ne înglodăm în datorii şi să nu avem conturi trecute de mult de scadenţă.

Dar, pe lângă aceasta, mai există unele principii care trebuie să ne călăuzească la acest capitol. Nu trebuie să ne asumăm datorii pentru lucruri neesenţiale. Nu trebuie să intrăm în datorii atunci când ştim că nu vom avea posibilitatea de a le achita. Trebuie să evităm achiziţionarea de lucruri cu plata în rate, căci acest timp de cumpărături va atrage sume exorbitant de mari sub forma dobânzii acumulate.

Trebuie să evităm obţinerea unui împrumut pentru cumpărarea unui obiect a cărui valoare se va diminua, în timp. În general, trebuie să practicăm principii de responsabilitate financiară, trăind modest şi „atât cât se întinde pătura", atât cât ne permite venitul nostru, neuitând că „cel ce ia cu împrumut este robul celui ce-i dă cu împrumut" (Proverbe 22:7).

Datoria de care nu ne vom putea achita niciodată integral este obligaţia de a iubi. Cu o singură excepţie, în textul original al cărţii Romani pentru dragoste se foloseşte întotdeauna termenul agape, care înseamnă o afecţiune profundă, lipsită de egoism şi supraumană. Această dragoste, ce nu e din această lume, nu este activată de vreo virtute prezentă în persoana iubită, ci este total nemeritată. Ea se deosebeşte de orice altă dragoste prin faptul că e îndreptată nu numai împotriva celor demni de a fi iubiţi, ci şi împotriva duşmanilor cuiva.

Această dragoste se manifestă prin dărnicie, în general, şi prin dărnicie jertfitoare. Astfel, atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său fiu născut. Cristos a iubit biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea.

În principal este o chestiune ce ţine de voinţă, mai degrabă decât de emoţii. Faptul că ni se porunceşte să iubim arată că stă în putinţa noastră de a-l realiza. Dacă ar fi o emoţie incontrolabilă, care ne-ar cuprinde în anumite momente neaşteptate, n-am mai putea fi făcuţi răspunzători de îndeplinirea acestei îndatoriri. Asta nu neagă însă faptul că şi emoţiile joacă un rol.

Unei persoane neconvertite îi este imposibil să manifeste acest gen de iubire divină. De fapt, chiar şi credinciosului îi este imposibil să dea dovadă de această iubire prin propriile sale puteri. Dragostea aceasta divină se poate manifesta doar prin puterea Duhului Sfânt care locuieşte în credincios.

Dragostea şi-a găsit expresia perfectă pe pământ în Persoana Domnului Isus Cristos. Dragostea noastră pentru Dumnezeu se manifestă prin ascultarea de poruncile Sale. Omul care îşi iubeşte aproapele a împlinit legea sau, cel puţin, acea parte din lege care ne învaţă că trebuie să ne iubim semenii.

Apostolul evidenţiază acele porunci care interzic acte de „neiubire" comise împotriva aproapelui. Ele sunt poruncile împotriva adulterului, omorului, hoţiei, sperjurului şi lăcomiei.

Spre deosebire de imoralitate, dragostea nu exploatează trupul altei persoane;

Spre deosebire de omor, dragostea nu ia viaţa nimănui.

Spre deosebire de hoţie, dragostea nu fură avutul altuia.

Spre deosebire de martorul mincinos, dragostea nu calcă în picioare dreptatea cuiva.

Spre deosebire de lăcomie, dragostea nici măcar cu gândul nu pofteşte lucrurile altuia.

Şi dacă mai există orice altă poruncă, este cuprinsă în porunca aceasta. Pavel ar fi putut menţiona aici porunca: „Să cinsteşti pe tatăl şi pe mama ta." Toate se rezumă la acelaşi dicton: Să-1 iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi! Să-l tratezi cu aceeaşi afecţiune, consideraţie şi bunătate cu care te tratezi pe tine însuţi.

Dragostea nu caută să facă rău nimănui, ci urmăreşte cu tot dinadinsul bunăstarea şi onoarea tuturor. Prin urmare, omul care se poartă cu dragoste împlineşte, de fapt, cerinţele cuprinse în ce-a dea doua tăblie a legii.

Restul capitolului ne îndeamnă să trăim o viaţă de veghere spirituală şi de curăţie morală. Timpul este scurt. Dispensaţia harului se apropie de sfârşit. Ceasul fiind atât de înaintat, se cere să ne trezim din orice letargie şi inactivitate. Mântuirea noastră este mai aproape decât oricând. Mântuitorul va veni să ne ducă în casa Tatălui.

Veacul actual este ca noaptea întunecată a păcatului, al cărei sfârşit se apropie. Zorii zilei gloriei eterne vor răsări în curând pentru credincioşi. Având în vedere acest lucru, trebuie să lepădăm toate hainele întinate ale spiritului lumesc, adică toate asociaţiile cu ceea ce este rău, îmbrăcându-ne, în schimb, cu armura luminii, adică cu învelişul protector al unei vieţi sfinte. Componentele armurii sunt descrise în amănunt la Efeseni 6:14-18, ele reprezentând aspectele unui adevărat caracter creştin.

Observaţi că accentul se pune pe trăirea practică a vieţii de credinţă. Întrucât suntem copii ai zilei, trebuie să umblăm ca fii ai luminii. Ce are un creştin de a face cu petrecerile deşănţate, cu chefurile, cu beţiile, cu orgiile sexuale, cu excesele sau chiar cu certurile şi invidia? Absolut nimic!

Cea mai recomandabilă metodă este ca, mai întâi de toate, să ne îmbrăcăm cu Domnul Isus Cristos. Asta înseamnă că trebuie să adoptăm un stil de viaţă sfântă, să trăim cum a trăit El şi să-L acceptăm pe El ca Pildă de trăire şi Călăuză.

În al doilea rând, trebuie să nu purtăm de grijă cărnii, ca sa nu-i trezim poftele. Prin „carne" se înţelege aici firea veche, coruptă, care mereu strigă să i se dea atenţie, să fie cocoloşită, cu confort, cu lux, cu satisfacerea unor plăceri sexuale ilicite, cu divertismente ieftine, cu plăceri lumeşti, cu risipă, cu materialism şi cu altele de felul acestora. Noi îi purtăm de grijă cărnii atunci când cumpărăm lucruri care sunt asociate cu ispite, când ne înlesnim posibilitatea de a păcătui, când acordăm prioritate laturii fizice, în detrimentul celei spirituale. Mai degrabă, „nu ar trebui să-i dăm nici o şansă cărnii saşi facă voia" (traducere după versiunea JBP).

Chiar de textul acesta din Romani S-a folosit Dumnezeu pentru a-l converti pe strălucitul, dar carnalul Augustin la Cristos şi la curăţie. Când a ajuns cu lectura la versetul 14 (din capitolul 13), el s-a predat Domnului, fiind cunoscut în istorie după această dată sub denumirea de: „Sfântul" Augustin.

Romani 14:1-15:13 se ocupă cu principii importante menite să-i călăuzească pe copiii lui Dumnezeu în chestiuni de importanţă secundară. Sunt însă chestiuni ce provoacă adesea stări conflictuale între credincioşi, care - aşa cum vom vedea - ar putea fi evitate.

Un creştin slab este cel care manifestă scrupule neîntemeiate cu privire la chestiuni de importanţă minoră. În acest context, el era adesea un iudeu convertit, care avea încă scrupule cu privire la consumul de alimente necorespunzătoare standardului de „cuşer" sau cu privire la efectuarea unor munci sâmbăta.

Primul principiu este următorul: un creştin slab trebuie primit în părtăşia credincioşilor dintr-o localitate, dar nu cu gândul de a-l angrena în dispute („întrebări îndoielnice") cu privire la dependenţa lui excesivă de anumite scrupule. Creştinii pot avea părtăşie minunată, fără să fie total de acord în privinţa unor chestiuni neesenţiale.

Credinciosul care umblă în deplina beneficiere de libertatea creştină are credinţă, pe baza învăţăturilor Noului Testament, că toate alimentele sunt curate. Ele sunt sfinţite prin cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune (1Timotei 4:4,5). Credinciosul cu un cuget slab ar putea să aibă reţineri cu privire la consumul cărnii de porc sau a altor tipuri de carne. S-ar putea ca el să fie vegetarian.

Prin urmare, al doilea principiu ne arată că trebuie să existe un grad reciproc de îngăduinţă. Creştinul matur nu trebuie să-l dispreţuiască pe fratele mai slab. Tot aşa, fratele mai slab nu trebuie să-l judece pe cineva care mănâncă şuncă sau creveţi sau raci şi nu trebuie să-l considere păcătos. Dumnezeu l-a primit în familia Sa, ca membru cu drepturi depline.

Al treilea principiu spune că fiecare credincios este un slujitor al Domnului şi că nu avem voie să adoptăm postura de judecător, ca şi când noi am fi stăpânul. Fiecare stă în picioare, fiind aprobat sau nu, în faţa Stăpânului său. Unii din noi avem tendinţa de a privi cu răceală şi condescendenţă la un alt credincios, fiind convinşi că îşi va face o epavă din credinţa sa, din pricina concepţiilor la care vedem că aderă, dar o asemenea atitudine este greşită. Dumnezeu este Cel care îi susţine şi pe unii, şi pe alţii aflaţi de o parte şi de alta a baricadei, ca să spunem aşa, în privinţa unui punct controversat. Puterea Lui de a-i susţine pe toţi credincioşii este întru totul adecvată.

Unii creştini iudei considerau sabatul ca o zi pe care erau obligaţi s-o ţină, simţindu-se mustraţi în cuget dacă efectuau vreo muncă în această zi. Din acest punct de vedere, ei socoteau o zi mai presus decât alta

Alţi credincioşi nu împărtăşeau însă acest punct de vedere iudaic, neavând scrupule în această privinţă. Ei socoteau toate zilele la fel. Cu alte cuvinte, nu credeau că şase zile din săptămână sunt seculare, iar a şaptea sacră. Pentru ei, toate zilele erau sacre.

Dar cum stăm cu Ziua Domnului, adică prima zi a săptămânii? Oare nu are ea un loc special în viaţa credincioşilor? Observăm că în Noul Testament aceasta a fost ziua în care a înviat Domnul nostru (Ioan 20:19,26). Duhul Sfânt a fost dat în Ziua Cincizecimii, care era prima zi a săptămânii; Ziua Cincizecimii venea la şapte duminici după sărbătoarea primelor roade (Levitic 23:15,16;Fapte 2:1), care simbolizează învierea lui Cristos (1Corinteni 15:20,23). Ucenicii s-au adunat să frângă pâinea în prima zi a săptămânii (Fapte 20:7). Pavel i-a instruit pe Corinteni să facă o colectă în prima zi a săptămânii. Aşadar, vedem că Ziua Domnului iese în evidenţă, ca zi specială, în Noul Testament. Dar în loc să fie o zi a obligativităţii, cum era sabatul, ea este o zi a privilegiului. Fiind eliberaţi de îndatoririle noastre obişnuite de serviciu, noi putem s-o punem deoparte, pentru a ne închina în această zi şi a-L sluji pe Domnul nostru în mod special.

Nicăieri în Noul Testament nu li se spune creştinilor să ţină sabatul. Cu toate acestea, recunoaştem principiul conform căruia o zi din şapte este o zi de odihnă, după şase zile de lucru.

Indiferent care ar fi părerea noastră în această privinţă, principiul care trebuie să ne călăuzească este următorul: Fiecare să fie pe deplin convins în mintea lui. Trebuie să precizăm însă că principiul enunţat adineaori se aplică numai în chestiunile cu conţinut moral neutru. Când este vorba despre doctrine fundamentale ale credinţei creştine, nu mai încape loc de târguiala, nu mai au ce căuta opiniile individuale. Dar în acest domeniu în care lucrurile nu sunt nici corecte, nici greşite în ele însele, există loc pentru o varietate de opinii personale şi nu trebuie să facem din acestea piatra de încercare a părtăşiei.

Cine ţine o zi din acest verset este credinciosul evreu pe care încă îl mustră conştiinţa dacă munceşte sâmbăta. Asta nu înseamnă că el consideră ţinerea sabatului ca mijlocul prin care obţine sau îşi păstrează mântuirea. Mai degrabă, este o chestiune de a face ceea ce-I este plăcut Domnului. Tot aşa, cine nu ţine ziua, pentru Domnul n-o ţine, onorându-L astfel pe Cristos – substanţa - mai degrabă decât umbra credinţei (Coloseni 2:16,17).

Altul are libertatea de a consuma alimente ne-cuşer, plecându-şi capul şi mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru ele. La fel procedează şi credinciosul cu cugetul slab, care nu consumă decât alimente cuşer. Ambii invocă binecuvântarea lui Dumnezeu.

În ambele cazuri, Dumnezeu este onorat şi I se aduce mulţumiri. Prin urmare, de ce să facem din asta o pricină de discordie şi de ceartă?

Domnia lui Cristos pătrunde în toate aspectele vieţii credinciosului. Noi nu trăim pentru noi înşine, ci pentru Domnul. Nu murim pentru noi înşine, ci pentru Domnul. E drept că ceea ce spunem şi facem, îi afectează, pe alţii, dar nu acesta e gândul pe care-l are în vedere versetul de faţă. Pavel subliniază aici că Domnul trebuie să fie ţelul şi obiectivul suprem al vieţii copiilor Lui.

Unul din motivele pentru care Cristos a murit şi a înviat şi a trăit din nou a fost ca El să poată fi Domnul nostru iar noi să putem fi supuşii Săi de bună voie, slujindu-L cu bucurie, din toată inima noastră, cu recunoştinţă. Domnia Lui continuă chiar şi în moarte, când trupul nostru zace în mormânt, dar duhul şi sufletul nostru sunt în prezenţa Sa.

Întrucât aşa stau lucrurile, ar fi nechibzuit din partea creştinului evreu, cu prea multe scrupule, să-l condamne pe fratele care nu ţine calendarul ebraic şi nu se limitează la consumul de alimente cuşer. Tot aşa, este greşit din partea fratelui mai tare să arate dispreţ pentru fratele mai slab. Realitatea este că fiecare din noi va sta înaintea scaunului de judecată (unele manuscrise vechi conţin cuvintele: „scaunul de judecată al lui Dumnezeu" în loc de „...al lui Cristos" (textele TR şi M). Dar noi ştim că Cristos va fi Judecătorul, întrucât Tatăl I-a încredinţat toată judecata - Ioan 5:22) al lui Cristos, şi evaluarea ce ni se va face cu acea ocazie va fi singura care va conta.

Această judecată are de a face cu slujirea unui credincios, nu cu păcatele sale (1Corinteni 3:11-15). Cu acel prilej se va trece în revistă activitatea noastră şi se vor împărţi răsplăţile. Nu trebuie să confundăm această judecată cu Judecata Neamurilor (a naţiunilor) de la Matei 25:31-46 sau cu Judecata de la Marele Tron Alb (Apocalipsa 20:11-15). Acea judecată va fi judecata finală, a morţilor răi.

Certitudinea înfăţişării noastre înaintea a ceea ce în original este berna lui Cristos este întărită cu citatul de la Isaia 45:23, unde Iehova însuşi face afirmaţia apăsată că orice genunchi se va pleca înaintea Lui, recunoscându-I autoritatea supremă.

Aşadar este clar că fiecare dintre noi va da socoteală cu privire la noi înşine, nu la fraţii noştri, în faţa lui Dumnezeu. Adevărul e că ne judecăm unii pe alţii prea mult, fără a avea autoritatea sau cunoştinţa adecvată.

În loc să-i judecăm pe ceilalţi creştini, în aceste chestiuni neutre pe plan moral, ar trebui să ne hotărâm să nu facem niciodată nici un lucru care să împiedice progresul spiritual al unui frate. Nici una din aceste chestiuni neesenţiale nu e atât de importantă încât să ne permită să-l facem pe un frate să se poticnească şi să cadă.

Pavel ştia, ceea ce ştim şi noi, că nici un aliment nu mai este necurat din punct de vedere ceremonial, cum erau unele pe vremea când iudeii trăiau sub lege. Hrana pe care o consumăm este sfinţită prin cuvântul lui Dumnezeu şi rugăciune (1Timotei 4:5). Este sfinţită prin cuvânt în sensul că Biblia o individualizează concret ca fiind bună. Este sfinţită prin rugăciune când îl rugăm pe Dumnezeu s-o binecuvânteze, spre slava Lui şi pentru întărirea trupurilor noastre, ca să-L poată sluji pe El. Dar dacă un frate mai slab crede că este greşit să mănânce, de exemplu, carne de porc, atunci pentru el este greşit. Consumând carnea de porc, el ar viola conştiinţa pe care i-a dăruit-o Dumnezeu.

Când Pavel afirmă aici că nimic nu este necurat în sine, trebuie să înţelegem că se referă doar la chestiunile neutre pe plan moral. Altminteri, există în lume suficiente lucruri care sunt necurate, cum ar fi literatura pornografică, glumele porcoase, filmele proaste şi orice fel de imoralitate. Afirmaţia lui Pavel trebuie înţeleasă în lumina contextului în care este redată. Creştinii nu se întinează pe plan ceremonial, dacă vor consuma alimente pe care Legea lui Moise le-a calificat drept necurate.

Când mă aşez la masă cu un frate slab, am eu oare dreptul să insist că e perfect legitim pentru mine să comand creveţi sau specialitatea casei la capitolul raci, chiar dacă ştiu că el nu aprobă aceste alimente? În aceste condiţii, dacă voi comanda aceste mâncăruri, nu voi proceda cu dragoste, întrucât dragostea se gândeşte la alţii, nu la ea însăşi. Dragostea renunţă la drepturile sale legitime, de dragul promovării intereselor unui frate. Şi astfel o mâncare nu poate fi niciodată mai importantă decât bunăstarea spirituală a unuia pentru care a murit Cristos. Dacă voi insista totuşi, cedând egoismului meu, făcând paradă de drepturile mele în această privinţă, voi putea provoca, prin aceasta, daune ireparabile în viaţa acelui frate mai slab. Or, nu merită să facem aşa, dacă ne gândim că sufletul lui a fost răscumpărat cu un preţ atât de mare: cu însuşi sângele scump al Mielului.

Prin urmare, principiul care trebuie să ne călăuzească în această privinţă este că nu trebuie să lăsăm ca aceste lucruri de importanţă secundară - perfect legitime în ele însele - să le dea prilejul altora să ne condamne pentru „uşurătatea" noastră sau „lipsa de dragoste". Ar fi totuna cu a ne pierde bunul renume, pentru un blid de linte!

Ceea ce contează cu adevărat în împărăţia lui Dumnezeu nu este un cod de reguli dietetice, ci realităţile spirituale. Împărăţia lui Dumnezeu este sfera în care Dumnezeu este recunoscut ca Domnitor Suprem. În accepţia cea mai largă a termenului, aici sunt cuprinşi şi toţi cei care doar mărturisesc loialitatea lor faţă de Dumnezeu. Dar în realitatea lăuntrică a conceptului, se are în vedere doar aceia care s-au născut din nou - acesta fiind sensul împărăţiei lui Dumnezeu în versetul de faţă.

Dumnezeu nu a rânduit ca supuşii împărăţiei să fie nişte gurmanzi şi nişte dedaţi la mâncăruri alese sau degustători de vinuri rare. Mai degrabă, ei trebuie să demonstreze o viaţă de trăire în practică a neprihănirii, având o dispoziţie de pace şi armonie, şi tipare mentale caracterizate de bucuria Duhului.

Nu ceea ce mănâncă un om are importanţă, ci o viaţă de sfinţenie - ea fiind aceea care câştigă onoarea lui Dumnezeu şi aprobarea din partea oamenilor. Cei care pun accentul pe neprihănire (dreptate), pace şi bucurie îl slujesc pe Cristos, ascultând de învăţăturile Lui.

Şi astfel se conturează încă un principiu. În loc să ne certăm pentru lucruri de nimic, mai bine să ne străduim să menţinem pacea şi armonia în părtăşia creştină. În loc să băgăm de vină altora, insistând asupra drepturilor noastre, mai bine să ne străduim să-i edificăm pe alţii, în credinţa lor cea mai sfântă.

Dumnezeu desfăşoară în viaţa fiecăruia dintre copiii Lui o lucrare. Prin urmare, ne cutremurăm la gândul că am putea pune piedici acelei lucrări din viaţa unui frate mai slab, datorită unor chestiuni minore, cum ar fi hrana, băutura sau zilele. Pentru copilul lui Dumnezeu, toate alimentele sunt acum curate. Dar ar fi greşit din partea lui să mănânce anumite alimente, dacă, procedând aşa, l-ar ofensa pe un frate sau l-ar face să se poticnească în umblarea sa creştină.

E de o mie de ori mai bine să se abţină de la consumul de carne sau vin sau orice altceva care ar putea să-l facă să se poticnească pe un frate sau să-l facă să înregistreze un declin spiritual. E un preţ foarte mic să renunţăm la drepturile noastre, pentru a avea astfel grijă de cel care este slab.

Poate că eu am libertatea deplină de a mă hrăni din orice hrană, ştiind că Dumnezeu mi-a dăruit-o pentru ca eu s-o primesc cu mulţumire. Dar nu trebuie să fac paradă inutilă de această libertate în faţa celor slabi. Este mai bine să-mi exersez acea libertate în particular, când nimeni nu va putea fi vătămat.

Este bine să umblăm, bucurându-ne de deplina libertate creştină, fără să fim încătuşaţi de scrupule nejustificate. Dar este mai bine să renunţăm la drepturile noastre legitime, decât să ne osândim, făcând vreun lucru care să-i vatăme pe alţii. Ferice de cine nu-i face pe alţii să se poticnească!

Cât priveşte pe fratele slab, pentru el este greşit să mănânce vreun lucru pentru care îl mustră conştiinţa. Consumul acelui lucru nu va proveni, în acest caz, din credinţă, căci nu are cugetul curat cu privire la acel lucru. Or, este păcat să treacă peste conştiinţa sa.

E drept însă că conştiinţa cuiva nu este un ghid infailibil, ci ea trebuie educată, prin cuvântul lui Dumnezeu. Dar, scrie Merrill Unger:

„Pavel stabileşte legea potrivit căreia cineva trebuie să asculte de conştiinţa sa, chiar dacă este slabă, întrucât altfel s-ar distruge personalitatea morală."

Primele treisprezece versete din capitolul 15 continuă subiectul capitolului precedent, care se ocupa cu probleme legate de indiferenţa pe plan moral. Se iviseră o seamă de tensiuni între convertiţii de la iudaism şi cei proveniţi din păgânism, ceea ce l-a determinat pe Pavel să facă acest apel în vederea unor relaţii armonioase între creştinii iudei şi cei dintre Neamuri.

Cei care sunt tari (adică, aceia care au libertatea totală cu privire la lucruri cu valoare morală neutră) nu trebuie să-şi placă lor înşişi, printr-o afirmare egoistă a drepturilor lor, ci ar trebui să-i trateze pe fraţii lor slavi cu amabilitate şi consideraţie, ţinând cont de scrupulele lor.

Aici principiul este următorul: nu trăi pentru a-ţi satisface eul tău, pentru a fi pe placul tău însuţi. Trăieşte, mai degrabă, pentru a fi plăcut semenului tău, făcându-i bine şi zidindu-l. Asta e metoda creştină!

Cristos ne-a dat pilda Sa, trăind pentru a-I fi plăcut Tatălui Său, şi nu Lui însuşi. El a spus: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra Mea." (Psalmul 69:9, în versiunea Cornilescu „ocările.... cad asupra Mea" nota şi sublinierea traducătorului). Asta înseamnă că El a fost atât de preocupat de onoarea lui Dumnezeu, încât atunci când oamenii L-au insultat pe Dumnezeu, Domnul, Isus a considerat-o o insultă adresată Lui însuşi.

Citatul acesta din Psalmi ne aminteşte că Scripturile din Vechiul Testament an fost scrise pentru învăţătura noastră. Deşi ele nu ne-au fost adresate în primul rând nouă, ele conţin lecţii de mare preţ pentru noi. Când întâmpinam probleme, conflicte, strâmtorări şi necazuri, Scripturile ne învaţă să fim statornici şi ne conferă mângâiere. Astfel, în loc să fim înghiţiţi de valuri, suntem susţinuţi de nădejdea că Domnul ne va trece cu bine prin aceste încercări.

Această consideraţie îl determină pe Pavel să-şi exprime dorinţa ca Dumnezeul care ne dăruieşte stăruinţă şi mângâiere să-i învrednicească şi pe cei tari, şi pe cei slabi, pe creştinii dintre Neamuri şi pe cei evrei, să trăiască în armonie, potrivit cu învăţătura şi pilda lui Cristos Isus.

Urmarea va fi faptul că sfinţii vor fi uniţi în închinarea lor în faţa Dumnezeului şi Tatălui Domnului nostru Isus Cristos. Ce tablou măreţ! Evrei salvaţi şi ne-evrei salvaţi, închinându-se Domnului, cu o singură gură!

Gura este menţionată de patru ori în cartea Romani, formând un fel de schiţă biografică a „sufletului bine mântuit". La început, gura era plină de blesteme şi de amărăciune (Romani 3:14), Apoi gura a fost astupată şi omul a fost adus, vinovat, înaintea Judecătorului (Romani 3:19). După aceea el mărturiseşte cu gura sa pe Isus ca Domn (Romani 10:9). Şi, în cele din urmă, gura Lui îl laudă din plin pe Domnul Isus şi I se închină Lui (15:6).

Încă un principiu se conturează din toate acestea. În pofida oricăror deosebiri ce ar putea exista în privinţa unor chestiuni de ordin secundar, noi trebuie să ne primim unii pe alţii cum ne-a primit şi Cristos. Aici se află temelia primirii cuiva în rândurile credincioşilor din adunarea locală. Noi nu-l primim pe cineva pe baza afilierii sale la o confesiune sau pe baza maturităţii sale spirituale sau a statutului social pe care îl ocupă, ci trebuie să-i primim pe aceia pe care Cristos i-a primit, pentru a promova slava lui Dumnezeu.

În următoarele şase versete apostolul le aminteşte cititorilor că lucrarea lui Isus Cristos îi cuprinde şi pe evrei, şi pe ne-evrei, implicaţia fiind că inima noastră trebuie să fie suficient de cuprinzătoare pentru a include credincioşii din ambele categorii. Negreşit Cristos a venit pentru a sluji circumcizia - adică poporul evreu. Căci Dumnezeu făgăduise de multe ori că îl va trimite pe Mesia la Israel şi venirea lui Cristos a confirmat adevărul acelor făgăduinţe.

Dar Cristos aduce binecuvântări şi Neamurilor. Planul lui Dumnezeu a fost ca naţiunile să audă evanghelia şi ca cei care vor crede să-L slăvească pe Dumnezeu pentru îndurarea Sa cea mare. Asta nu trebuie să-i surprindă pe credincioşii iudei, întrucât este un fapt frecvent menţionat în Scripturile lor. În Psalmul 18:49, de exemplu, David anticipează ziua în care Mesia va cânta laudă lui Dumnezeu în mijlocul oştirii credincioşilor dintre Neamuri.

La Deuteronom 32:43 Neamurile sunt înfăţişate drept bucurându-se de binecuvântările mântuirii, alături de poporul Său Israel.

În Psalmul 117:1 Îl auzim pe Israel chemând Neamurile să-L lande pe Domnul în timpul Domniei Sale de o Mie de ani, ca Mesia.

În fine, Isaia adaugă mărturia sa la includerea Neamurilor în stăpânirea lui Mesia (Isaia 11:1,10). Ideea care trebuie subliniată aici este că Neamurile se vor împărtăşi din privilegiile conferite de Mesia şi de evanghelia Sa.

Domnul Isus este o rădăcină a lui Iese în sensul că El este Creatorul lui Iese, şi nu că El ar fi descins din Iese (deşi şi ultima variantă este adevărată!). La Apocalipsa 22:16 Isus se referă la El însuşi drept Rădăcina şi Vlăstarul lui David. Cât priveşte Dumnezeirea Lui, El este Creatorul lui David; cât priveşte umanitatea Sa, El este descendentul lui David.

Aşadar, Pavel îşi încheie această secţiune cu o benedicţie minunată, rugându-se ca Dumnezeul care dă o bună nădejde prin har să-i umple pe sfinţi cu toată bucuria şi pacea, în timp ce aceştia cred în El. Poate că Pavel s-a gândit în mod special la credincioşii ne-evrei de aici, dar rugăciunea este adecvată pentru toţi. Şi mai este adevărat că cei care sunt plini de nădejde, prin puterea Duhului Sfânt nu au timp să se certe pentru lucruri ne-esenţiale. Nădejdea noastră comună este un extraordinar de puternic factor unificator în viaţa creştină.

În restul capitolului 15 Pavel afirmă motivul pentru care le-a scris romanilor şi dorinţa lui fierbinte de a-i vizita.

Deşi niciodată nu i-a întâlnit pe creştinii romani, el este încrezător că ei vor primi îndemnurile sale. Această încredere se întemeiază pe cele auzite de el cu privire la bunătatea lor. În plus, el este convins că ei cunosc doctrina creştină, care le conferă capacitatea de a-i îndemna pe alţii, la rândul lor (text marginal NKJV).

În pofida încrederii lui în progresul lor spiritual şi în pofida faptului că era încă străin pentru ei, Pavel nu ezită să le amintească de unele din privilegiile şi responsabilităţile ce le revin. Candoarea de care dă dovadă în scrisoarea pe care le-o adresează a izvorât din harul ce i-a fost dat de Dumnezeu - adică harul prin care a fost rânduit ca apostol.

El a fost rânduit de Dumnezeu ca să fie un fel de preot-slujitor al lui Isus Cristos pentru Neamuri. El a considerat lucrarea sa de jertfă în Evanghelia lui Dumnezeu ca o funcţie preoţească în care el a adus Neamurile ca o jertfă bine primită de Dumnezeu, pentru faptul că ele au fost sfinţite sau puse deoparte de Duhul Sfânt pentru Dumnezeu prin procesul naşterii din nou. Iată ce afirmă, plin de bucurie, G. Campbell Morgan:

Ce lumină strălucitoare aruncă acest verset asupra întregii noastre lucrări de evanghelizare şi de pastorat! Fiecare suflet câştigat prin predicarea evangheliei nu este doar dus la un loc de siguranţă şi binecuvântare, ci este, în acelaşi timp, o jertfă adusă lui Dumnezeu, un dar care-I este plăcut - exact jertfa pe care o aşteaptă El. Fiecare suflet instruit cu atenţie şi răbdare în lucrurile lui Cristos, fiind astfel făcut să se conformeze chipului Său, este un suflet în care Tatăl îşi găseşte plăcerea. Astfel, noi trudim nu numai pentru mântuirea oamenilor, ci şi pentru a fi pe placul inimii lui Dumnezeu. Acesta este motivul cel mai puternic.

Şi atunci când Pavel recurge la laude, nu se laudă pe el însuşi, ci îl laudă pe Cristos Isus. De asemenea, nu se laudă cu realizările sale proprii, ci cu acelea pe care Dumnezeu a găsit cu cale să le săvârşească prin el. Un slujitor smerit al lui Cristos nu se angajează în laude necuviincioase, ci, mai degrabă, este conştient de faptul că Dumnezeu se foloseşte de el pentru a-Şi aduce la îndeplinire planurile. Orice ispită de a cădea în mândrie este temperată de convingerea că el însuşi nu este nimic în sine, că nu are nimic al său, decât ceea ce a primit şi că nu poate face nimic pentru Cristos, decât prin puterea Duhului Sfânt.

Pavel nu îşi permite să vorbească despre ceea ce a făcut Cristos prin slujirea altora. El se rezumă la modul în care Domnul l-a folosit pe el pentru a câştiga Neamurile la ascultare, atât prin spusele sale - adică prin ceea ce a făcut - cât şi prin faptele sale, adică prin mesajul propovăduit şi minunile pe care le-a săvârşit.

Domnul a confirmat mesajul apostolului prin minunile care au exemplificat importante lecţii spirituale şi au trezit uimire în rândul oamenilor, precum şi prin diversele manifestări ale puterii Duhului. Urmarea a fost faptul că apostolul a predicat din plin Evanghelia, începând de la Ierusalim şi ajungând până în Iliric (la nord de Macedonia, pe coasta Mării Adriatice). De la Ierusalim... până la Iliric reprezintă aria geografică de răspândire a slujirii sale, cele două puncte nefiind redate în ordine cronologică.

Urmând acest traseu, Pavel a avut drept ţel să predice evanghelia în ţinuturi nedesţelenite. Auditoriul său se compunea în principal din Neamuri, care nu auziseră niciodată despre Cristos. În felul acesta, el nu a construit pe temelia nimănui. Exemplul lui Pavel de pionierat în teritorii noi nu înseamnă că şi alţi slujitori ai Domnului trebuie neapărat să urmeze întru totul exact acelaşi model, căci unii sunt chemaţi să vină într-o zonă şi să înceapă munca de predare, după ce au fost sădite noi biserici.

Această lucrare de aşezare a temeliei între Neamuri a constituit împlinirea profeţiei lui Isaia (52:15), care spune că Neamurile ce nu fuseseră niciodată evanghelizate vor vedea şi că cei ce nu auziseră niciodată până atunci vestea bună vor înţelege şi vor răspunde cu credinţă adevărată.

În dorinţa lui de a ara pe terenuri nedesţelenite, Pavel fusese prea ocupat ca să se poată deplasa la Roma. Dar iată că de acum temelia a fost pusă în regiunea menţionată la 15:19. Alţii vor putea clădi pe această temelie. Pavel se simţea, prin urmare, liber să-şi împlinească dorinţa nutrită de atâta timp de a vizita Roma.

Planul său era de a face o escală la Roma, în drumul său spre Spania. Prin urmare, nu va putea sta suficient de mult timp pentru a se bucura de toată părtăşia de care ar dori să aibă parte cu ei, dar, cel puţin în parte, îşi va fi astâmpărat dorul de a fi cu ei. Iar mai departe, el era încredinţat că ei îi vor da tot ajutorul de care va avea nevoie pentru a-şi continua călătoria în Spania.

Dar între timp el se ducea la Ierusalim, pentru a preda fondurile ce fuseseră strânse în mijlocul bisericilor dintre Neamuri, pentru sfinţii nevoiaşi din Iudeea. Asta este colecta despre care citim la 1Corinteni 16:1 şi 2Corinteni 8 şi 9.

Credincioşii din Macedonia şi Ahaia contribuiseră cu bucurie la aceste fonduri strânse pentru uşurarea greutăţilor prin care treceau creştinii săraci. Această colectă a fost strânsă absolut voluntar, donatorii dând fără să fie siliţi de nimeni, ci considerând că este de datoria lor s-o facă. La urma urmelor, oare nu beneficiaseră chiar ei înşişi de faptul că Evanghelia le-a parvenit prin intermediul credincioşilor iudei? Aşadar nu se aştepta prea mult de la ei când se dorea contribuţia lor la uşurarea greutăţilor materiale prin care treceau fraţii lor iudei.

De îndată ce Pavel îşi va fi îndeplinit această misiune, predând fondurile aşa cum promisese că va face, urma să viziteze Roma în drum spre Spania. Şi el era pe deplin convins că vizita sa la Roma va fi însoţită de plinătatea binecuvântării evangheliei pe care o toarnă întotdeauna Cristos atunci când cuvântul lui Dumnezeu se predică în puterea Duhului Sfânt.

Apostolul încheie această secţiune cu apelul fierbinte adresat credincioşilor să se roage pentru el. Baza de pe care lansează el acest apel este unitatea lor reciprocă în Domnul Isus Cristos şi dragostea lor care provenea de la Duhul Sfânt. El îi roagă „să se lupte" (sau „să agonizeze") cu el în rugăciunile lor către Dumnezeu pentru el. După cum se exprimă Lenski:

„Asta reclamă un gen de rugăciuni în care cineva îşi varsă toată inima şi tot sufletul, întocmai cum procedează luptătorii din arenă."

Sunt enumerate patru lucruri pentru care trebuie să se roage. Mai întâi, Pavel îi îndeamnă să se roage ca el să fie izbăvit de zeloţii din Iudeea, care se opuneau cu înverşunare evangheliei, aşa cum făcuse şi el odinioară.

În al doilea rând, el îi îndeamnă pe credincioşii romani să se roage ca sfinţii evrei să primească cu bunăvoinţă banii strânşi pentru ei. Asta întrucât persistau puternice prejudecăţi împotriva credincioşilor proveniţi dintre Neamuri şi împotriva celor care predicau Neamurilor. Apoi mai există întotdeauna şi pericolul ca unii oameni să fie ofensaţi de ideea de a li se da pomană. De multe ori, se cere mai multă bunăvoinţă ca să accepţi un dar, decât să dai un dar!

Al treilea lucru pentru care îi îndeamnă Pavel să se roage este ca Domnul să-i dăruiască o vizită plină de bucurie la Roma. Cuvintele: prin voia lui Dumnezeu exprimă dorinţa lui Pavel de a fi călăuzit de Domnul în toate lucrurile.

În fine, el cere ca vizita lui la Roma să fie un prilej de înviorare, în mijlocul misiunii pline de peripeţii şi de trudă la care era angajat apostolul.

Şi acum Pavel îşi încheie capitolul cu rugăciunea ca Dumnezeul care este sursa păcii să fie şi partea lor. În capitolul 15 Domnul a fost numit Dumnezeul răbdării şi al mângâierii (versetul 5), Dumnezeul nădejdii (versetul 13), iar acum Dumnezeul păcii. El este izvorul a tot ce este bun şi a tot ce are nevoie un sărman păcătos, acum şi în veşnicie. Amin.

Fivi este prezentată ca o slujitoare a bisericii din Chencrea. Nu trebuie neapărat să credem că ea aparţinea unui ordin religios aparte. Orice soră care slujeşte în legătură cu o adunare locală poate fi o „diaconiţă" (probabil s-ar fi folosit forma feminină a lui diakonos („slujitor", „diacon") dacă s-ar fi avut în vedere o funcţie destinată femeilor.)

Ori de câte ori creştinii primari se deplasau de la o biserică la alta, ei purtau cu ei scrisori de prezentare. Asta era de mare folos pentru biserica vizitată şi pentru cel ce o vizita.

Aşadar apostolul o prezintă aici pe Fivi şi îi roagă pe credincioşi să-i facă o primire bună, ce i se cuvine unei credincioase adevărate, într-o manieră demnă de statutul de fraţi şi surori credincioşi ai ei. Apoi el îi roagă s-o ajute în toate privinţele şi o recomandă ca pe una care s-a

consacrat în întregime lucrării de slujire a altora, între care s-a numărat şi Pavel. Poate că era o soră ce nu obosea nicicând, oferindu-le predicatorilor şi altor credincioşi din Chencrea ospitalitate.

Apoi Pavel transmite salutări lui Priscila şi Acuila, care fuseseră lucrători atât de vajnici împreună cu Pavel, în slujba lui Cristos Isus. O, cât de mult îi mulţumim lui Dumnezeu pentru cuplurile creştine care se jertfesc fără rezerve, trudind pentru cauza lui Cristos!

Odată, Priscila şi Acuila şi-au riscat chiar viaţa pentru Pavel - un act eroic despre care nu ni se oferă alte detalii. Dar apostolul este recunoscător, cum sunt şi bisericile de Neamuri convertite, cărora le-a slujit el.

Salutaţi biserica din casa lor. Asta înseamnă că o adunare adevărată de credincioşi se întrunea în casa lor. Abia către sfârşitul veacului al doilea au început să se construiască edificii special destinate întrunirilor bisericilor. Anterior, când Priscila şi Acuila locuiau la Corint, ei aveau o altă biserică, în casa lor.

Epenet înseamnă „vrednic de laudă". Fără îndoială acest prim convertit din provincia Ahaia îşi justifica pe deplin numele. Pavel îl numeşte „preaiubitul meu" .

Proeminenţa pe care o ocupă numele femeilor în acest capitol subliniază larga sferă de utilitate a slujirii lor (versetul 1,3,6,12, etc). Maria s-a ostenit ca o troiană pentru sfinţi.

Nu ştim când au fost Andronic şi Iunia „împreună-deţinuţi" cu Pavel. Nu putem şti dacă termenul „rudele mele" ar însemna că erau rude apropiate ale lui Pavel, sau doar se referă doar la faptul că erau evrei, ca şi Pavel. De asemenea, nu ştim dacă sintagma: care sunt cu vază între apostoli înseamnă că ei erau respectaţi de apostoli sau că ei înşişi erau apostoli de marcă. Tot ce putem şti este că ei au devenit creştini înaintea lui Pavel.

Ampliat, preiubitul de Pavel, este cel cu care facem apoi cunoştinţă. Dacă n-ar fi existat Calvarul, n-am fi avut poate nici o posibilitate să aflăm despre aceste persoane. Legătura noastră cu Calvarul este, în realitate, singurul lucru care ne distinge pe fiecare dintre noi.

Urban se alege cu titlul de „împreună-lucrător cu noi în Cristos" iar Stadie este numit preaiubitul meu. Romani 16 este o miniatură a scenei de la Scaunul de Judecată al lui Cristos, în cadrul căreia se vor acorda elogii pentru toate ocaziile în care am dat dovadă de credincioşie pentru Cristos.

Apele trecuse cu succes printr-o serie de încercări şi câştigase pecetea de „slujitor încercat (sau «aprobate) al lui Cristos."

Pavel salută apoi casa lui Aristobul, prin aceasta înţelegându-se, probabil, sclavii creştini ai acestui nepot al lui Irod cel Mare.

Ierodion era probabil şi el sclav. Concetăţean al lui Pavel, poate a fost singurul sclav evreu din casa lui Aristobul.

Apoi unii din sclavii lui Narcis erau de asemenea credincioşi şi Pavel îi cuprinde şi pe ei în salutările sale. Nici cei ce ocupau poziţia cea mai de jos pe scara socială nu sunt excluşi de la cele mai alese binecuvântări ale creştinismului. Includerea sclavilor în această listă de nume ne aminteşte că în Cristos toate distincţiile sociale sunt şterse, pentru că toţi suntem una în El.

Trifena şi Trifosa însemnau, după câte se pare, „delicată" şi „luxoasă", dar, în realitate, ele erau lucrătoare neobosite, dăruite cu totul slujirii Domnului. Preaiubita Persida era încă una din acele femei de care e atâta nevoie în bisericile locale, dar care sunt atât de puţin preţuite, până când e prea târziu, deoarece nu mai sunt printre noi.

Ruf era probabil fiul lui Simon, care a purtat crucea în locul lui Isus (Matei 27:32). El a fost ales în Domnul nu numai cu privire la mântuirea sa, ci şi faţă de caracterul lui creştin. Cu alte cuvinte, era un sfânt ales. Mama lui Ruf se purtase cu dragoste de mamă faţă de Pavel şi asta i-a atras titlul de „mama mea".

Poate că Asincrit, Flegon, Hermes şi Hernia erau activi în biserica ce se aduna în casa unuia dintre credincioşi, cum era aceea a lui Priscila şi Acuila (Romani 16:3,5). Filolog şi Iulia, Nereu şi sora lui, şi Olimpa formau probabil nucleul altei biserici ce se strângea în casa unui credincios.

Sărutul sfânt era modul plin de afecţiune prin care se salutau sfinţii pe vremea aceea, ce continuă să fie practicat în unele ţări. În cultura occidentală sărutul a fost în general înlocuit cu strângerea mâinii.

Bisericile din Ahaia, unde se afla Pavel când scria aceste rânduri, i s-au alăturat, transmiţând salutările lor.

Apostolul nu-şi poate încheia scrisoarea fără un avertisment împotriva învăţătorilor fără Dumnezeu, care ar putea să se strecoare în mijlocul bisericii. Creştinii trebuie să fie cu ochii în patru împotriva tuturor oamenilor de teapa acestora, care ar putea să formeze diverse partide şi să întindă curse, distrugând credinţa celor neveghetori. Prin urmare, trebuie să ia seama la acest pericol, depistându-i pe cei ce propagă învăţături contrare învăţăturii sănătoase pe care şi-au însuşit-o creştinii, evitându-i cu desăvârşire pe aceşti învăţători falşi.

Aceşti învăţători falşi nu ascultă de Domnul nostru Isus Cristos. Ei ascultă doar de poftele lor. Şi, din nefericire, reuşesc să-i amăgească pe cei neveghetori, prin vorbirea lor linguşitoare.

Pavel se bucura de faptul că ascultarea de Domnul a destinărilor scrisorii sale era binecunoscută. Totuşi el a ţinut să-şi exprime dorinţa ca ei să poată discerne şi să asculte de învăţătura bună, nedând nici un răspuns răului.

În felul acesta, Dumnezeul care este izvorul păcii le va da o biruinţă grabnică asupra Satanei.

Benedicţia caracteristică a apostolului le urează sfinţilor tot ce le trebuie pentru a-şi continua drumul spre slavă.

Îl cunoaştem pe Timotei, fiul lui Pavel în credinţă şi colaboratorul său în lucrarea creştină. Nu ştim însă nimic despre Luciu, decât că, asemenea lui Pavel, avusese părinţi evrei. Pe Iason se poate să-l fi cunoscut deja la Fapte 17:5 iar pe Sosipater la Fapte 20:4. Ambii erau evrei.

Terţiu era cel căruia Pavel i-a dictat această epistolă. El îşi permite să adauge salutul său personal către cititori.

Există cel puţin patru bărbaţi cu numele de Gaiu(s) în Noul Testament. Cel din versetul 23 este probabil una şi aceeaşi persoană cu cea de la 1Corinteni 1:14, cunoscută pentru ospitalitatea sa, nu numai faţă de Pavel, ci şi faţă de toţi creştinii care aveau nevoie de ea. Erast era vistiernicul cetăţii Corint. Să fi fost el oare aceeaşi persoană menţionată la Fapte 19:22 şi/sau 2Timotei 4:22? Nu putem şti sigur. Cuart este amintit ca un simplu frate, dar ce onoare este să fii numit frate! Ce demnitate!

Harul Domnului nostru Isus Cristos să fie cu voi toţi! este benedicţia cu care îşi încheie de obicei Pavel epistolele. Este identică cu cea din versetul 20, decât că aici se adaugă cuvântul toţi. În fapt, la majoritatea manuscriselor epistolei către Romani 24 este ultimul verset, iar doxologia cuprinsă în versetele 25-27 apare după capitolul 14. Textul alexandrin (NU) omite versetul 20. Atât benedicţia, cât şi doxologia sunt un mod minunat de a încheia cartea. Şi ambele se încheie cu Amin.

Epistola se încheie cu o doxologie, adresată lui Dumnezeu, care este în stare să-i facă pe copiii Săi să rămână statornici, potrivit cu evanghelia pe care a vestit-o Pavel şi pe care o numeşte evanghelia mea. Desigur, nu există decât o singură cale a mântuirii. Dar aceasta i-a fost încredinţată lui, ca „apostol al Neamurilor", pe când Petru a predicat mai cu seamă evreilor. Este vestirea publică a mesajului despre Isus Cristos cu privire la revelaţia minunatului adevăr ţinut ascuns de la întemeierea lumii. O taină în Noul Testament este un adevăr ce nu fusese făcut cunoscut până atunci şi un adevăr pe care intelectul uman nu l-ar putea descoperi nicidecum, dar care a fost acum făcut cunoscut.

Taina anumită despre care se vorbeşte aici este adevărul potrivit căruia evreii credincioşi şi Neamurile credincioase sunt făcuţi co-moştenitori, co-membri ai Trupului lui Cristos şi co-părtaşi ai făgăduinţei Sale în Cristos prin evanghelie (Efeseni 3:6).

Această taină a fost acum făcută cunoscută prin scrierile profeţilor - nu ale profeţilor din Vechiul Testament, ci ale celor din perioada Noului Testament. Taina aceasta nu fusese cunoscută în Scripturile Vechiului Testament, dar a fost descoperită în Scripturile profetice ale Noului Testament (vezi Efeseni 2:20;3:5).

Este mesajul evangheliei pe care Dumnezeu a poruncit să fie adusă la cunoştinţa tuturor naţiunilor, pentru ca oamenii să asculte de credinţă şi să fie mântuiţi.

Numai Dumnezeu este sursa şi manifestarea înţelepciunii pure şi Lui îi aparţine slava prin Isus Cristos, Mediatorul nostru, în vecii vecilor!

Aşa se termină minunata epistolă a lui Pavel! Cât de îndatoraţi suntem Domnului pentru ea! Şi ce săraci am fi fără ea! Amin.

clickbible.org